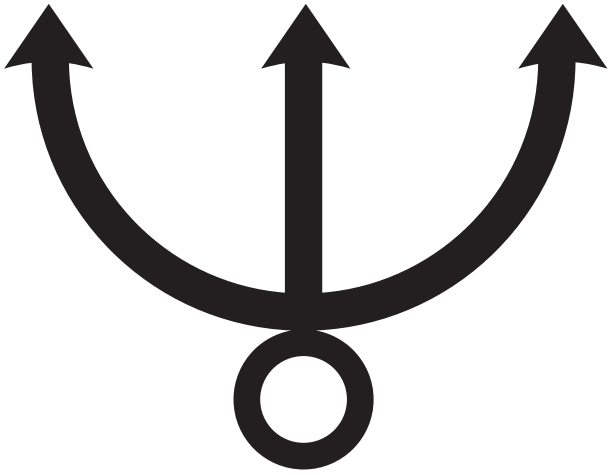

NUNTA ALCHIMICĂ A LUI CHRISTIAN ROZACRUCE

J. VAN RIJCKENBORGH

volumul 1

NUNTA ALCHIMICĂ

A LUI

CHRISTIAN ROZACRUCE

Volumul I

Lista ilustrațiilor

Titlul primei ediţii a Nunţii Alchimice, Strasbourg 1616 IV

Johan Valentin Andreae la vârsta de 30 ani, 1616 anul în care a fost publicată cartea VIII

Pagina din prima ediţie, Strasbourg 1616 XV

Marca editorului Conrad Scher, editorul primei ediţii LXV

Misterele Rozacrucii 2

Seara dinainte de Paşte 10

Frânghia salvatoare 35

Începutul călătoriei 52

Aşadar, Frate Rozacruce, eşti şi tu aici? 102

Cel care se înalţă singur, va fi aruncat jos 106

Trei temple 112

Pronunţarea sentinţei 166

Chymiſche Hochzeit:

Chriſtiani Roſencreutz.

ANNO. 1459.

Arcana publicata vile ſcunt, & gratiam prophanata amittunt.

Ergo: ne Margaritas obijce porcis, ſeu Aſino ſubſternere roſas.

Erſtlich Gedruckt zu Straßburg/

Anno M. DC. XVI.

Titlul primei ediţii a Nunţii Alchimice, Strasbourg 1616.

Cuprins

Prefaţă VII
NUNTA ALCHIMICĂ CHRISTIAN ROZACRUCE
Anul 1459 Partea I. XI
Prima zi. XIII
A doua zi XXIII
A treia zi XXXIX

ANALIZA EZOTERICĂ A CĂRŢII
NUNTA ALCHIMICĂ A LUI
CHRISTIAN ROZACRUCE
Anul 1459 Partea I. 1

Introducere. 3

PRIMA ZI A NUNŢII ALCHIMICE

1 Ajunul Paştilor 13
2 Invitaţia 19
3 Christian Rozacruce e conştient că nu e demn. . . . 25
4 Visul lui Christian Rozacruce 29
5 Frânghia salvatoare 39
6 C.R.C. se pregăteşte de drum. 45

A DOUA ZI A NUNŢII ALCHIMICE

7 Cele patru căi 55
8 Întâlnirea cu porumbelul şi cu corbul 61
9 Cine nu e demn să se ţină departe de aici 71

10 Cele şase opaiţe 81
11 Templul judecăţii (I) 99
12 Templul judecăţii (II) 109
13 Curentul numărului perfect 115

A TREIA ZI A NUNŢII ALCHIMICE

14 Balanţa şi judecata 121
15 Cele şapte greutăţi (I) 129
16 Cele şapte greutăţi (II) 137
17 Cei patru trandafiri 143
18 Cele şase sentinţe 149
19 Ospaţul Judecăţii 157
20 Locul judecăţii 165
21 Executarea senţintelor (I) 173
22 Executarea senţintelor (II) 179
23 Unicornul, leul şi porumbelul 189
24 Phoenixul 196
25 Vulturul, grifful şi soimul 201
26 Criteriul astral 207
27 Biblioteca regală şi cavoul 213
28 Orologiul şi globul 221
29 Necesitatea purificării astrale 226
30 Cele zece povestiri 233
31 Polarizarea inversă 244
32 Doamna Alchimia 250
33 Cele zece noi forţe pentru împlinire 257

Glosar şi explicaţii 261

Prefaţă

Când ne-am hotărât să publicăm textul *Nunţii alchimice a lui Christian Rozacruce* şi comentariile aferente, ne-am gandit la Johann Valentin Andreae, autorul acestei opere clasice rozicruciene. Andreae şi opera sa, ocupă rangul de purtător glorios al făcliei a cărei lumină străluceşte şi astăzi departe. Iar când în serviciul operei de eliberare a umanităţii devine necesar să se aducă o nouă lumină în lume, atunci ea este întotdeauna aprinsă de la flacăra niciodată stinsă a străvechii făclii, cu care rămâne legată.

Acest gând ne umple de recunoştinţă interioară, pentru că astăzi, când a sosit vremea, pentru prima dată în istorie, putem scoate voalurile de pe vestirea slavei căreia Johann Valentin Andreae i-a dat o formă de aventură misterioasă. O oferim tuturor celor care aspiră la cunoaşterea vie şi concretă a căii de mântuire şi vor să se arate demni de ea. Să fie mulţi aceştia, „o mulţime pe care nimeni nu o poate număra".

J. VAN RIJCKENBORGH

Johan Valentin Andreae la vârsta de 30 ani, 1616
anul în care a fost publicată cartea.

Misteriile divulgate devin fără valoare,
dacă sunt dezvăluite, ele îşi pierd puterea.

Prin urmare, nu arunca perle în faţa porcilor
şi nici trandafiri în faţa măgarilor.

NUNTA ALCHIMICĂ

CHRISTIAN ROZACRUCE

Anul 1459

Partea I

Prima zi

Într-o seară, în ajunul Paştilor, eram aşezat la masa mea, şi după obiceiul meu, conversam umil cu Creatorul meu, meditând la multe mistere mari (în a căror formă Tatăl luminii şi-a arătat în mod darnic măreţia Sa) şi împreună cu scumpul meu miel de Paşti, am vrut să pregătesc în inimă pâinişoară curată, fără drojdie, când deodată, s-a pornit un vânt atât de teribil, încât am crezut că sfărâmă imediat muntele pe care era cuibărită căsuţa mea. Dar întrucât asemenea lucru nu mi-ar fi făcut diavolul (deşi mi-a făcut rău de destule ori), am prins din nou curaj şi mi-am continuat gândurile, până când – în mod neaşteptat – cineva m-a atins pe spate. M-am speriat atât de mult asta, încât nici n-am îndrăznit să mă întorc; însă încrederea în mine nu mi-a slăbit în ciuda slăbiciunii mele umane şi a împrejurărilor. Dar întrucât haina mi-a fost scuturată în mod repetat, totuşi m-am întors. În faţa mea stătea o siluetă feminină superbă. Haina ei albastră, albastră era presărată, ca cerul, cu stele de aur. Trompeta de aur curat din mâna ei dreaptă avea gravat un nume pe care deşi am putut să-l citesc, mi s-a interzis publicarea sa. În mâna ei stângă ţinea o mulţime de scrisori în mai multe limbi pe care, cum am aflat mai târziu, trebuia să le ducă în diferite ţări.

Avea şi aripi mari, frumoase, acoperite în întregime cu mulţi ochi. În zbor, era mai rapidă ca vulturul. Poate că aş fi putut să observ şi mai multe în privinţa ei, dar a stat la mine doar pentru o scurtă vreme, iar eu eram aproape încremenit de spaimă şi de mirare, trebuind să renunţ la asta.

Căci de îndată ce m-am întors, a căutat printre scrisori, a ales una, mi-a pus-o pe masă cu mare respect şi a plecat imediat după aceea, fără să scoată vreun cuvânt. Dar în timp ce se înălţa, din frumoasa ei trompetă a scos un sunet atât de puternic, încât muntele întreg a răsunat de ea, iar eu abia după un sfert de oră, am putut să-mi aud vocea.

După această aventură neaşteptată, nenorocitul de mine, chiar n-am mai ştiut ce să fac. De aceea, m-am rugat în genunchi Domnului meu să nu trimită ceva care mi-ar pune în pericol mântuirea veşnică şi după aceea tremurând de spaimă, am luat scrisoarea. Spre marea mea mirare, a fost atât de grea, încât nici dacă ar fi fost din aur curat, nu putea să fi fost mai grea. Am examinat-o amănunţit, şi am văzut că a fost închisă cu o pecete mică. În pecete era gravată o cruce fină, şi textul: „In hoc signo vinces".

Când l-am văzut m-am liniştit foarte mult, căci am fost conştient că diavolul nu prea are la inimă semnul crucii, şi cu atât mai puţin s-ar servi de el. Am desfăcut deci scrisoarea cu grijă, şi în ea, cu litere de aur pe un fond albastru, am găsit următoarea poezie:

Azi e ziua cea mare a celui
Ce invitat e la nunta regelui.
Dacă şi tu pentru asta eşti născut,
De Dumnezeu spre fericire-ai fost făcut,
Suie-te, prietene pe munte,
Unde se înalţă trei temple.
Miracolul te aşteaptă acolo.

Dar îţi recomand: cumva,
Temeinic să te poţi examina:
Dacă nu te speli curat-curat,
Nunta daună-ţi va fi, neapărat;
Cel ce-mpovărat e încă de păcate,
La cântar, acolo nu va trage.

Heut/ Heut/ Heut/
Iſt des Königs Hochzeit/
Biſtu hierzu gebohren./
Von Gott zu Frewd erkohren/
Magſt auff den Berge gehen /
Darauff drey Tempel ſtehen /
Daſelbſt die Geſchicht beſehen.
Halt Wacht/
Dich ſelbſt betracht/
Wirſt dich nicht fleiſſig baden/
Die Hochzeit kan dir ſchaden.
Schad hat wer hie verzeucht /
Hüt ſich wer iſt zu leicht/
Vnten on ſtund : *Sponſus & Sponſa.*

Pagina din prima ediţie, Strasbourg 1616.

Astfel era semnătura. Sponsus et Sponsa.

La văzul acestui text credeam că am să leşin. Părul mi s-a facut măciucă şi m-a trecut transpiraţia rece. Căci, deşi am înţeles că aceasta va fi nunta promisă a cărei viziune mi s-a arătat cu şapte ani în urmă, şi pe care-am aşteptat-o de atâta timp şi cu atâta dor, şi pe care am găsit-o până la urmă prin sârguincioasa măsurare a constelaţiilor, nu mă aşteptasem ca toate acestea să fie însoţite de condiţii atât de dificile şi periculoase. Câtă vreme, până mai înainte, credeam că trebuie doar să apar la nuntă şi voi fi un oaspete binevenit, acum s-a făcut aluzie la a fi alesul lui Dumnezeu, ceva de care n-am fost sigur în privinţa mea niciodată.

Astfel, cu cât mai amănunţit mă examinam, cu atât mai mult descopeream că, capul mi-e plin doar de neştiinţă şi orbire în ceea ce priveşte lucrurile secrete, şi că fundamental, nu puteam înţelege nici măcar lucrurile tangibile ordinare. Cu cât mai puţin puteam fi eu predestinat din naştere la cercetarea şi la aprecierea secretelor naturii, care, după părerea mea, putea găsi oriunde un elev mai virtuos căruia să-i încredinţeze comorile ei preţioase, chiar dacă acestea sunt supuse timpului şi efemerităţii. Astfel am descoperit că nici trupul, nici felul meu de viaţă şi nici dragostea mea frăţească nu erau încă chiar pure.

Mi s-a părut că mai era ascuns încă în mine şi instinctul trupului, care era încă orientat spre faima şi pompa mondenă, şi nu spre bunăstarea semenilor. Tot timpul gândeam la cum aş putea să profit, să construiesc clădire arătoasă, să câştig faimă şi nemurire în lume, şi gândul mi-era la succes şi în alte asemenea lucruri trupeşti. M-a preocupat mai ales mesajul obscur despre cele trei temple. Nu-mi puteam explica nici după cele mai lungi bătăi de cap. N-aş înţelege nici acum, dacă explicaţia nu mi-ar fi fost lamurită în mod miraculos. În timp ce oscilam astfel între speranţă şi spaimă, examinându-mă tot timpul, găsind doar slăbiciune şi insuficienţă (neputând să mă ajut singur şi şocat de

ameninţarea amintită), am ales până la urmă calea obişnuită şi cea mai sigură, şi înainte să fi trecut la culcare, m-am rugat serios şi fierbinte, ca la decizia lui Dumnezeu, să-mi apară îngerul meu cel bun şi să mă ajute să ies din situaţia mea neclară, aşa cum a mai făcut-o adesea înainte.

Aşa s-a întâmplat şi acum, spre folosul meu şi în interesul semenilor mei sub forma unui avertisment profund şi a unei instrucţiuni preţioase. Căci de-abia adormisem, cand mi s-a părut că mă aflu închis, împreună cu nenumăraţi oameni într-o temniţă, o groapă, pus în lanţuri grele. Nici cea mai slabă rază de lumină nu pătrundea aici. Ne înghesuiam claie peste grămadă, ca furnicile, şi astfel fiecare mărea povara celuilalt. Deşi nici eu, nici ceilalţi nu vedeam nimic, auzeam totuşi, cum unul cu lanţuri ceva mai uşoare încearcă să ajungă deasupra celuilalt. Cu această excepţie, nimeni nu era în avantaj, căci eram legaţi unul de altul ca un ciorchine, ca şi boabele de strugure.

Am trăit astfel multă vreme, în mizerie, împreună cu ceilalţi, şi ne-am dat seama că suntem orbi şi prizonieri cu toţii, când deodată s-au auzit sunetele multor trompete. Pe deasupra mai băteau şi multe tobe, dar atât de artistic, că ne înveseleau şi pe noi în mizeria noastră.

Încă mai reverberau aceste sunete când capacul ce acoperea deschizătura gropii a fost tras puţin de-o parte, şi s-a lasat în jos un pic de lumină. Abia acum a fost mare dezordinea şi zarva! Toată lumea a început să se-nghesuie, iar cel care ajungea prea sus deasupra capetelor celorlalţi, era în curând tras înapoi sub picioarele celorlalţi. Fiecare voia mai sus, şi n-am ezitat nici eu. În ciuda grelelor mele lanţuri, m-am zbătut din dedesubtul celorlalţi şi m-am urcat pe o piatră, la care am reuşit să ajung. Dar eram atacat şi aici în repetate rânduri, şi m-am apărat cu mâinile şi picioarele. Toată lumea credea că acum vom fi lăsaţi liberi.

Lucrurile s-au întâmplat însă cu totul altfel. După ce domnii care priveau în jos prin deschizătură s-au amuzat o vreme de înghesuiala noastră, un domn foarte în vârstă ne-a poruncit să facem liniște. Când ne-am potolit puţin, a spus următoarele (dacă am reuşit să ţin bine minte):

De ar fi ca toţi lăstarii omului
Să se ridice la seninătăţi,
Sigur, din puterea Mamei
Ar primi atâtea bunătăţi.
De este însă nesupus,
Soarta sa e grijă, supărare
Rob etern în a nopţii-ntunecare.

Însă Mama mea e iubitoare,
De necaz e-ndurătoare,
Dă cea mai frumoasă comoară,
Aceluia ce lumina o caută.
O face rar, deşi miloasă,
Nici nu vrea s-o risipească,
Ca omul s-o vadă-adevărată.

O glorioasă sărbătoare e în pregătire,
Şi ca să putem serba în bucurie,
În a Mamei noastre-onoare,
O binefacere acum vă dăm:
În jos, la voi, o funie lăsăm,
Şi liber va fi lăsat, s-o întindă,
Cel ce va putea s-o prindă.

De-abia au răsunat ultimele cuvinte, când doamna în vârstă a poruncit servitorilor să lase jos funii de şapte ori la fudul gropii şi să-i tragă sus pe cei care se pot prinde de funie. Doamne, de-aş putea descrie ce a izbucnit aici jos! Toţi doreau să prindă funia şi prin asta îi împiedicau doar pe ceilalţi. Însă la şapte minute după aceea, la semnul unui clopoţel, au fost traşi sus patru cu prima funie. Eu n-am ajuns nici măcar în apropierea funiei, căci, aşa cum spuneam, spre nenorocirea mea, stăteam pe o piatră a zidului, iar funia a fost lăsată jos la mijlocul gropii.

Funia a fost coborâtă şi pentru a doua oară, dar pentru că lanţurile multora au fost grele, iar braţele lor erau slabe, în cădere, i-au dus cu ei şi pe aceia care de altfel ar fi rămas. Da! Mulţi au fost traşi în jos de cei care nici n-au atins funia. Atât au fost de invidioşi, chiar şi în mizeria asta a noastră. Mie mi-a fost milă mai mult de aceia care au fost atât de grei încât li s-au rupt şi braţele, fără să poată ajunge sus nici măcar aşa. Aşa s-a întâmplat că până la cea de-a cincia funie au putut fi traşi sus doar câţiva. Căci de îndată ce răsuna semnalul, servitorii trăgeau funiile atât de repede, încât cei mai mulţi cădeau de-a valma. Cea de a cincea funie a fost astfel complet goală, aşa că mulţi, ca şi mine, ne îndoiam de eliberare şi ne-am rugat lui Dumnezeu să-i fie milă de noi şi dacă se poate, să ne elibereze din acest întuneric. Şi El a dat ascultare unora dintre noi. Căci atunci când funia a coborât pentru a şasea oară, mulţi au putut s-o prindă, şi la urcare, balansându-se încolo şi încoace, cu siguranţă cu voia lui Dumnezeu, a ajuns şi în apropierea mea. Am apucat-o repede, fiind atârnat în poziţia cea mai de sus. În ciuda aşteptărilor mele, am ajuns astfel cu noroc afară din groapă. Asta m-a bucurat atât de mult, încât nici n-am simţit rana de la cap provocată de o piatră ascuţită, în timp ce am dat o mână de ajutor împreună cu ceilalţi eliberaţi la cea de-a şaptea şi ultimă tragere a frânghiei, (de asta a fost nevoie şi în cazurile precedente). De la acest efort,

sângele mi-a curs pe haină, dar în bucuria mea, nici n-am mai fost atent la asta. Când funia a fost trasă sus şi pentru ultima oară, cei mai mulţi fiind atârnaţi de această funie, doamna în vârstă a pus frânghia de-o parte şi a rugat pe fiului ei, să comunice ceva prizonierilor rămaşi jos, ceea ce m-a mirat foarte mult. După o scurtă chibzuinţă el a spus următoarele:

Voi Copii dragi,
Adunaţi-vă aici.
Precum ne-am aşteptat,
La final, fapta s-a efectuat.
Ea semenilor voştri a fost dată,
Din mila bunei mele Mame acordată.
Nu-i invidiaţi şi nu îi plângeţi.

Poate-ncepe-o etapă ferice,
Fără fiinţe bogate ori sărace,
Om pe om poate să ia de braţ.
Cei cu multă muncă ocupaţi,
Să facă bine, şi s-o sprijine.

Cel cu mult însărcinat,
Are-o construcţie de prezentat.
Deci lăsaţi-o încolo de jale,
Răbdaţi încă câteva zile!

Când a terminat, capacul a fost pus din nou pe deschizătură şi turnul a fost închis. Apoi sunară din nou trompetele şi bătură din nou tobele, dar nu atât de tare încât să nu fi auzit văicăreala prizonierilor, iar eu n-am putut să-mi reţin lacrimile de mila lor. Atunci doamna în vârstă şi fiul ei s-au aşezat pe jilţul dinainte pregătit şi doamna în vârstă a poruncit numărarea celor salvaţi.

După ce află numărul şi îl însemnă pe o tăbliţă de aur, se informă despre numele fiecăruia dintre noi, care a fost notat de un paj. În timp ce ne privea, mi s-a părut că i-ar fi spus suspinând fiului ei: „Cât mi-e milă de săracii din turn. De ar fi ca Dumnezeu să-mi dea voie să-i pot mântui pe toţi!“ La care fiul ei a răspuns „Mamă, Dumnezeu a rânduit astfel şi nu putem să ne împotrivim. Dacă noi toţi am fi domni, având toate bunurile şi am sta cu toţii la masă, cine ne-ar mai servi?“ Mama tăcu. Apoi spuse: „Atunci eliberaţi-i pe aceşti oameni de cătuşe“, ceea ce au şi făcut repede. Eu eram aproape ultimul; neatent la ceilalţi nu m-am putut abţine, şi m-am aplecat adânc în faţa doamnei în vârstă, spunând mulţumesc lui Dumnezeu, că prin voia Lui, prin acesta doamnă, cu generozitate părintească, ne-a condus din întuneric la lumină. Exemplul meu a fost urmat şi de ceilalţi. Apoi, fiecăruia dintre noi i s-a dat o monedă comemorativă de aur, ca bani de drum, şi care pe o parte, avea gravat un soare la răsărit, iar pe cealaltă – dacă îmi aduc bine aminte, trei litere: *D.L.S.* Deus Lux Solis: Dumnezeu este lumina soarelui. Apoi am fost liberi să ne întoarcem la munca noastră cu însărcinarea de a ne servi semenii pentru gloria lui Dumnezeu şi de a ţine secret ceea ce ne-a fost încredinţat. Acestea le-am promis solemn şi ne-am luat rămas bun. Dar din cauza rănilor lăsate de cătuşe, nu puteam progresa prea de repede şi şchiopătam pe ambele picioare.

Observând asta, doamna în vârstă mă chemă la dânsa: „Fiule, nu te preocupa de aceste lipsuri, ci gândeşte-te la slăbiciunile tale şi fii recunoscător lui Dumnezeu, că ţi-a permis încă în această viaţă, în ciuda lipsurilor tale, să ai parte de asemenea mare iluminare. Păstrează-ţi aceste răni de dragul meu”.

Apoi, trompetele au răsunat din nou, iar eu m-am speriat şi m-am trezit. Doar atunci am observat că toate acestea erau doar un vis, care însă mi s-a întipărit în conştiinţă atât de puternic încât eram îngrijorat şi pe mai departe, şi mi se părea că simţeam rănile

pe picioare. Oricum, am înţeles că din mila lui Dumnezeu, pot participa la o nuntă misterioasă şi ascunsă, pentru care am şi mulţumit cu încredere de copil, Maiestăţii Sale, Dumnezeu, şi l-am rugat să mă ţină şi în continuare în respectul simţit faţă de El, să-mi umple zilnic inima cu înţelepciune şi înţelegere, şi chiar dacă nu merit, să mă conducă cu milostenia Sa la sfârşitul dorit.

După aceasta, am început să mă pregătesc de drum. Mi-am îmbrăcat haina albă de pânză şi mi-am încins mijlocul cu panglica roşie ca sângele. De pălărie am prins patru trandafiri purpurii, ca să pot fi văzut mai uşor în mulţime. La sfatul cuiva care ştia, am luat merinde: pâine, sare şi apă, care mi-au servit bine. Dar înainte să fi părăsit mica mea colibă, fiind echipat complet în haina mea de nuntă, am îngenunchiat şi m-am rugat la Dumnezeu ca orice s-ar întâmpla să mă ducă la bun sfârşit. După aceasta am făgăduit în faţa lui Dumnezeu, că ceea mi se va arăta din mila Sa nu o voi folosi pentru faima şi gloria mea în lume, ci doar pentru gloria Numelui Său şi în slujba semenilor mei.

Cu această promisiune şi în bună speranţă, mi-am părăsit lăcaşul cu mare bucurie.

A doua zi

Abia ajunsesem în pădure, şi deja mi se părea de parcă cerul întreg şi toate elementele naturii s-ar fi împodobit pentru această nuntă. Păsările cântau mai dulce ca altădată şi căprioarele săltau atât de vesele, încât bătrâna mea inimă era plină de fericire. Instinctiv, am început şi eu să cânt:

Păsările mele să vă bucuraţi,
Pe Domnul nostru să Îl lăudaţi.
Limpede să răsune cântul,
Maiestuos vă este Domnul.
El hrană vă pregăteşte,
Şi la timp v-o dăruieşte.
Recunoscători să fiţi, fireşte!

Nici griji nu trebuie s-aveţi,
Lui Dumnezeu să-I protestaţi;
Să fii pasăre, nu-i rău, deloc
Tatăl nostru bine a creat el tot;
Pasărea nu-i om, e înţelept aşa!
Tăceţi, au trebuit să fie toate-aşa
Povara ţi-e un strop; te poţi bucura!

Eu, al pământului locuitor,
Cu El de discuţii să fiu doritor?
Asaltând puterea din cer,

Cu Marele Artist purtând duel?
A aplica Lui vreo forţă, nu are efecte
Ducă-se cel cu metode greşite
Deci omule, linişteşte-te!

Nu ai fost făcut chiar împărat,
Dar de asta nu poţi fi tu supărat!
Al Său nume nu-ţi plăcea de fel,
Admite, răule c-ai râs de El!
De El fug toate vălurile negurii,
Şi te vede în străfundul inimii,
Pe Dumnezeu nu-i bine a-L jigni!

Cântam acestea din inimă şi răsuna pădurea de cântecul meu, chiar şi munţii răspundeau ultimelor cuvinte, cu ecoul lor. Apoi am zărit o livadă frumoasă, verde, şi părăsind pădurea, m-am îndreptat într-acolo. În livadă stăteau trei cedri înalţi şi superbi, coroana cărora promitea o umbră plăcută. M-am bucurat mult, căci, deşi n-am făcut încă drum lung, dorinţa mea arzătoare m-a ostenit repede. M-am grăbit înspre copaci, ca să mă pot odihni un pic. Apropiindu-mă, am observat o tăbliţă fixată pe unul dintre cedri, pe care erau fost gravate cu litere fine următoarele:
După citirea acestor rânduri, mi s-a risipit toată bucuria, şi am început să plâng amar, deşi mai înainte am cântat atât de fericit. Am văzut trei căi în faţa ochilor mei şi am înţeles că la momentul potrivit voi fi liber să aleg unul, dar m-am temut că mă voi rătăci pe drumul prăpăstios, stâncos şi mă voi zdrobi. Sau că alegând calea lungă, poate m-aş abate de la el, sau că pe parcursul drumului de nesfârşit, mi s-ar putea întâmpla vreun accident. Nu puteam spera nici că dintre mii, despre care se zice, chiar eu aş fi acela care ar putea alege drumul regal. Am văzut şi cel de al patrulea drum, dar aceasta era atât de plin de foc şi de fum, încât

Hospes value: si quid tibi forsitan de nuptiis Regis auditum. Quatuor viarum optionem per nos tibi sponsus offert, per quas omnes, modo non in devias delabaris, ad Regiam ejus aulam peruenire possis.

„Dumnezeu să te apere pelerine! Dacă a ajuns la tine vestea nunţii împăratului, atunci consideră următoarele: poţi alege între patru drumuri oferite de mire. Poţi ajunge la castelul regelui pe oricare, cu condiţia să nu te abaţi de pe ele.

Prima breuis est, sed periculosa, & quae te in varios scopulos deducet, ex quibus vix te expedire

Primul drum este scurt, dar periculos, căci este plin de stânci şi prăpăstii, în care te poţi zdrobi.

Altera longior, quae circumducet te, non abducet, plana ea est, & facilis, si te Magnetis auxilio, neaque ad dextrum, neque sinistrum abduci patieris.

Cel de al doilea este mai lung, căci face ocolişuri, dar niciodată nu duce în direcţie greşită. Este neted şi comod, dacă eşti atent la busolă şi nu te laşi abătut nici în stânga nici în dreapta.

Tertia vere Regia est, quae per varias Regis nostri delicias & spectacula viam tibi reddet jucundam. Sed quod vix millesimo bactenus obtigit.

Al treilea drum este drumul cu adevărat regal, căci îţi înveseleşte inima cu multe bucurii frumoase şi comedii. Dar pe acesta, până azi a reuşit să-l parcurgă doar unul din câteva mii.

Per quartum nemini hominum licebit at Regiam peruenire, ut pote, quae consumens, et non nisi corporibus incoruptibilibus conveniens est.

Pe al patrulea drum, un muritor nu poate ajunge la ţintă, căci este plin de vicisitudini epuizante, şi îi pot face faţă doar corpuri care nu pot fi uzate.

Elige nunc ex tribus quam velis, & in ea constans permane. Scito autem quamcunque ingresus fueris: ab immutabili Fato tibi ita destinatum, nec nisi cum maximo vitae periculo regredi fas esse.

Alege deci! Pe care drum porneşti? Iar după ce ai pornit, să nu te abaţi de la el nici un pas. Trebuie să ştii însă că drumul pe care îl alegi, soarta ţi l-a sortit în mod inevitabil; şi totodată – dacă ţi-e dragă viaţa – nu poţi da înapoi nici un pas.

Haec sunt quae te scivisse voluimus: sed heus cave ignores, quanto cum periculo te huic viae commiseris: nam si te vel minimi delicti contra Regis nostri leges nosti obnoxium quaso dum adhuc licet per eandem viam, qua accessisti: domum te confer quam citissime.

Iată ceea ce trebuie să-ţi dăm de ştire. Dacă nu iei în considerare avertismentul nostru, atunci vei parcurge drumul tău în jale şi cu cele mai mari pericole. Dar dacă te ştii chiar şi în cea mai mică măsură păcătos faţă de legile regelui nostru, întoarce-te până nu-i târziu, şi grăbeşte-te înapoi acasă pe drumul pe care ai venit!“.

nici nu am îndrăznit să mă apropi de el. Am chibzuit mult dacă să mă întorc, sau să aleg unul dintre cele patru drumuri. Am fost conştient de nevrednicia mea, dar m-a consolat şi visul în care am fost salvat din închisoarea turnului, însă cu toate acestea, n-am îndrăznit să mă încred în norocul meu.

Atât am zăbovit, încât m-a cuprins o mare oboseală, foame şi sete. Mi-am luat deci pâinea, şi am tăiat-o în felii. Văzând asta, de pe un copac, un porumbel alb pe care nu-l observasem înainte, a zburat înspre mine cu încredere, drept care mi-am împărţit pâinea cu el. A acceptat, şi eu la văzul frumoasei păsări, m-am înveselit un pic. Însă, văzând lucrul acesta, duşmanul porumbelului, corbul negru, s-a aruncat asupra sa, zburând direct înspre el. Si nu pâinea mea a vrut-o, ci pâinea porumbelului, care a trebuit să fugă.

Au zburat în direcţia la care stă soarele pe vremea amiezei. Aceasta m-a enervat şi m-a supărat atât de mult încât am fugit după corbul obraznic fără ezitare. Astfel, împotriva voinţei mele, am fugit aproape o lungime pe drumul prescris, până când am reuşit să alung corbul şi să salvez porumbelul.

Abia atunci am observat că am procedat fără să gândesc, şi eram pornit pe un drum pe care mă ameninţa o pedeapsă gravă pentru orice abatere. Asta încă n-ar fi fost grav, dacă n-aş fi observat că pe deasupra, mi-am uitat şi săculeţul cu pâine la copac, şi acum nu-l mai puteam aduce. Căci în momentul în care m-am întors, o furtună de vânt mi-a şuierat în faţă, de era să mă dărâme, iar dacă mergeam înainte pe drum, nu mai simţeam nimic din ea. Din aceasta am tras concluzia că dacă mă întorc împotriva vântului, atunci mă poate costa chiar viaţa. Mi-am acceptat deci cu răbdare crucea suferinţei, şi am pornit la drum – dacă aşa a fost să fie – ca să încerc să sosesc încă înaintea nopţii.

Deşi s-au ivit adesea căi laterale, am reuşit să ţin direcţia corectă cu ajutorul busolei; căci nu am vrut să mă abat nici chiar cu un pas de la meridian, chiar dacă drumul era uneori atât de greu şi impracticabil încât începeam să am îndoieli. Între timp mă gândeam din nou şi din nou la corb, fără să fi înţeles sensul întâmplării.

În sfârşit, în depărtare, pe un munte înalt, am zărit o poartă superbă, împodobită, şi m-am grăbit acum înspre acolo, deşi era

foarte departe de drumul meu, iar soarele dispărea deja pe după munţi. N-am văzut nicăieri vreun alt adăpost, sau loc unde să petrec noaptea.

Pot mulţumi pentru toate, doar lui Dumnezeu, căci m-ar fi putut lăsa să merg mai departe pe drum, sau putea să-mi orbească ochii, ca să nu văd poarta cea frumoasă. Cum spuneam, m-am grăbit şi am ajuns la ea încă pe lumină, putând sa o văd bine.

Era o poartă ornamentală măreaţă gravată cu nenumărate figuri şi simboluri minunate. Mai târziu am aflat că fiecare avea semnificaţia sa. În partea de sus, pe o tablă destul de mare stătea inscripţia:

Procul hinc, procul ite prophani!

Dacă nu sunteţi demni, rămâneţi departe de aici, şi încă un lucru, despre care mi s-a interzis să vorbesc. De-abia am sosit la poartă, că a şi venit cineva în haine albastre ca cerul, iar eu am salutat prietenește. Răspunzându-mi, s-a interesat imediat de invitaţia mea. Acum m-am bucurat că mi-am adus-o! Căci aş fi putut s-o uit cu uşurinţă, aşa cum – după spusele sale – se întâmplă cu alţii. I-am arătat imediat scrisoarea, despre care nu numai că a fost mulţumit, dar – spre mirarea mea – a şi manifestat un mare respect faţă de mine. El mi-a spus: „Intră fratele meu, eşti oaspete binevenit”!

Apoi s-a interesat de numele meu, şi când i-am spus, că sunt călugăr al Rozacrucii Purpurii, s-a mirat, dar s-a şi bucurat. După aceea a întrebat, dacă nu cumva posed ceva cu care aş putea să cumpăr o pecete. Am spus, că averea mea este mică, dar dacă găseşte ceva care să-i placă, poate s-o ia liniştit. Mi-a cerut mica mea sticluţă cu apă, iar eu i-am dat-o, la care mi-a dat o pecete de aur pe care au erau scrise doar două litere: S.C. – Spes Charitas: speranţă şi iubire. Mi-a atras atenţia, că va fi salutar să mă gândesc la el. Când am întrebat, despre câţi au intrat deja prin această poartă, mi-a raspuns amabil. La urmă, din prietenie, mi-

a dat o scrisoare pecetluită, ca s-o înmânez celui de-al doilea paznic.

Deoarece am petrecut o vreme mai lungă cu el, s-a lăsat între timp noaptea, motiv pentru care a fost aprinsă o mare galeată cu smoală, pentru ca aceia care ar mai fi pe drum, să-şi poată găsi calea.

Pe ambele părţi ale drumului către castel se înălţau pereţi înalţi, iar pe marginea drumului stăteau tot felul de copaci fructiferi, iar în afară de asta, în ambele părţi, mai erau trei copaci cu opaiţe, pe care o frumoasă Virgină îmbrăcată în albastru, le-a aprins dinainte cu făclia ei minunată. Aceasta era o privelişte atât de superbă, astfel că şi aici am petrecut mai mult timp decât trebuia.

Însă după ce am primit informaţii complete, mi-am luat rămas bun de la primul portar în mod prietenesc. Pe drum eram curios despre ce putea fi în scrisoarea pe care mi-a dat-o. Dar neputând acuza portarul de lipsă de prietenie, trebuia să-mi înfrânez curiozitatea, şi mi-am continuat drumul până la cea de a doua poartă ornamentală. Aceasta putea să fie considerată aproape copia primei porţi, dar era împodobită si cu alte figuri şi semne secrete. Şi de aceasta era atârnată o tablă:

Date et dabitur vobis![5]

Sub poartă era un leu uriaş legat de un lant, care a sărit la mine şi m-a primit cu un urlet teribil de cum m-a văzut. Asta l-a trezit pe paznicul celei de-a doua porţi, care se odihnea pe o piatră de marmură. Mi-a spus să nu mă tem şi a trimis leul de-o parte.

Mi-a cerut scrisoarea, pe care i-am înmânat-o tremurând. După ce a citit-o, mi-a spus cu respect: „Bine ai venit; tu eşti acela cu care voiam să mă întâlnesc demult!“ Totodată a scos o pecete, şi m-a întrebat dacă pot s-o răscumpăr.

Deoarece în afara sării n-am mai avut nimic la mine, i-am oferit-o pe aceasta.

A şi primit-o cu mulţumiri. Pe această pecete erau de asemenea două litere: S.M. – Sal Menstrualis

Când am vrut să vorbesc şi cu acest portar, au început să bată clopotele castelului. La acestea, m-a urgentat să mă grăbesc, căci altfel toată osteneala mea ar fi fost degeaba: căci sus au început să se stingă opaiţele. Aşa am luat-o la fugă, încât am şi uitat să-mi iau bun rămas bun de la portar, căci – cum am aflat – îngrijorarea mea a fost întemeiată. N-am reuşit să mă grăbesc atât de tare, ca să nu mă fi ajuns din urmă Fata. Deoarece în spatele ei, toate luminile au fost stinse, n-aş fi găsit drumul în întuneric dacă nu mi-ar fi luminat cu făclia ei. Abia am reuşit să mă furişez prin poartă pe lângă ea; căci s-a şi închis, atât de repede încât mi-am agăţat marginea hainei. Aşa că a trebuit s-o las acolo, căci nici eu, nici cei din faţa porţii, care mă îndemnau la grabă, n-au putut să convingă portarul să deschidă poarta. Insista că el dăduse cheia Fetei, care a dus-o cu ea în curte.

Între timp m-am uitat încă o dată la poartă, care era atât de minunată, încât nu se putea să fi avut pereche în lume. La cele două margini stăteau doi stâlpi. Pe unul dintre ei era o statuie veselă cu inscripţia: *Congratulor*

Statuia celuilalt stâlp avea faţa ascunsă între palme. Dedesubtul ei scria: *Condoleo*.

Deci era plină de afirmaţii neclare şi misterioase pe care nici cel mai deştept om din lume nu le-ar fi putut explica. Eu însă, cu voia lui Dumnezeu, voi revela aceste secrete în curând.

La această poartă a trebuit să-mi spun încă o dată numele; a fost ultimul nume însemnat într-o carte mică de pergament şi trimisă mirelui împreună cu celelalte. De abia acum mi s-a dat adevăratul semn al oaspetelui: era mai mic decât cele precedente, dar mult mai greu decât acestea. Pe el stăteau următoarele litere: S.P.N. Sponsi Praesentandus Nuptiis (Oaspetele mirelui la nuntă).

Mi s-au mai dat şi o pereche de pantofi noi, căci podeaua castelului era din marmură albă. Mi s-a permis să-mi dau pantofii pe care i-am avut unuia dintre săracii care stăteau tăcuţi în aşteptare din afara porţii. I-am dat unui bătrân. După aceasta am fost condus de doi paji cu făclii într-o cameră mică, unde a trebuit să stau pe o bancă. Cei doi şi-au aşezat făcliile în cele două deschizături ale podelei şi am fost lăsat singur. Puţin după aceea, am auzit zgomote, dar n-am văzut nimic. Deodată, mai mulţi s-au aruncat pe mine. Dar neputând să văd nimic, a trebuit să rabd şi să aştept ce va urma. Mi-am dat seama repede că erau frizeri, şi i-am rugat să nu mă strângă atât de tare, căci sunt pregătit să cooperez. Ca urmare, mi-au dat drumul şi unul dintre ei pe care nu-l puteam vedea, mi-a tuns cu grijă şi precizie părul de pe creştetul capului, pe când la tâmple mi-a lăsat pletele lungi şi cărunte.

Trebuie să admit că acest început era să-mi ia curajul. Căci mă prindeau atât de puternic şi nu vedeam nimic, încat am crezut că din cauza lipsei mele de modestie am devenit dizgraţiat în faţa lui Dumnezeu. Frizerii invizibili au strâns cu grijă şi au luat cu ei părul tuns, apoi au revenit pajii care au râs de sperietura mea. De-abia schimbasem câteva cuvinte când au sunat din nou clopotele, după cum spuneau ei, ca semnal să ne adunăm. M-au invitat să-i urmez şi au luminat în faţa mea prin câteva coridoare şi uşi până la o sală mare.

În această sală erau deja adunată o mare mulţime de oaspeţi: împăraţi, regi, prinţi şi domni, nobili şi burghezi, bogaţi şi săraci, ba chiar şi lume ordinară, de care m-am mirat foarte mult. Stăteam şi mă gândeam: ce nebun am fost să sufăr atât de amarnic pentru toate de dragul marelui voiaj. Sunt aici oameni, prietene, pe care-i cunoşti bine şi pe care nu i-ai stimat mult niciodată, m-am gândit în sinea mea. Şi acum sunt aici şi ei, cu toţii, iar tu, cu multele tale rugi şi rugăciuni, abia că te-ai furişat ca să ajungi ultimul!

Asemenea lucruri – şi încă multe altele – mi-a şoptit diavolul, despre care am crezut că

l-am poftit deja afară pe cât am putut. Între timp, mi se adresa uneori câte un cunoscut: „Ei bine, frate Rozacruce iată-te şi pe tine! „Da, fraţilor“, le-am răspuns, „Mila lui Dumnezeu m-a ajutat şi pe mine să ajung aici“. Auzind aceasta au început să râdă, găsind ridicol că asemenea lucruri neînsemnate ar necesita ajutorul lui Dumnezeu. Când i-am întrebat despre drumul pe care au venit, cei mai mulţi au povestit de calea prăpăstioasă, pe care au trebuit să urce stâncile prăpăstiei. Apoi, mai multe trompete nevăzute au semnalat să mergem la masă, unde fiecare s-a aşezat atât de aproape de locul principal, pe cât a crezut că i se cuvine în comparaţie cu ceilalţi. De aceea, mie şi câtorva altor bieţi tineri, abia ne-a rămas loc la capătul mesei. În scurt timp, au intrat doi aprozi şi unul dintre ei a spus o rugăciune atât de frumoasă încât mi-a bucurat inima din străfunduri. Câţiva domni abia au fost atenţi, râzând între ei, gesticulând, muşcându-şi pălăria şi făcând tot felul de grimase. După aceea au fost aduse mâncărurile, şi deşi nu se vedeau servitori, fiecare a fost atât de bine aprovizionat, de parcă ar fi avut un servitor personal.

Curând după ce au mâncat şi vinul l-i s-a urcat un pic în cap, cei care făceau pe măscăricii au început să se laude şi să fie gălăgioşi. Unul povestea că ar fi făcut un lucru, altul alt lucru, şi cei mai neînsemnaţi ţipau cel mai tare. Dacă m-aş gândi la câte lucruri imposibile şi supranaturale am auzit, aş putea şi acum să fiu supărat. La urmă, nici locului n-au stat şi curând, se înghesuiau şi între domni câteva lichele. Se lăudau cu fapte atât de mari, încât nici Samson sau Hercule cu puterile lor nu le-ar fi putut înfăptui. Unul voia să-l uşureze pe Atlas de povara lui, celălalt voia să aducă Cerberul cu trei capete din iad; adică au sporovăit vrute şi nevrute. Domnii însă n-au fost proşti să-i creadă. Până la urmă, cei răi au devenit atât de îndrăzneţi – deşi li

s-a dat peste unghii cu muchia cuţitului din când în când – că atunci când unul şterpelise un lanţ de aur, fiecare voia să-l încerce. Unul auzea vuietul cerului, celălalt vedea ideile lui Platon, al treilea s-a dedat la afirmaţia că ar putea număra atomii lui Democrit. Mai mulţi au afirmat că au inventat perpetuum mobile. Precis că printre ei erau şi deştepţi, dar spre nenorocirea lor, se supraestimau prea mult. La urmă, unul afirmase că-i vedea pe aceia care ne serveau. Probabil că şi-ar mai fi lăţit lăuda de sine dacă unul dintre servitorii noştri invizibili nu i-ar fi dat una peste gură, amuţindu-l nu numai pe el, dar şi pe cei de lângă el. Cel mai mult mi-a plăcut totuşi că cei despre care am avut o impresie bună s-au purtat impecabil, tăceau, nu vorbeau tare, şi recunoşteau că oamenilor neştiutori ca ei, secretele naturii le sunt prea înalte, iar ei sunt prea mici.

În această îmbulzeală de mare vâlvă era să blestem ziua care m-a adus aici, căci a trebuit să constat, că oamenii cu morala lejeră, uşuraticii, stăteau la capul mesei, pe când mie nu mi-au dat pace nici la capătul ei, iar unul dintre cei răi m-a numit chiar nebun! Atunci încă nu stiam că mai era o poartă prin care trebuia să trecem, ci credeam că tot timpul nunţii voi fi expus la astfel de batjocuri, dispreţ şi neplăceri pe care nu le-am meritat, nici de dragul mirelui, nici de dragul miresei. Atunci ar fi trebuit să cheme la această nuntă un alt nebun în locul meu!

Vedeţi la ce nerăbdare pot duce unui suflet simplu contradicţiile acestei lumi. Aceasta făcea însă parte din şchiopătarea mea despre care am visat.

Gălăgia se înteţi din ce în ce mai mult. Erau care se lăudau cu viziuni născocite, sau minţeau despre vise îngrozitoare. Lângă mine şedea un domn tăcut, distins, care vorbea uneori despre lucruri mai sublime. El spunea:

– Vezi tu, frate, dacă ar veni cineva care ar vrea să îndrume aceşti oameni înrăiţi spre o cale mai bună, crezi că l-ar asculta?

– Cu siguranţă că nu, i-am răspuns.

– Deci – spunea el – lumea vrea neapărat să fie păcălită şi nu e dispusă să asculte de vreun binevoitor. Ascultă-l doar pe guralivul acela, cu ce prostii şi pălăvrăgeli doreşte să atragă atenţia celorlalţi şi pe celălalt, cu ce cuvinte misterioase şi ciudate îşi ademeneşte ascultătorii. Crede-mă că va veni vremea când se vor smulge măştile acestor mincinoşi şi se va arăta întregii lumi ce înşelătorii sunt ascunşi după ele. Atunci poate vor avea respect aceia care n-au fost ascultaţi înainte.

În timp ce vorbea astfel şi larma se întărise din ce în ce mai mult, a răsunat deodată o muzică mai superbă decât orice am auzit vreodată în viaţa mea. Toată lumea asculta atentă şi tăcută. Muzica era produsă de tot felul de instrumente cu corzi cu atâta de armonie încât am ascultat nemişcat, uitând şi de mine însumi. Aceasta a ţinut aproape o jumătate de oră, cât timp n-a scos nimeni o vorbă; căci de îndată ce careva voia să vorbească, i se dădea pe neaşteptate una peste gură dintr-o direcţie invizibilă. Dintre muzicieni n-am putut vedea nimic, dar am început să mă gândesc că aş privi cu mare plăcere instrumentele de muzică. După o jumătate de oră muzica a încetat deodată şi s-a făcut linişte.

Curând după asta, dinspre uşa sălii răsunară puternic goarne, trompete şi tobe, atât de maiestuos, de parcă ar dori să intre chiar împăratul romanilor. Uşa s-a deschis de la sine şi glasul trompetei deveni atât de puternic încât de-abia l-am putut suporta.

Între timp se părea că intraseră în sală mii de luminiţe mici care avansau de la sine într-o ordine atât de perfectă, încât au creat în noi o impresie adâncă; apoi au intrat cei doi aprozi cunoscuţi, cu făclii luminând în faţa unei Fecioare frumoase, care stătea pe o trăsură triumfală care mergea de la sine. Mi s-a părut că ar fi fost aceeaşi Fată care a aprindea şi stingea lămpile de pe stradă şi că aceia au fost servitorii ei, pe care atunci îi pusese să stea lângă copac. Nu purta acum rochie albastră, ci

strălucea într-un alb sclipitor, ţesut peste tot cu aur şi strălucea într-atât încât abia îndrăzneam s-o privim. Cei doi aprozi nobili erau îmbrăcaţi asemănător, dar ceva mai modest.

Când fata a ajuns în mijlocul sălii, a coborât de pe scaun şi toate luminiţele s-au aplecat în faţa ei. Ne-am ridicat şi noi. După ce s-a aplecat în faţa noastră, şi noi în faţa ei, onorându-ne astfel reciproc, ni s-a adresat cu voce blândă:

Milostivul meu Domn, regele,
Vă aşteaptă aici nu departe.
Mireasa lui este cu el,
Deja i-a dat mâna ei.
De mult sunteţi aşteptaţi
Şi totul a fost pregătit,
Ca după cum sunteţi situaţi,
De milă să fiţi purtaţi şi să fiţi respectaţi.
Adânc, din inimă am vrea,
Să nu mai sufere nimenea,
Şi să poată mântui pe toată lumea,
În nunta ei, perechea logodită.

S-a aplecat din nou împreună cu toate luminiţele, şi a continuat:

Scrisoarea care v-a chemat,
Un strict avertisment a dat,
Acelora să vină-aici pe drept,
Dacă tot ce şi-au dorit în secret,
Dumnezeu nu i-a dat cu precădere:
Ce trece prin tot: o mare putere.
Nimeni nu poate să creadă
Că venind cu-ndrăzneală,
Fără Dumnezeu, cu mâna goală,

La nuntă ar putea s-apară.
Celui în locul cuvenit pe drept,
Doar bine-i se va da, cum e corect.
E bine, că-n aceste vremuri amare
Sunt în număr atât de mare,
Cei ce-n soartă au încurajare.
Azi mulţi sunt tare ca şi piatra,
Oasele lor umblă pe degeaba,
Pătrund în locuri, fără veste,
Unde nevoie de ei nu mai este.

Ca să nu mai fie-aici, înşelători,
Nici pierde-vară, ademenitori,
Doar cei împăcaţi şi liniştiţi,
Care la nuntă-au fost meniţi:
Mâine dimineaţă, oaspeţi,
Pe cântar veţi fi cântăriţi.
Va fi clar şi la-ndemână,
Din lăuntru ce vă mână.
Cel dintre voi care-a găsit,
Că de probă nu-i pregătit,
Repede să se retragă,
Înainte ca ora lui să se facă.
Altfel mâine toată lumea va afla,
Că şi-a pierdut milostenia sa.

Mâine pleacă după dorinţă,
Cel care are o conştiinţă,
Dar el nu mai poate veni,
În viaţa sa curentă-aci!
Acela ce nu mai e tulburat,
De-al său trecut e uşurat,
Cu slujnicul se poate duce,

În camera sa, ca să se culce,
Unde poate găsi odihnă;
Oricine doarme, are linişte, tihnă
Cel ce e treaz e chinuit de conştiinţă.
Dacă-i vine peste-a lui putinţă,
E bine nici să nu mai spere.
Şi astfel fiecare pe-a sa glie,
Al lui stăpân să fie!

După acestea se aplecă din nou şi se aşează veselă pe jilţul ei. Trompetele răsunară din nou fără a putea opri oftatul adânc al multora. După asta, luminiţele au fost conduse afară din sală, dar majoritatea au rămas totuşi cu noi şi ni s-au ataşat câte una la fiecare. Am fost atât de tulburaţi încât abia pot exprima ce schimb de gânduri profunde şi gesturi se puteau observa. Cei mai mulţi însă doreau în mod hotărât să participe la cântărire şi sperau că dacă vor fi găsiţi uşori pe cântar, pot pleca acasă în pace.

Eu n-a trebuit să stau mult pe gânduri, şi pentru că conştiinţa m-a convins repede că nu numai că sunt neştiutor dar mai sunt şi nedemn, m-am hotărât să rămân în sală împreună cu ceilalţi mulţumindu-mă cu cina bună, decât să aştept eşecul de mâine, cu toate pericolele lui.

După ce toţi au fost conduşi de luminiţa lor într-o încăpere (am aflat mai târziu că fiecare avea cameră separată), am rămas în sală nouă inşi, printre care şi acela care vorbise cu mine la masă. Luminiţele nu ne-au părăsit însă. Nu peste mult timp a intrat unul dintre paji, cu un pachet mare de frânghii şi ne-a întrebat serios dacă suntem decişi să rămânem aici. Când am insistat oftând, ne-a legat pe toţi de un anumit loc şi a plecat cu luminiţele noastre, lăsându-ne pe noi mizerabili, în întuneric.

Aceasta a întrecut limita multora şi nici eu nu mi-am putut opri lacrimile. Deşi nu ni s-a interzis să vorbim, n-am găsit

cuvinte să ne exprimăm tristeţea şi durerea. Frânghiile erau atât de ciudate încât nimeni nu putea să le taie şi cu atât mai puţin să le dezlege de pe picioare. N-am putut găsi consolare nici în faptul că pe mulţi dintre cei care au dormit în cameră îi aşteaptă ruşinea, pe când noi puteam ispăşi pedeapsa pentru îndrăzneala noastră într-o singură noapte.

În final, printre gânduri sumbre, am adormit. Am fost atât de obosit încât nu m-am putut abţine, deşi mulţi n-au fost în stare să-şi închidă ochii. Am visat ceva care poate nu înseamnă nimic, totuşi nu cred că e de prisos s-o povestesc. Era de parcă stăteam pe un munte înalt şi în valea ce se întindea departe şi dedesubt, se înghesuia o mare mulţime. La capul tuturora ducea câte un fir cu care erau atârnaţi din cer. Unul atârna mai sus, altul mai jos, alţii erau încă pe pământ. În aer zbura un bătrân cu o foarfecă în mână, şi tăia câte un fir când aici, când acolo. Cel care era aproape de pământ atingea pământul repede şi fără zgomot. Dar dacă era rândul unuia care era atârnat sus, atunci căderea lui zguduia solul. Mulţi aveau norocul ca firul lor să se întindă elastic şi ajungeau din nou la pământ înainte să fi fost tăiaţi. Era o plăcere să priveşti tumbele lor şi mă bucuram foarte mult când cădea ruşinos vreunul care s-a sustras în aer pentru multă vreme de la nuntă şi iar căderea sa mai atrăgea şi pe alţi câţiva dintre vecinii săi.

M-am bucurat şi atunci când erau dintre aceia care stăteau tot timpul aproape de pământ şi reuşeau să dispară atât de discret şi minunat că nici vecinii nu-i observau. Eram încă în culmea fericirii când unul dintre tovarăşii mei prizonieri mi-a dat un cot. De la asta m-am trezit, dar nu m-am bucurat deloc. M-am gândit la vis şi l-am povestit prietenului culcat lângă mine. Visul i-a plăcut şi lui foarte mult, şi spera să fie în el vreun ajutor pentru noi. Cu asemenea conversaţii am petrecut noaptea şi am aşteptat nerăbdători dimineaţa.

A treia zi

De îndată ce-a răsărit ziua bucuriei şi soarele ridicându-se luminos din spatele munţilor a început din nou să-şi îndeplinească bine exersata sarcină, au început să se trezească şi camarazii mei. Apăruseră ca să se pregătească de probă. Au intrat în sală unul câte unul, urându-ne bună dimineaţa şi întrebându-ne cum am petrecut noaptea.

Văzându-ne frânghiile, mulţi au râs de noi, că ne-am dat bătuţi atât de repede, fără să ne fi încercat norocul, deşi câtorva precis le-a bătut probabil inima tare, chiar dacă n-au mărturisit asta. Ne-am cerut scuze pentru ignoranţa noastră şi ne-am exprimat speranţa că ne vor elibera curând, şi că decizia noastră se va dovedi corectă în ciuda batjocurii lor. Am argumentat că nici ei n-au scăpat încă, şi că pericolul cel mai mare probabil încă îi aşteaptă.

Când ne-am adunat cu toţii, trompetele şi tobele au sunat din nou, şi credeam că mirele va apărea imediat, căci mulţi dintre noi nu l-au văzut. Dar a intrat din nou Fata de ieri, îmbrăcată acum în purpură, cu o panglică albă în jurul mijlocului. Purta pe cap o cunună de laur care-i venea foarte bine. Însă de data asta, însoţitorii ei nu erau luminiţele, ci în jur de două sute de viteji în platoşe, îmbrăcaţi tot în purpură şi alb.

De îndată ce s-a sculat din jilţ, Fata a venit imediat la noi, prizonierii, şi după ce ne-a salutat, ne-a adresat câteva cuvinte: „Domnul meu sever, s-a bucurat de faptul că printre voi s-au găsit şi cei care şi-au recunoscut starea lor deplorabilă şi va considera

aceasta ca un merit al vostru.“ Când m-a văzut şi pe mine în haina mea, a râs: „Ia te uită! Şi tu ţi-ai lăsat capul sub jug? Am crezut că tu erai pregătit deosebit de bine!“. La auzul cuvintelor ei am început să lăcrimez. La acestea a dat ordin să ni se dezlege frânghiile şi să ne aşezam la un loc de unde putem vedea bine cântarul. După aceea a remarcat: „Va veni ziua când vouă vă va fi cu mult mai bine decât acelor îndrăzneţi care se află liberi aici.“

Între timp, în mijlocul sălii a fost suspendat un cântar de aur, şi lângă el a fost aşezată o măsuţă mică pe care erau şapte greutăţi aşezate pe o catifea de purpură. În faţă era una destul de mare, urmau apoi într-un grup patru mai mici, iar la urmă două mai mari, tot împreună. Aceste greutăţi erau atât de grele în comparaţie cu mărimea lor încât omul nu poate să conceapă. În afara sabiei goale, fiecare dintre vitejii cu platoşe avea şi o frânghie puternică. Corespunzător numărului greutăţilor, erau şi ei împărţiţi în şapte grupe, şi la fiecare greutate a fost ales câte un viteaz din fiecare grupă.

Apoi Fata s-a aşezat din nou pe tronul ei înalt, şi după o aplecare graţioasă a început să vorbească:

De cel ce în atelier de pictor merge,
Şi cu toţi artiştii se întrece,
dar la pictură nu se pricepe,
de acela se va râde zeflemitor.

Cel ce se alătură artiştilor
fără calitatea aptitudinilor,
creând aparenţă, înşelare
de ruşine nu are scăpare.

Şi de cel care vine la nuntă,
Cu a sa trufie încrezută,

Deşi rugat, cu ele să nu vie,
Se va râde cu multă ironie.

Cel ce astfel pe cântar va merge,
Şi fiind găsit uşor, nu trage,
cu zgomot aruncat în sus va fi,
se va râde de el şi toţi vor şti.

Apoi i-a poruncit aprodului, ca toată lumea să fie pusă în rând, şi să ia loc pe cântar unul după altul. După ce repede s-a aplecat în faţa Fetei, a păşit primul pe cântar unul dintre împăraţi, cu întreaga lui pompă. După asta, fiecare conducător de grupă şi-a aşezat greutatea în celălalt taler al cântarului. Împăratul însă, spre mirarea tuturor a rămas locului. Totuşi, ultima greutate i-a fost prea grea şi lui, aşa că spre marea lui părere de rău s-a ridicat în sus. Aceasta – mi s-a părut – a trezit mila Fetei, şi a făcut semn oamenilor ei să tacă din gură. Împăratul bun nici n-a fost legat, ci a fost predat grupei a şasea.

După el a venit însă un împărat care a păşit mândru pe cântar şi deoarece a ascuns o carte mare şi groasă dedesubtul mantalei, avea încredere în glorie. Când însă nu a putut contrabalansa nici cea de a treia greutate, s-a ridicat în sus dând din mâini şi din picioare, şi în sperietură, i-a căzut şi cartea de sub haină şi toţi vitejii au început să râdă iar el a fost predat grupei a treia.

Asemenea soartă au mai avut şi mulţi alţi împăraţi, de care s-a râs ironic, iar după aceea au fost legaţi. După asta a urmat un om mic, împărat şi el, cu barbă creaţă, brună; după aplecarea obişnuită a păşit pe cântar. A rezistat greutăţilor atât de neclintit, încât după părerea mea ar mai fi putut suporta şi mai mult. Fata s-a ridicat, s-a aplecat în faţa lui şi i-a dat o haină de catifea de culoare purpurie, şi una dintre crengile de lauri de pe scaun, şi l-a rugat, să ia loc pe treptele tronului ei.

Ar fi lung de povestit despre soarta multor împăraţi, regi, domni de rang înalt şi alţi domni, dar trebuie să menţionez că în ciuda aşteptărilor mele, dintre mulţi domni, doar puţini au putut să facă faţă, deşi multe virtuţi le-au fost de podoabă. Unul n-a putut să echilibreze o anume greutate, altul alta, unii doua, alţii trei, patru sau cinci, şi doar puţini au rezistat probei. Iar de cel care a eşuat, grupele au râs batjocoritor.

După ce nobilii, savanţii şi alţii au fost supuşi probei, s-a văzut că în unele grupe s-a întâmplat că nici nu s-au găsit unul care să fi făcut faţă. La final au urmat şi acei ademenitori ai mulţimii şi făcătorii de *lapis spitalauficum*, meşterii imitaţiei pietrei înţelepţilor. Ei au fost puşi pe cântar şi atât de batjocoriţi încât în ciuda tristeţii mele, trebuia să-mi ţin burta de râs. Nici prizonierii nu s-au putut abţine de râs. Cei mai mulţi nici n-au trebuit să aştepte judecata, ci au fost daţi jos de pe cântar cu biciul şi puşi între ceilalţi prizonieri, dar fiecare la grupa sa. Din marea mulţime au rămas doar atât de puţini, încât mi-e ruşine să le spun numărul. Între aceştia erau şi persoane eminente. Fiecare a fost onorat cu haine de culoare purpurie şi o creangă de laur.

Când proba s-a terminat, şi doar noi am mai rămas acolo cu mâinile legate, unul dintre căpitanii vitejilor a făcut un pas înainte şi a spus: „Milostivă Fată, dacă ne permiteţi, atunci am putea, doar de amuzament, să-i aşezăm pe cântar şi pe aceşti oameni, care şi-au recunoscut ignoranţa, fără a-i pedepsi, poate e ceva bun şi între ei?“.

Aceasta m-a atins, mai întâi apăsător, căci consolarea mea era tocmai că nu trebuia să mă duc acolo spre ruşinea mea, sau poate chiar să fug printre lovituri de bici de pe cântar. Fără îndoială că mulţi prizonieri doreau să fi rămas mai degrabă zece nopţi cu noi în sală.

Dar deoarece Fata a fost de acord, a trebuit să se întâmple, şi am fost eliberaţi unul după altul de cătuşe, ca să putem fi aşezaţi

pe cântar. Deşi cei mai mulţi au eşuat, nu s-a râs de ei şi nu au fost bătuţi, ci au fost doar daţi la o parte în tăcere. Colegul meu a fost cel de-al cincilea, şi s-a achitat cu succes, şi de el s-a bucurat toată lumea, dar mai ales acel viteaz care a făcut propunerea, şi astfel Fata i-a dat şi lui respectul ce i se cuvenea.

După aceea, încă doi au mai zburat în sus. Eu am fost al optulea. Când m-am urcat tremurând pe cântar, colegul meu, care statea deja pe treaptă în haina purpurie, mă privea prietenos; Fata a zâmbit şi ea un pic. După ce am suportat toate greutăţile, Fata a dat ordin să fiu tras în sus din toate puterile. La aceasta, încă trei viteji s-au mai agăţat de talerele cântarului, fără ca acesta să se fi mişcat. Atunci unul dintre aprozi s-a ridicat, şi a ţipat atât de tare cât putea: „El e!“ La care celălalt i-a răspuns: „Atunci redaţi-i libertatea!“ ceea ce Fecioara a şi aprobat.

După ce am fost primit cu ceremonia cuvenită, mi s-a permis să cer eliberarea unuia dintre prizonieri. Nu a trebuit să mă gândesc mult, şi am ales primul împărat, de care mi-a fost milă încă de la început. A fost lăsat liber imediat şi a putut să ni se alăture cu tot respectul. După ce până şi ultimul a fost cântărit şi găsit uşor, Fata mi-a descoperit trandafirii, pe care i-am scos de pe pălărie, şi i-am ţinut în mână. Prin intermediul aprodului m-a rugat să-i dau, ceea ce am şi făcut cu plăcere.

Astfel a luat sfârşit prima scenă, dimineaţa la ora zece. După aceea, trompetele pe care tot nu le-am văzut încă, au sunat din nou.

Între timp vitejii s-au retras cu prizonierii, care îşi aşteptau judecata. A fost format un tribunal care consta din cinci căpitani şi noi. Fata a fost preşedintele şi ne-am înţeles ca fiecare să-şi spună părerea despre viitoarea soartă a prizonierilor. Ce să li se întâmple? Prima părere a fost să fie executaţi cu toţii, unii cu mai mult chin decât alţii, în măsura vinovăţiei lor împotriva condiţiilor. Alţii au vrut să-i ţină închişi. Dar nici o propunere nu i-a plăcut nici

Fetei, nici mie. La urmă, împăratul răscumpărat de mine, un alt domn de rang înalt, colegul meu şi cu mine ne-am hotărât ca mai întâi domnii distinşi să fie conduşi discret afară din castel. Alţii să fie poftiţi afară din sală mai ruşinos; să fie dezbrăcaţi şi să fie goniţi nuzi. Alţii însă să fie goniţi cu beţe, sau să fie izgoniţi cu câini. Iar cei care s-au predat voluntar ieri să plece fără pedeapsă. Toţi care erau încrezuţi şi care la masă s-au purtat atât de necuviincios, trebuiesc pedepsiţi după purtarea lor, atât fizic, cât şi sufletesc.

Această ofertă i-a plăcut şi Fetei şi a primit totodată şi cele mai multe voturi. Pe deasupra, tuturor li s-a promis încă un prânz, ceea ce li s-a comunicat imediat. Anunţarea sentinţei s-a amânat la ora douăsprezece amiază, şi cu aceasta şedinţa a şi luat sfârşit.

După acestea, Fata, împreună cu însoţitorii ei au plecat la locul lor, iar noi am fost aşezaţi la masa cea mai de sus din sală, cu rugămintea să ne mulţumim cu aceasta până când lucrurile iau sfârşit. După aceea vom fi conduşi la mire şi mireasă. Cu această perspectivă ne-am petrecut vremea liniştiţi.

Între timp, prizonierii au fost readuşi în sală şi fiecare a fost aşezat după rangul său. Li s-a poruncit ca astăzi să se poarte mai cuviincios. Acesta a fost însă un avertisment absolut de prisos, căci curajul li s-a evaporat complet. De dragul adevărului mai trebuie să spun, fără a dori să măgulesc pe cineva, că persoanele de rang înalt acceptau situaţia neobişnuită cel mai bine. Comportamentul lor a fost destul de rău, dar a fost sincer. Servitorii nu erau vizibili nici acum pentru ei, noi însă i-am văzut, şi ne-am bucurat peste măsură de asta. Deşi norocul ne-a aşezat deasupra lor, nu ne-am considerat mai presus, şi adresându-ne lor i-am încurajat să nu se teamă, căci nu-i aşteaptă o soartă atât de rea. Ar fi vrut să afle de la noi judecata lor; dar ni s-a interzis strict să le spunem, şi astfel nimeni n-a spus nimic. I-am consolat astfel cum am putut şi am băut cu ei, ca vinul să-i înveselească oarecum.

Masa noastră era acoperită cu purpură, paharele noastre au fost de argint şi de aur, lucru constatat de ceilalţi cu mirare şi durere. Înainte de a ne aşeza, au venit doi paji, ca în numele logodnicului să ne onoreze cu lâna de aur pe care strălucea un leu înaripat şi am fost rugaţi s-o purtăm la masă pentru a onora numele şi demnitatea Ordinului, pe care Maiestatea sa ni l-a dăruit astăzi, şi în care vom fi acceptaţi în curând cu ceremonia necesară. Am acceptat această distincţie cu cea mai mare umilinţă şi am promis solemn să îndeplinim, ascultători, orice ar dori Maiestatea sa. În afară de asta, tânărul nobil ne-a trecut pe o listă în ordinea corectă, iar dacă ţin secret locul meu pe listă, atunci o fac ca să nu comit păcatul laudei de sine, cu care aş greşi împotriva greutăţii a patra.

Mâncarea ne-a fost foarte îmbelşugată, şi am întrebat un aprod dacă avem voie să dăm hrana şi cunoscuţilor noştri dintre condamnaţi. Aceasta ni s-a permis, şi cu ajutorul servitorilor, fiecare şi-a aprovizionat cunoscutul. Dar, întrucât ei nu puteau vedea servitorii şi nu aveau de unde să ştie de unde vine mâncarea, am dorit să duc mâncare cuiva, personal. De-abia mă ridicasem din loc, când unul dintre servitori mi-a atras atenţia. Daca m-ar fi văzut un aprod, i-ar fi spus-o regelui şi ar fi trebuit să suport consecinţe neplăcute, dar deoarece m-a văzut doar el, nu m-a denunţat, cu condiţia să respect de acum înainte mai bine demnitatea Ordinului. Cu asta a evidenţiat atât de clar situaţia, încât, o vreme nici n-am îndrăznit să mă mişc din scaun. Am mulţumit însă sincer pentru observaţie, pe cât era posibil, în graba şi spaima în care eram.

În scurt timp au sunat din nou trompetele. Acum ştiam deja din experienţă că se anunţa Fata, şi ne-am pregătit de primirea ei. A apărut cu însoţitorii ei obişnuiţi, în scaunul ei înalt. În faţa ei, unul dintre aprozi ducea o cupă de aur, iar celălalt, un document din pergament. După ce Fata s-a ridicat graţioasă din scaun, a

luat cupa în primire, şi ne-a înmânat-o cu anunţul că ne-a fost adusă din porunca Maiestăţii sale. Pe capacul cupei era o Fortună din aur lucrată artistic, cu un mic steguleţ roşu în mână. Astfel, de băutură nu m-am bucurat prea mult, căci cunoşteam deja cruzimea norocului.

Ca şi noi, Fata era împodobită cu lâna de aur şi cu leul, de unde m-am gândit că poate ea ar fi preşedinta Ordinului. Am întrebat-o despre numele Ordinului, dar a spus că momentul declaraţiei nu a sosit încă, până ce soarta prizonierilor nu este soluţionată. De aceea sunt încă închişi ochii lor, căci din ceea ce noi avem parte, în aceea, ei doar s-ar împotmoli, şi le-ar provoca supărare, deşi aceasta nu este încă nimic faţă de onoarea care ne aşteaptă.

Apoi, de la cel de-al doilea paj, a luat în primire documentul format din două părţi. Primei grupe – precum îmi aduc aminte – i-au fost citite următoarele:

– Recunoaşteţi că aţi dat credinţă prea uşuratic cărţilor neadevărate, v-aţi estimat prea mult şi de aceea aţi venit nechemaţi în acest castel? Probabil că cei mai mulţi au vrut să se îmbogăţească aici, ca apoi să trăiască în şi mai mare pompă şi respect. Astfel v-aţi ademenit reciproc şi v-aţi expus ironiei şi ruşinii atât de mult încât meritaţi pedeapsa din plin.

Toate acestea au fost pecetluite şi recunoscute umil cu o strângere de mână. Celorlalţi li s-au adresat următoarele cuvinte severe:

– Recunosc că după mărturia conştiinţei lor, ştiu prea bine că au scris şi inventat cărţi false, au înşelat şi i-au ademenit pe alţii, ştirbind astfel demnitatea regală a multora. Mai ştiau, de asemenea, şi cât de nesfinte şi ademenitoare erau imaginile pe care le-au folosit, nerespectând nici sfânta trinitate divină, ba mai mult, chiar au abuzat de ea pentru a putea înşela pe toată lumea. Acum însă, s-a aflat cu ce şmecherii au dorit să înşele oaspeţii sinceri şi să ducă neştiutorii pe o cale falsă. Astfel, se cunoaşte şi că s-au dedat public patimilor neruşinării, adulterului

şi exceselor, cât şi la alte comportamente necurate, ceea ce este un păcat împotriva ordinii publice a Imperiului nostru. Ei ştiu bine că în ochii poporului simplu au dăunat şi renumelui Maiestăţii sale, motiv pentru care trebuie să mărturisească, că sunt trădători de ţară dovediţi, răufăcători şi tâlhari care merită să fie separaţi de oamenii cinstiţi şi să fie pedepsiţi.

Aceia au protestat bineînţeles, şi n-au vrut să recunoască, căci ştiau să se prefacă bine. Dar fiindcă nu numai că Fata i-a ameninţat cu moartea, ci şi că ceilalţi s-au întors împotriva lor şi i-au acuzat în comun că au dus în eroare cu rea-intenţie pe toată lumea, în final, ca să preîntâmpine ceva şi mai rău, au trebuit să-şi recunoască păcatul. Dar, adăugară ei, afacerea nu poate fi trecută întru-totul pe contul lor, căci victimele lor erau domni care voiau să pătrundă în castel cu orice preţ şi pentru asta oferiseră sume însemnate. Vinovaţii au fost nevoiţi să se folosească de tot felul de scheme pentru ca fiecare să-şi poată lua parte din folos. Astfel au ajuns ei la această soartă. Dar întrucât asta nu le-a reuşit, nu sunt mai păcătoşi decât domnii. Dacă aceştia n-ar fi cerut să fie ajutaţi să intre, atunci nici ei nu s-ar fi căţărat peste zid pentru un folos atât de neînsemnat.

Cărţile lor au avut atâta căutare încât şi cei care n-au putut să-şi facă o existenţă în alt mod au recurs la această înşelătorie. Ei speră deci, ca în cazul unei judecăţi drepte, nu li se va pune în cont că făcuseră un serviciu la dorinţa exprimată a domnilor, aşa cum se cuvine a servi.

Astfel de scuze au încercat. La aceasta însă, li s-a răspuns că după hotărârea Maiestăţii Sale vor fi pedepsiţi cu toţii, şi încă grav. Căci ceea ce au invocat ca scuză, este în parte adevărat (şi nici aceşti domni nu scapă fără pedeapsă), dar cei care s-au oferit atât de obraznic încât eventual i-au indus în eroare şi pe neştiutori, se pot pregăti de moarte împreună cu aceia care l-au jignit pe Maiestatea sa cu literatură înşelătoare, aşa cum se poate dovedi

clar din cărţile lor şi din faptele lor proprii. La acestea mulţi dintre ei au început să se vaite. Au căzut pe genunchi, au plâns şi au implorat, însă asta nu i-a ajutat. M-a mirat, că Fata era de neclintit, deşi mizeria lor – activitatea lor ne-a provocat multe suferinţe – a trezit mila fiecăruia dintre noi, ba chiar ne-a stors lacrimi.

A trimis repede pajii după vitejii în platoşe, cărora le-a dat apoi poruncă să si-i adune fiecare pe ai lui şi să se ducă în grădina ei mare în ordinea corectă, şi anume în aşa fel încât fiecărui viteaz să-i revină câte un prizonier. M-a surprins rapiditatea cu care vitejii au recunoscut prizonierii care aparţineau de ei.

Însă colegilor mei de ieri li s-a permis să meargă în grădină fără lanţuri, şi să participe în felul acesta la anunţarea judecăţii. Când toată lumea a ieşit, s-a ridicat de pe tron şi Fata, şi oferindune loc pe treptele tronului, ne-a rugat să participăm la execuţia judecăţii. Nu am refuzat, ci am lăsat totul pe masă (în afara cupei, pe care Fata a lăsat-o în grija unuia dintre aprozi), şi îmbrăcaţi în hainele noastre splendide, tronul care se mişca de la sine ne-a dus în grădină, atât de lin de parcă am fi plutit în aer. Ajunşi astfel în grădină ne-am ridicat.

Grădina nu era frumoasă în mod deosebit, dar mi-a făcut plăcere că pomii erau plantaţi într-o ordine impecabilă. Era acolo şi o fântână splendidă, cu figuri minunate, inscripţii şi semne ciudate (de care – cu voia lui Dumnezeu – mă voi ocupa în altă carte). În grădină stătea o platformă frumoasă, mare, din lemn, acoperită cu perdele pictate, cu patru etaje unul peste altul. Primul era mai frumos decât celelalte, şi era acoperit de o perdea albă din tafta, motiv pentru care încă nu puteam şti cine era ascuns acolo. Al doilea a fost gol şi nu a fost acoperit. În faţa celorlalte două atârna tafta roşie şi albastră.

Când am ajuns în apropierea platformei, Fata s-a aplecat până la Pământ, ceea ce ne-a speriat, căci bănuiam că regele şi regina nu pot fi departe. După ce şi noi ne-am aplecat cu respect, cum se

cuvine, Fata ne-a condus sus pe scara în spirală la cel de-al doilea etaj unde ea ocupa locul cel mai de sus, iar noi o urmarăm în jos, în ordinea rangului nostru. Felul în care s-a purtat faţă de mine împăratul pe care l-am răscumpărat, (chiar şi la masă), nici nu-l pot descrie; căci el a fost prea bine conştient de situaţia deplorabilă şi îngrijorătoare în care ar fi fost dacă ar fi trebuit să aştepte judecata în mijlocul ironiilor. Dar acum, graţie intervenţiei mele, se afla într-un rang înalt şi în demnitate.

Între timp a păşit în faţă Fata care pe vremuri mi-a înmânat invitaţia, şi pe care nu am revăzut-o până acum. Prima dată a sunat din trompetă, apoi a anunţat cu voce tare judecata:

„Maiestatea sa Regele, Domnul meu măreţ, a dorit din inimă şi cu adevărat ca cel care a venit aici cu invitaţia Maiestăţii sale să vină cu calităţi care în respectul Său ar fi putut mări lumina serbării fericite a nunţii sale. Dar, deoarece Dumnezeului Atotputernic i-a plăcut altfel, Maiestatea sa nu se poate plânge, ci contrar voinţei sale, trebuie să se orienteze după străvechile şi lăudabilele obiceiuri ale imperiului său. Pentru ca milostenia înnăscută a Maiestăţii sale să fie peste tot lăudată, Maiestatea sa, sfetnicii şi nobilii săi au hotărât să reducă considerabil pedeapsa. Din acest motiv, în primul rând vouă, domni şi domnitori, nu numai că vă cruţă viaţa, dar vă mai şi lasă liberi. Vă mai roagă prietenos să nu o i-o luaţi în nume de rău că nu puteţi participa la sărbătoarea organizată pentru onorarea Maiestăţii Sale, ci să luaţi în considerare că Dumnezeul Atotputernic v-a însărcinat şi aşa cu mai mult decât puteţi suporta. Nici renumele vostru nu va fi ştirbit, deşi Ordinul nostru v-a respins; căci nu suntem cu toţii capabili de toate. Iar cei răi, care v-au dus în eroare, nu vor rămâne fără pedeapsă. Maiestatea sa a mai hotărât ca în scurtă vreme să vă înmâneze catalogul actelor eretice, adică Index Expurgatoris, ca în cele ce urmează să puteţi distinge răul de bine cu mai multă considerare.

Deoarece şi Maiestatea sa are intenţia să-şi revadă biblioteca, iar actele înşelătoare le va consacra lui Vulcan, vă roagă să-l ajutaţi în asta şi să procedaţi la fel şi voi, pentru ca, speră el, să se poată opri pe viitor toate relele. Totodată, cele întâmplate să servească ca şi avertisment ca de acum înainte să nu vreţi să pătrundeţi aici în acest fel nechibzuit, ca să daţi motiv de reproş din cauza acuzaţiei ademenitorilor, şi astfel să nu trebuiască să suportaţi dezaprobarea şi ironia tuturor. În final, Maiestatea sa speră că fiind datori ţării sale, nici unul dintre voi nu veţi obiecta să vă răscumpăraţi cu vreun lanţ de aur sau vreun alt obiect preţios şi să plecaţi astfel ca prieteni şi vă puteţi întoarce la ai voştri cu escorta noastră.

Pe ceilalţi însă, care nu au putut face faţă primei, celei de a treia şi celei de-a a patra greutăţi, Maiestatea sa nu-i va lăsa să scape atât de uşor, dar, ca şi aceştia să-i cunoască mila, porunceşte să fie dezbrăcaţi complet şi să fie trimişi nuzi.

Cei care au fost găsiţi în lipsă la cea de-a a doua şi a cincia greutate, pe lângă pedeapsa anterioară, să li se ia totul, şi pe lângă dezbrăcare, să fie şi stigmatizaţi cu două sau mai multe semne, conform greutăţile lor. Cei care au fost aruncaţi în sus doar de greutăţile a şasea sau a şaptea, aceia să aibă parte de ceva mai multă milă." Şi se continua astfel, căci pentru fiecare combinaţie era stabilită pedeapsa care i se cuvenea. Dar povestirea acestora ar ţine prea mult.

„Cei care s-au retras ieri voluntar pot să plece liberi, fără nici o sancţiune.

La urmă trebuie să fie pedepsiţi ademenitorii înrăiţi (care n-au putut să facă faţă nici unei greutăţi) după caz, fizic sau cu moartea: prin sabie, sau ştreang, sau în apă sau cu bâta. Aceste judecăţi trebuiesc executate fără milă pentru a servi ca exemplu celorlalţi."

După aceasta, Fecioara noastră şi-a rupt băţul. Cealaltă fată a suflat trompeta imediat după anunţarea judecăţii, şi cu mare

respect, a făcut un pas spre cei din spatele perdelei. Să nu uit să spun ceva cititorilor despre numărul prizonierilor. Şapte au făcut faţă unei greutăţi; douăzeci şi unu la două; treizeci şi cinci la trei; treizeci şi cinci la patru; douăzeci şi unu la cinci şi şapte au făcut faţă la şase greutăţi. Iar printre cei care au ajuns la greutatea a şaptea, dar n-au putut să facă faţă acesteia a fost şi acela pe care l-am eliberat eu. Numeroşi au fost şi aceia, care au eşuat complet, la care toate greutăţile au tras talerul în jos.

Pe toate acestea le-am numărat cu grijă şi le-am notat în carneţel atunci când ei stăteau în faţa noastră. E minunat şi faptul că dintre cei care au atins o anumită greutate, nici una nu a fost identică cu cealaltă. Deşi au fost treizeci şi cinci care au făcut faţă la trei greutăţi, totuşi unul a făcut faţă primei greutăţi, cel de al doilea greutăţii a treia, următorul la trei, patru şi cinci, un al treilea greutăţilor cinci, şase şi şapte şi aşa mai departe, aşa că a fost foarte interesant că dintre cei o sută douăzeci şi şase găsiţi uşori, nici unul n-a fost identic cu celălalt. Dealtfel, i-aş putea enumera pe toţi cu greutăţile lor, dacă mi-ar permite timpul. Sper însă, că mai târziu, acestea se vor aduce la cunoştinţa publicului, împreună cu explicaţia corespunzătoare.

Domnii au fost foarte mulţumiţi de judecata anunţată, căci văzând severitatea, nu au sperat într-o judecată atât de uşoară. Astfel, au donat şi mai mult decât li s-a cerut. Şi-au scos toate lanţurile, bijuteriile şi alte comori pe care le-au avut la ei, şi şi-au luat rămas bun cu respect umil.

Deşi servitorilor regali li s-a interzis ironia la adresa acelora care au ieşit, câţiva glumeţi nu s-au putut totuşi abţine să nu râdă. E de înţeles că erau caraghioşi, aşa cum se grăbeau unul după celălalt, nearuncând nici măcar o privire în spate. Câţiva au cerut să li se trimită catalogul şi au promis că vor proceda şi cu biblioteca proprie aşa cum îi place Maiestăţii sale. La poartă a primit fiecare băutura uitării, ca să nu-şi mai aducă aminte de

nenorocirea sa. După aceea au plecat cei care au hotărât astfel voluntar. Datorită înţelegerii lor au fost lăsaţi să treacă, cu condiţia să nu mai vină înapoi în acest fel. Dar dacă – şi asta se referea şi la alţii – mai târziu li s-ar dezvălui mai mult, atunci vor fi din nou oaspeţi bineveniţi.

Între timp, ceilalţi s-au ocupat cu dezbrăcarea celorlalţi, ceea ce au făcut în mai multe feluri, după meritele dânşilor. Câţiva au fost trimişi fără nimic, nuzi, dar nevătămaţi; de alţii au fost agăţati clopoţei şi au fost izgoniţi astfel; iar alţii au fost daţi afară cu biciul. Au fost pedepse de atâtea feluri încât n-aş putea să le enumăr pe toate. Apoi a venit rândul celor din urmă cu care a trebuit să ne preocupăm mai îndelungat. Câţiva au fost spânzuraţi, alţii au fost decapitaţi, aruncaţi în apă sau predaţi morţii în alte feluri. Cu asta a trecut o vreme destul de lungă. La văzul pedepselor mi-au curs lacrimile, dacă nu atât din cauza procesului, de bună seamă meritat de îndrăzneala lor, cât din cauza gândului existenţei atât de mici a omului, în urma căruia ne ocupăm din nou şi nou de lucrurile care ne sunt pecetluite de la căderea noastră încoace.

Grădina care nu demult mişuna de oameni s-a golit astfel repede, aşa că în afara vitejilor n-a mai fost nimeni în ea. Iar când toate acestea s-au terminat şi a fost o linişte de vreo cinci minute, a apărut un unicorn frumos, alb ca zăpada, purtând un lanţ de aur în care au fost gravate câteva litere. A păşit la fântână şi cu piciorul din faţă, în semn de respect, a îngenunchiat în faţa leului pe care datorită nemişcării sale l-am crezut o statuie de piatră sau de bronz. Acesta a prins sabia pe care o ţinea în gheare şi a rupt-o la mijloc aşa că – aşa îmi amintesc – bucăţile ei s-au cufundat în fântână. Apoi a urlat până când un porumbel alb a adus o ramură mică de măslin pe care leul a înghiţit-o imediat şi s-a liniştit. Unicornul s-a întors la locul lui şi el plin de bucurie. După aceasta, Fata ne-a condus din nou în jos pe scara în spirală a

schelei şi ne-am aplecat din nou în faţa perdelei. La fântână a trebuit să ne spălăm capul şi mâinile, apoi a trebuit să aşteptăm un moment în aceeaşi ordine, până când regele s-a întors în sală pe un coridor ascuns. După aceasta, acompaniaţi de o muzică minunată, am fost şi noi conduşi înapoi la locul nostru de dinainte. Acestea s-au întâmplat cam în jurul orei patru de după amiază.

Ca să nu ne plictisim, Fata a consemnat pe lângă fiecare dintre noi câte un paj. Aceştia nu numai că au fost îmbrăcaţi distins, dar erau şi extraordinar de învăţaţi şi astfel au putut să converseze atât de înţelept despre orice subiect, încât aveam motiv să ne ruşinăm. Li s-a poruncit să ne conducă prin castel, dar numai prin anumite locuri, şi să ne ajute să ne petrecem vremea plăcut, după cum ne plăcea. Fata şi-a luat rămas bun asigurându-ne că la cină va fi din nou prezentă ca să putem serba evenimentul ceremoniei reagăţării greutăţilor. Ne-a rugat să aşteptăm cu răbdare ziua de mâine, căci atunci vom fi prezentaţi regelui.

După ce a plecat, fiecare putea să facă ce dorea. Unii s-au uitat la frumoasele table, ba chiar le-au şi desenat şi s-au sfătuit ce ar putea să reprezinte semnele ciudate de pe ele. Alţii au mâncat şi băut răcoritoare. Eu însă mi-am rugat aprodul să mergem la o plimbare prin castel împreună cu colegii mei şi de acest turneu nu-mi va părea rău niciodată. Pe lângă minunate antichităţi ne-a arătat şi cavoul regal, unde am văzut mai mult decât aş putea învăţa din toate cărţile lumii. Aici stătea şi minunata Phoenix, despre care în urmă cu doi ani am publicat o mică cărticică. Aveam de gând să public teze proprii despre leu, vultur, griff, despre şoim şi despre altele, cu figuri şi inscripţii – dacă aceste însemnări ar putea să le fie de folos cuiva. Mi-a părut foarte rău că ceilalţi au neglijat să se uite la aceste comori, gândindu-mă totodată că probabil voinţa ciudată a lui Dumnezeu a rânduit astfel. De fapt, am ajuns la atâtea lucruri mulţumită bunăvoinţei aprodului meu, căci aprodul personal l-a condus pe fiecare unde

l-au atras înclinaţiile. Cheile au fost încredinţate aprodului meu şi astfel am avut parte de următorul noroc: deşi au fost chemaţi şi alţii la vizitarea cavourilor, părerea lor a fost că numai în cimitire se găsesc cavouri, şi dacă într-adevăr există ceva de văzut, atunci şi aşa vor ajunge acolo cândva. Monumentele pe care noi doi le-am desenat, şi inscripţiile pe care le-am notat le voi comunica elevilor mei recunoscători.

Ceea ce ni s-a mai arătat era preţioasa librărie, aşa cum era ea şi înaintea reformaţiei. Deşi asta îmi înveseleşte întotdeauna inima, nu doresc să spun multe despre ea, căci catalogul ei o să apară în curând. La intrarea acestei săli era o carte mare, cum n-am mai văzut încă în viaţa mea, şi în care era cuprinsă fiecare figură, sală, poartă, inscripţie şi mister al castelului.

Deşi am promis că vom vorbi şi despre asta, deocamdată am s-o ţin totuşi pentru mine, căci mai întâi trebuie să cunosc lumea mai bine. În fiecare carte era pictat portretul autorului, şi astfel, pe multe trebuia să le ardem – dacă am înţeles bine – pentru ca acestor oameni vrednici să le dispară şi amintirea.

După ce am încercat să parcurgem totul şi am păşit în faţa uşii, un alt aprod a venit la noi şi a şoptit ceva în urechea aprodului nostru, la care acesta i-a dat cheile şi el s-a grăbit imediat în sus pe scările în spirală. Aprodul nostru era în mare încurcătură, şi la repetata noastră rugăminte ne-a spus că Maiestăţii sale nu i-ar face plăcere dacă cineva ar vedea cavourile sau librăria. Ne-a rugat să nu spunem nimănui pe unde am fost, dacă viaţa lui ne este dragă, căci adineauri a negat deja faptul. Noi doi oscilam între bucurie şi frică, dar cazul nu s-a aflat şi nu a întrebat nimeni de el nici după aceea. Am petrecut câte trei ore în aceste două locuri şi niciodată nu mi-a părut rău de asta.

Deşi ceasul a bătut şapte, încă nu ni s-a dat de mâncare. Foamea noastră era însă suportabilă mulţumită permanentelor gustări şi răcoritoare; cu un asemenea tratament aş fi putut flămânzi până la sfârşitul vieţii mele.

Între timp ni s-au arătat fântâni frumoase, mine şi tot felul de ateliere, fiecare dintre ele întrecând arta noastră, chiar de am însuma totul. Aceste spaţii au fost toate plasate într-un semicerc, în aşa fel încât toate aveau vedere la un mecanism de ceas valoros de pe un turn minunat situat la mijloc, şi se puteau ghida după orbitele luminate ale planetelor de pe mecanismul de ceas. Am putut observa din nou ce le lipseşte artiştilor noştri, deşi nu este sarcina mea să le spun asta.

La urmă am ajuns într-o sală spaţioasă care a fost arătată deja demult celorlalţi. La mijloc stătea un glob pământesc cu un diametru de aproximativ treizeci de picioare, din care aproape jumătate era cufundat în pământ, dincolo de trepte. Acest glob putea fi mişcat pe role atât de îndemânatic de către doi oameni, încât se putea vedea tot timpul doar partea de deasupra orizontului.

Deşi am înţeles că micile cercuri de aur care se vedeau în diferite locuri au o importanţă deosebită, n-am reuşit să descifrez sensul lor.

Aprodul meu a râs şi mi-a recomandat să mă uit mai îndeaproape. Astfel am observat că şi ţara mea era marcată cu aur. La asta şi colegul meu şi-a căutat ţara sa şi a ajuns la aceeaşi descoperire. Aşa s-a întâmplat cu ţara fiecăruia care s-a oprit în faţa globului. Aprodul ne-a comunicat ceea ce i-a arătat Maiestăţii sale bătrânul Atlas (aşa îl chema pe astronom), şi anume că cercurile de aur vor corespunde exact ţărilor noastre. De aceea, văzând că eu mă subestimasem, deşi ţării mele îi corespundea un cerc de aur, îl îndemnase pe unul dintre căpitani să ceară şi cântărirea noastră şi ca să nu ni se reproşeze, oricare ar fi rezultatul, înainte de toate pentru că unul dintre noi avea un semn deosebit de bun. Astfel, aprodul cu cea mai mare putere nu a ajuns chiar la mine fără vreun motiv.

Am fost foarte recunoscător pentru asta şi m-am uitat şi mai îndeaproape la ţara mea. Am găsit că pe lângă cercurile mici, mai

erau un anumit număr de linii frumoase, şi nu spun asta ca să mă laud. Am văzut şi mai multe pe acest glob, pe care însă nu doresc să le public. Fiecare să examineze la el acasă de ce nu are fiecare oraş câte un filozof.

După acestea, aprodul ne-a condus înăuntru în glob, căci unde era oceanul şi cel mai mult spaţiu, stătea o placă pe care erau trei însărcinări şi numele proiectantului. Această placă se putea lua jos cu grijă şi pe o punte, se putea trece în interiorul globului, unde încăpeau patru persoane. Exista doar o scândură rotundă pe care puteam să şedem, iar stelele se puteau vedea şi în plină zi (acum însă era deja noapte). Mie mi s-au părut că erau nestemate care străluceau atât de frumos în adevărata lor ordine şi pe orbitele lor, încât abia am vrut ies de acolo. Mai târziu, pajul i-a povestit acest lucru fecioarei, care a glumit cu mine de mine de mai multe ori pe acest subiect.

Dar sunase ora cinci şi eu întârziasem atât de mult în glob, încât am ajuns ultimul la masă. M-am grăbit aşadar să îmi pun veşmintele – pe care le dădusem jos mai înainte – şi am înaintat spre masă; dar slujitorii m-au primit cu atâtea reverenţe şi semne de respect încât, foarte confuz, nici nu am îndrăznit să ridic ochii. Am trecut astfel, fără să fiu atent, pe lângă fecioara care mă aştepta; ea şi-a dat seama îndată de tulburarea mea, m-a apucat de haină şi m-a condus astfel la masă. Renunţ să mai vorbesc aici despre muzică şi despre celelalte minunăţii, căci nu numai că îmi lipsesc cuvintele necesare pentru a le descrie aşa cum se cuvine, ci şi pentru că nu aş şti ce să mai adaug laudelor pe care le-am adus deja mai sus; într-un cuvânt, nu erau acolo decât creaţii ale artei celei mai sublime.

În timpul mesei, am vorbit despre cum ne-am petrecut după-amiaza – totuşi eu am păstrat sub tăcere vizita noastră la bibliotecă şi la monumente. Când vinul ne-a dezlegat limbile, fecioara a luat cuvântul, cupă cum urmează:

„Dragii mei domni, în acest moment nu sunt de acord cu sora mea. Avem în apartamentul nostru un vultur şi fiecare dintre noi ar vrea să fie preferata sa; avem dese discuţii în legătura cu asta. Pentru a le pune capăt, ne-am hotărât să ne prezentăm împreună în faţa lui şi am convenit că urmează să-i aparţină aceleia faţă de care se va arăta binevoitor. Atunci când am dus la capăt acest plan, eu ţineam în mână o ramură de lauri, după cum îmi este obiceiul, iar sora mea nu avea nimic. Îndată ce vulturul ne-a zărit, i-a dat surorii mele ramura pe care o ţinea în cioc şi a cerut-o în schimb pe a mea; eu i-am oferit-o. Atunci, fiecare dintre noi a tras concluzia că ea este preferata; ce să credem!?”.

Această întrebare, pe care fecioara ne-a pus-o din modestie, a stârnit curiozitatea şi fiecare dintre noi a dorit să găsească o soluţie. Dar toate privirile s-au îndreptat spre mine şi am fost rugat să îmi spun primul părerea; am fost atât de tulburat, încât nu am putut să răspund decât punând aceeaşi problemă într-un fel diferit şi am spus:

„Doamna mea, o singură piedică stă în calea soluţiei problemei, care ar fi usor de rezolvat, dacă n-ar fi asta. Aveam doi prieteni care îmi erau foarte apropiaţi; dar cum ei nu ştiau pe care dintre ei îl prefer, au hotărât să alerge deîndată spre mine, convinşi fiind că cel pe care îl voi primi primul era preferatul meu. Totuşi, cum unul dintre ei nu putea să se ţină după celălalt, a rămas în urmă, plângând; l-am primit pe celălalt cu uimire. Când mi-au pus care fusese scopul întrecerii lor, nu m-am putut hotărî să ofer o soluţie şi a trebuit să îmi amân decizia, până ce îmi voi fi clarificat sentimentele”.

Fecioara a fost surprinsă de răspunsul meu, a înţeles foarte bine ce vroiam să spun şi mi-a zis: „Ei bine, suntem chit”.

Apoi a cerut părerea celorlaţi. Povestea mea îi lămurise deja; aşadar, cel care a urmat după mine a vorbit în felul următor:

„Cu puţin timp în urmă, în oraşul meu o fecioară a fost

condamnată la moarte; dar, cum judecătorul său a fost cuprins de milă, a decis că acela care dorea să intre în arenă pentru ea, asfel încât sa-i îi demonstreze nevinovăţia printr-o luptă, va fi admis pentru această probă. Ori fata avea doi pretendenţi, dintre care unul se înarmă imediat şi se prezentă în arenă, aşteptând un adversar. Curând după aceea, celălalt i se alătură, dar, cum ajunsese prea târziu, hotărî să lupte împotriva reprezentantului fecioarei şi să se lase învins, astfel încât viaţa acesteia să fie salvată. Când lupta s-a încheiat, amândoi au vrut-o pe fecioară. Şi spuneţi-mi acum, domnilor, căruia dintre ei i-aţi fi oferit-o?".

Atunci, fecioara nu s-a putut opri să nu spună: „Credeam că vă voi învăţa multe şi iată-mă prinsă în propria mea capcană; aş vrea totuşi să ştiu dacă mai doreşte cineva să ia cuvântul".

„Cu siguranţă – răspunse un al treilea – nu am auzit niciodată o aventură atât de uimitoare precum cea care mi s-a întâmplat mie. În tinereţe, iubeam o fată tânără şi cinstită şi, pentru ca dragostea mea să-şi atingă scopul, a trebuit să apelez la ajutorul unei bătrâne, datorită căreia într-un final am şi izbutit. Dar s-a întâmplat ca fraţii tinerei fete să ne surprindă în momentul în care erau toţi trei împreună. Ei au fost cuprinşi de o furie atat de mare, încât au vrut să mă ucidă; dar, ca răspuns la rugăminţile mele, m-au pus să jur că le voi lua pe amândouă, şi pe fată şi pe bătrână, ca soţii legitime, pe fiecare pentru un an. Spuneţi-mi, domnii mei, cu care ar fi trebuit să încep, cu cea tânără sau ce cea bătrână?".

Această enigmă ne-a făcut să râdem mult timp şi, deşi s-au auzit unele şuşoteli, nimeni nu a dorit să se pronunţe.

Apoi, a patrulea vorbitor a început în felul următor:

„Într-un oraş, locuia o doamnă cinstită de origine nobilă, pe care toţi o iubeau, dar cel mai mult o iubea un tânăr gentilom; cum acesta devenea prea insistent, ea a crezut că va scăpa de el promiţându-i că îi va îndeplini dorinţa dacă va putea să o conducă în plină iarnă într-o frumoasă grădină înverzită, plină

de trandafiri înfloriţi şi i-a poruncit ca, până atunci, să nu mai apară în faţa ei. Gentilomul a străbătut lumea în căutarea unui om capabil să facă această minune şi a întâlnit, în cele din urmă, un bătrân care i-a promis acest lucru, în schimbul a jumătate din bunurile sale. Căzând de acord asupra acestor condiţii, bătrânul a făcut ce promisese, atunci, pretendentul a invitat-o pe doamnă să vină în grădina sa. Văzându-şi dorinţa împlinită, aceasta a găsit grădina verde, plină de veselie şi cu o atmosferă plăcută şi şi-a amintit de promisiunea făcută. Din acel moment, ea nu a avut decat o singură dorinţă, aceea de a i se permite să se mai întoarcă o dată lângă soţul său; şi, atunci când l-a întâlnit, i-a mărturisit necazul său, plângând şi suspinând. Ori domnul, pe deplin asigurat de sentimentele de fidelitate ale soţiei sale, a trimis-o la pretendent, considerând că plătind un asemenea preţ, acesta o câştigase. Gentilomul a fost atât de impresionat de această hotărâre încât, de teamă să nu păcătuiască luând alături de el o soţie cinstită, a trimis-o înapoi la soţul său, cu onoarea nepătată. Dar când bătrânul a aflat de corectitudinea celor doi, a hotărât să îi dea înapoi gentilomului toate bunurile sale şi, aşa sărac cum era, să plece. Şi acum, dragi domni, nu ştiu care dintre aceste persoane s-a arătat cea mai cinstită".

Noi am tăcut, iar fecioara, fără să ofere nici ea vreun răspuns, a întrebat dacă altcineva doreşte să continue.

Al cincilea a continuat în felul următor:

„Dragi domni, eu nu voi ţine discursuri lungi. Cine e mai fericit, cel ce contemplă obiectul pe care îl iubeşte sau cel care doar se gândeşte la el?".

„Cele care îl contemplă" – a spus fecioara. „Nu", am răspuns eu. Şi discuţia s-a aprins, până un al şaselea a luat cuvântul.

„Dragii mei domni, trebuie să mă căsătoresc şi trebuie să aleg între o fată tânără, o femeie măritată şi o văduvă; ajutaţi-mă să ies din încurcătură şi vă voi ajuta şi eu să rezolvaţi întrebarea dinainte".

Al şaptelea a răspuns:

”Atunci când ai de ales, e mai bine; dar cu mine, lucrurile s-au întâmplat altfel. În tinereţe, iubeam din tot sufletul o tânără frumoasă şi cinstită, iar ea îmi împărtăşea dragostea; totuţi nu ne puteam căsători din cauza piedicilor puse de prietenii ei. Ea a fost dată în căsătorie unui alt tânăr, şi el drept şi cinstit. Acesta a tratat-o cu multă afecţiune, până când a rămas însărcinată; dar atunci, ea a căzut într-un leşin atât de adânc, încât întreaga lume a crezut că e moartă şi a fost îngropată cu durere. M-am gândit atunci că, după moartea sa, aş putea să o dezgrop, la căderea nopţii, cu ajutorul servitorului meu. Şi, atunci când am deschis sicriul şi am stâns-o în braţe, mi-am dat seama că inima sa bătea încă, la început foarte slab, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce o încălzeam. Când am fost sigur că trăieşte, am dus-o în mare taină, la mine acasă; i-am adus corpul la viaţă cu o baie de ierburi şi am dat-o în grija mamei mele. Ea a adus pe lume un băiat frumos... pe care l-am îngrijit cu la fel de multă grijă ca şi pe mama sa. După doua zile i-am povestit, spre marea sa uimire, ce se petrecuse, şi am rugat-o să rămână de atunci înainte lângă mine, ca şi soţie a mea. Ea a fost tare îndurerată, spunând că soţul său, care o iubise tot timpul cu fidelitate, ar fi fost foarte îndurerat, dar că, prin aceste întâmplări, dragostea ei aparţinea atât unuia, cât şi celuilalt. Întorcându-mă acasă după o călătorie de două zile, l-am invitat la mine pe soţul său şi l-am întrebat dacă ar primi-o bine pe soţia sa defunctă, în caz că ea ar reveni. Când el mi-a răsouns afirmativ, plângând amarnic, i-am adus pe soţia şi pe fiul său; i-am povestit tot ceea ce se petrecuse şi l-am rugat să îşi dea consimţământul pentru uniunea mea cu ea. După o dispută îndelungată, el a trebuit să renunţe să îmi conteste drepturile asupra femeii, însă apoi ne-am certat pentru fiu”.

Aici, fecioara a intervenit, cu cuvintele următoare:

„Sunt surprinsă să aflu că aţi putut să dublaţi durerea acestui om”.

„Cum – răspunse el – nu aveam dreptul?”.

Imediat, între noi a început o discuţie. Majoritatea erau de părere că acesta făcuse bine.

„Nu – spuse el -, i-am dat acestuia pe amândoi, şi pe soţie şi pe fiu. Spuneţi-mi acum, dragii mei domni, dreptatea acţiunii mele a fost mai mare decât fericirea soţului?”.

Aceste cuvinte i-au plăcut atât de mult fecioarei, încât a făcut să circule cupa, în onoarea celor doi.

Enigmele propuse apoi de ceilalţi au fost puţin mai neclare, astfel încât nu am putut să le reţin pe toate; totuşi, îmi aduc aminte şi acum de povestea următoare, spusă de unul dintre însoţitorii mei:

Cu câţiva ani înainte, un doctor îi cumpărase lemne, cu care se încălzise toată iarna; dar, când a venit primăvara, i-a vândut medicului înapoi lemnele care îi rămăseseră, fără să facă astfel nici cea mai mică cheltuială.

„Chiar aşa s-a întâmplat, fără nicio îndoială? A spus fecioara, dar timpul trece şi iată că masa s-a încheiat”.

„Într-adevăr, răspunse însoţitorul meu, cel care nu găseşte soluţia acestor enigme să îl întrebe pe fiecare; nu cred că cineva l-ar refuza”.

Apoi am început să ne exprimăm mulţumirile şi ne-am ridicat toţi de la masă, mai degrabă sătui şi veseli, decât îndopaţi cu mâncare. Şi ne-am dorit unii altora ca toate banchetele şi ospeţele să se termine în acelaşi fel.

După ce ne-am plimbat puţin prin sală, fecioara ne-a întrebat dacă nu dorim să asistăm la începutul nunţii. Unul dintre noi a răspuns: „O, da, fecioară blondă şi virtuoasă”.

Atunci, vorbind în continuare cu noi, ea a trimis în secret un paj. A devenit atât de amabilă cu noi, încât am îndrăznit să o întreb cum o cheamă. Fecioara nu s-a supărat deloc de îndrăzneala mea, ci mi-a răspuns surâzând:

”Numele meu conţine cinizeci şi cinci de litere şi totuşi nu are decât opt; a treia literă este o treime din a cincea; dacă ar fi adunată cu a şasea, ar forma un număr a cărui rădăcină pătrată este deja mai mare decât prima literă, care ea însăşi nu este decât a treia şi care este jumătate din a patra. A cincea şi a şaptea sunt egale; ultima este, de asemenea, egală cu prima, iar împreună cu a doua fac cât a şasea, care nu are totuşi decât cu patru mai mult decât a treia de trei ori. Şi acum, domnii mei, care este numele meu?”.

Această problemă mi s-a părut foarte greu de rezolvat, totuşi, nu am dat înapoi şi am întrebat-o:

„Fecioară nobilă şi virtuoasă, puteţi să îmi spuneţi măcar o literă?”.

„Bineînţeles, spune ea, acest lucru este posibil”.

„Cât este a şaptea literă?” am întrebat eu.

„Ea este cât numărul domnilor de aici”, răspunse ea. Acest răspuns m-a mulţumit şi i-am găsit cu uşurinţă numele. Fecioara s-a arătat foarte mulţumită şi ne-a anunţat că multe alte lucruri urmează să ne fie revelate.

Dar iată că am văzut că se iveau mai multe fecioare, minunat îmbrăcate; în faţa lor mergeau doi paji, care luminau calea. Primul dintre aceşti paji avea o figură veselă, ochii limpezi, iar formele sale erau armonioase; al doilea avea un aspect iritat; după cum mi-am dat seama mai târziu, trebuia ca totul să i se facă pe plac. Ei erau urmaţi mai întâi de patru fecioare. Prima îşi lăsa ochii în jos plină de virtute, iar gesturile sale vădeau o profundă umilinţă. A doua era tot o fecioară castă şi pudică. A treia a făcut un gest de spaimă, la intrarea în sală; mai târziu am aflat că nu putea să rămână acolo unde exista prea multă bucurie. A patra ne aducea câteva flori, simbol al sentimentelor de iubire şi renunţare. Apoi am văzut alte două fecioare şi mai bogat împodobite; acestea ne-au salutat. Prima purta o rochie albastră,

presărată cu steluţe din aur, a doua era îmbrăcată în verde, cu dungi roşii şi albe şi amândouă aveau în păr panglici fluturânde care le veneau de minune.

Dar iat-o, singură, pe cea de-a şaptea fecioară; ea purta o coroniţă şi, cu toate acestea, privirile ei se îndreptau mai mult spre cer decât spre pământ. Am crezut că este logodnica, dar în această privinţă eram departe de adevăr; ea era mai nobilă decât logodnica, prin onoruri, bogăţie şi rang. Ea a fost cea care, de multe ori, a stabilit întreaga desfăşurare a nunţii. Am făcut la fel ca fecioara noastră şi ne-am prosternat la picioarele acestei regine, chiar dacă ea se arăta umilă şi pioasă. Ea a întins mâna fiecăruia dintre noi, spunându-ne să nu ne mirăm prea tare de această favoare, căci nu era decât unul dintre cele mai mici daruri ale sale.

Ne-a convins să ne ridicăm ochii către Creatorul nostru, să îi recunoaştem atotputernicia în toate acestea, să fim perseverenţi pe calea pe care ne-am angajat şă să ne folosim aceste daruri spre slava lui Dumnezeu şi spre binele oamenilor. Aceste cuvinte, atât de diferite de cele ale fecioarei noastre, puţin mai lumească, mi-au mers direct la inimă. Apoi, adresându-mi-se: „Tu, a spus ea, tu ai primit mai mult decât ceilalţi, încearcă deci să şi dai mai mult decât ei".

Această predică ne-a surprins mult, căci, văzând fecioarele şi muzicanţii, noi crezusem că urma să dansăm.

Totuşi, greutăţile despre care am vorbit mai sus erau încă la locul lor; regina – nu ştiu cine era – a invitat-o pe fiecare fecioară să ia una din greutăţi, apoi ea i-a dat-o pe a sa, care era cea din urmă şi cea mai grea, fecioarei noastre, şi ne-a poruncit să ne aşezăm în spatele lor. Astfel, maiestoasa noastră glorie s-a văzut puţin scăzută, căci ne-am dat seama că fecioara noastră fusese doar prea bună cu noi şi că nu puteam să inspirăm o stimă atât de înaltă precum aproape că începusem să ne imaginăm.

Le-am urmat deci în ordine şi ele ne-au condus într-o primă sală. Acolo, fecioara noastră a atârnat prima dată greutatea reginei, în timp ce se cânta o frumoasă cântare. În această sală, nu erau alte lucruri preţioase în afară de câteva cărţi frumoase, cărţi de rugăciune, pe care nu le puteam atinge. În mijlocul sălii se afla un analoghion; regina a îngenuncheat acolo, iar noi ne-am prosternat în jurul ei şi am repetat rugăciunea pe care fecioara o citea dintr-o carte; ne-am rugat cu ardoare ca această nuntă să aibă loc întru slava lui Dumnezeu şi spre binele nostru.

Apoi am ajuns la a doua sală, în care prima fecioară a atârnat, la rândul său, greutatea pe care o purta; şi aşa mai departe, până când toate ceremoniile au fost îndeplinite. Atunci, regina i-a întins din nou mâna fiecăruia dintre noi, după care s-a retras, însoţită de fecioarele sale. Îndrumătoarea noastră a mai rămas încă un moment printre noi; dar, cum era aproape orele două noaptea, nu a vrut să ne reţină mai mult; în acel moment, am crezut că observ că îi plăcea în compania noastră. Ea ne-a dorit deci noapte bună şi ne-a urat să dormim liniştiţi, apoi s-a despărţit de noi cu prietenie, aproape împotriva voinţei sale.

Pajii noştri, care primiseră ordine, ne-au însoţit în camerele noastre şi, pentru a putea să ne servească în caz de nevoie, pajul fiecăruia dintre noi urma să se odihnească într-un al doilea pat, instalat în aceeaşi cameră. Nu ştiu cum erau camerele însoţitorilor mei, dar a mea era mobilată regal şi împodobită cu covoare şi tablouri minunate. Totuşi, preferam tuturor acestora compania pajului meu, care era atât de elecvent şi atât de priceput la arte, încât mi-a făcut plăcere să îl ascult încă un ceas, astfel că nu am adormit decât spre orele trei şi jumătate.

Aceasta a fost prima mea noapte liniştită; totuşi, un vis neplăcut nu m-a lăsat să mă bucur de odihnă după voia mea, căci toată noaptea mă înverşunam asupra unei uşi pe care nu o puteam deschide; în final am reuşit. Aceste fantezii mi-au tulburat somnul până în momentul în care zorii zilei m-au trezit cu totul.

Straßburg/

Gedruckt bey Conrad Scher/

Im Jahr/ M. DC. XVI.

Marca editorului Conrad Scher, editorul primei ediţii

ANALIZA EZOTERICĂ

A CĂRȚII

NUNTA ALCHIMICĂ A LUI

CHRISTIAN ROZACRUCE

Anul 1459

Partea I

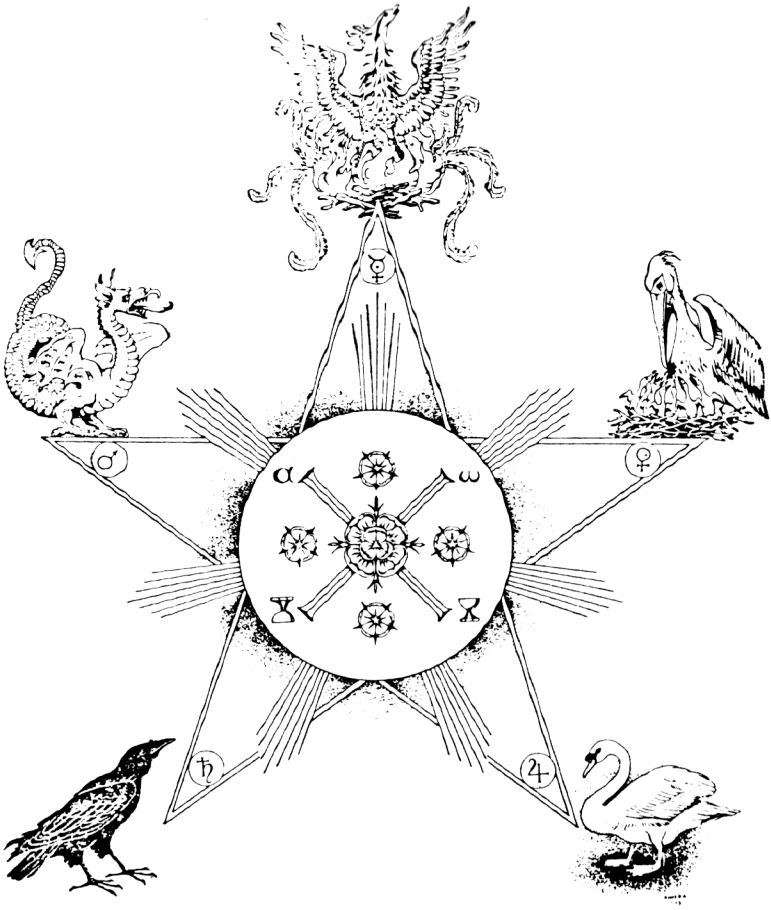

Misterele rozacrucii

Introducere

Cel care pătrunde mai adânc în studiul dezvoltării muncii gnostice, acela descoperă că aceasta este comparabilă cu urcarea unei scări. În fiecare moment urmeaza o nouă treaptă a scării spiralate şi pentru cei care avansează, treptat, prin ferestrele turnului se deschid noi perspective care îi amuţesc de recunoştinţă şi fac cu mult mai clară înţelegerea legată de drumurile mântuirii. La începutul experienţelor lui Christian Rozacruce, la începutul drumului ce duce la nunta alchimică, aproape că suntem spectatorii unei serbări excepţionale. Cititorii noştri însă, descoperă curând (sperăm mult), că nu pot rămâne doar spectatori. Relaţia cu o asemenea realitate vie, cum este nunta alchimică continuă să-şi facă simţită efectul de trezire la oamenii cu adevărat căutători, şi sub orice formă, îi îndeamnă să participe cu adevărat la aceasta în vieţile lor.

De aceea, drag cititor, să pornim la drum împreună cu Christian Rozacruce, cu o mare dorinţă a sufletului. Trebuie să ne pregătim pentru destăinuirea misterelor unui nou domeniu de viaţă. Noul teritoriu de viaţă al Şcolii de Misterii, este cel de al treilea Templu, din trei existente, locuinţa de care aparţinem deja datorită legăturii noastre de elevi ai Şcolii Spirituale, chiar dacă poate doar subconştient, căci Naşterea în Lumină, renaşterea prin Suflet nu s-a realizat încă în noi.

Cu toate acestea, există deja o interacţiune între noul teritoriu, noul spaţiu de locuit, noul Ierusalim şi noi. Acest efect a luat naştere mulţumită radiaţiei gnostice şi a relaţiei cu fraţii care au intrat deja în noua stare de existenţă. Această interacţiune va avea aspecte şi consecinţe cu totul diferite în viitor, pentru că sub influenţa planetelor de misterii au început procese uriaşe care au efect asupra fiecărui elev, dar şi asupra grupului ca unitate.

Evenimentele şi declaraţiile care vor urma vor fi deci de mare importanţă pentru grup şi pentru oricine care s-a pregătit complet pentru aceasta. Dar pentru cel care aşteaptă doar contemplând, aceste declaraţii pot avea un efect penibil sau şocant, sau le poate provoca o decepţie. Căci evenimentele care urmează cer ca la sosirea mirelui lampa fiecărui oaspete din sala de nuntă să lumineze, ca noile opaiţe ale sufletului să lumineze, şi să aibă şi suficient ulei în ele.

Mai ales pentru acest lucru, ca pregătire a evenimentelor care vor urma, ridicăm sus făclia în memoria lui Johann Valentin Andreae, să luminăm calea care conduce spre teritoriul misteriilor gnostice, astfel ca celui care doreşte să mearga pe ea să-i fie clare consecinţele. Toate acestea le facem cu cea mai mare plăcere cu ajutorul *Nunții Alchimice a lui Christian Rozacruce*. Acesta este unul dintre cele mai cunoscute documente ale Ordinului Rozacrucii şi putem adăuga, că este totodată şi unul dintre cele mai discutate: căci foarte mulţi au scris, au discutat şi au visat despre el.

Valoarea şi importanţa sa, deasemenea, a fost pusă sub discuţie de mulţi. Oare care a fost intenţia autorului? A gândit-o serios sau a fost doar o glumă? Erau tentaţi să se gândească la cea din urmă ipoteză, mai ales după ce s-a aflat că Andreae a scris această operă – se spune – la vârsta de şaisprezece ani şi deoarece cuprinsul pare atât de fantastic încât s-ar putea face din el un film de succes în zilele noastre.

Însă în Nunta alchimică sunt descrise amănunţit, chiar foarte exact, toate iniţierile prin care trece Christian Rozacruce. Mai clar nici că se poate. Se dau toate informaţiile, fără a exclude nici cel mai mic detaliu.

Cine a fost, sau mai bine zis cine este acest Christian Rozacruce? Este prototipul străvechi al omului adevărat originar, cu adevărat creştin, căci a eliberat Christosul în el prin parcurgerea căii crucii în puterea rozei.

Dacă omul dialectic vrea să se elibereze, calea sa de eliberare pe care trebuie s-o urmeze este calea Gnozei cvintuple. Iar aceasta este drumul de răscruce. Crucea este creată când două linii de forţă se intersectează perpendicular. Aceasta înseamnă o schimbare totală, o schimbare a forţelor, o schimbare alchimică.

Roza din noi trebuie legată cu adevăratul ei teritoriu de viaţă, teritoriul nemuririi. Roza trebuie eliberată cu ajutorul căii de răscruce a transfigurarii. De aceea vorbim despre Rozacruce. Această muncă trebuie făcută în puterea lui Christos, puterea electromagnetică a vieţii universale. Toată lumea care parcurge cu adevărat această cale este un Christian Rozacruce. Suntem rozacrucieni atunci când parcurgem această cale, această cărare până la capăt.

Devenim rozacrucieni când începem. Cel care începe să treacă pe această cale, dobândeşte experienţe. Pentru un asemenea om este foarte important să ştie dacă experienţele şi consecinţele lor aparţin într-adevăr cărării şi dacă reacţionează corect zi de zi, la urcarea treptelor.

Şi iată, în *Nunta alchimică*, el găseşte descrierea absolut fără nici o lipsă, a vieţii şi experienţelor elevului care umblă pe cale. Limbajul, conţinutul şi structura cărţii corespund în întregime acestei intenţii. Cel care nu păşeşte pe cale, însă, cel care nu are nici cea mai mică intenţie să parcurgă această cale, acela nu va

înţelege cartea. Poate avea o opinie despre toate şi poate spune multe lucruri, dar nimic corect.

Cel care umblă pe cale şi are experienţa acestei căi, acela nu poate explica totul exact unui observator exterior. De aceea trebuie să afirmăm, că *Nunta alchimică* – chiar dacă unui observator exterior i s-ar părea aşa – nu este de loc schimbată, înceţoşată sau voalată. Serveşte dovezi clare acelora care au şi ei experienţa căii.

Atunci s-ar putea pune întrebarea dacă are rost să vorbim sau să scriem despre asta acelora care nu au parte de aceste experienţe. Le răspundem, că această lucru ar dori să fie cheia cărării. Cel care înţelege că a primit o cheie, acela ştie că există şi uşa la care cheia se potriveşte. Unde există uşă, acolo trebuie să fie şi casă, aceasta este însă casa umanităţii; şi aceasta este ceea ce dorim să conştientizăm. Această casă o numeşte Christos, casa Tatălui, unde sunt multe locuinţe.

Nunta alchimică descrie cărarea care conduce la această casă.

Nunta alchimică poate fi înţeleasă de trei tipuri de oameni:

1. cel care a primit cheia,
2. începătorul pe cale
3. cel care are experienţa căii.

Cel care are cheia în mână ştie că există o casă care îl aşteaptă: are o moştenire. În orice clipă poate intra acolo, el trebuie doar s-o dorească serios. Deci şi un asemenea om este deja bogat, căci are cunoştinţe, fie şi doar parţiale.

Cel care începe cu adevărat, începătorul, deschide uşa şi iată, bănuielile sale se adeveresc imediat. Dacă vede primele încăperi ale casei, nici nu are nevoie de multă imaginaţie pentru a ghici celelalte lucruri.

Iar cel care are experienţa căii găseşte dovezi care depăşesc cu mult experienţele şi bănuielile sale. Astfel din experimentator devine posesor.

Nunta alchimică îl conduce pe această întreagă cale triplă – bineînţeles doar pe acela care se străduieşte şi se osteneşte într-adevăr.

Deci, aşa cum am spus, conţinutul cărţii este deosebit de fantastic. În şapte zile, C.R.C. trece prin diferite ceremonii şi probe, ca la sfârşit să devină cavalerul Pietrei de Aur. Cele şapte zile sunt precedate de o introducere şi de un vis. Mai găsim şi descrieri lungi şi romantice, ca de exemplu cântărirea virtuţilor. Mulţi împăraţi, regi şi nobili nu ajung nici la prima judecată, la prima greutate, drept care au parte de diferite pedepse şi sunt izgoniţi. Savanţii şi nobilii sunt ridiculizaţi, domnii blajini şi pretinşii magicieni sunt demascaţi, se află că ademenitorii poporului doar meşteresc imitaţia pietrei înţelepţilor şi sunt alungaţi cu biciul de pe talerul cântarului. Alţii sunt trufaşi. Unul aude raiurile vuind, altul vede în lumea de idei a lui Platon, sau poate număra atomii lui Democrit. Există şi unii care afirmă că au inventat perpetuum mobile.

Renunţarea la egoism, îngâmfare şi lăudăroşenie este însă un concept cu totul străin pentru aceştia şi nici unul nu poate spune că a realizat moartea dorinţelor.

C.R.C. triumfă doar mulţumită marii sale modestii şi a autocunoaşterii. Când ajuns la sfârşitul probelor sale, şi a trebuit să-şi noteze numele într-o mică capelă, el a scris:

„*Cea mai înaltă înţelegere este să ştii că nu ştii nimic*“.

PRIMA ZI

A NUNŢII ALCHIMICE

Seara dinainte de Paşte

Într-o seară, în ajunul Paştilor, eram aşezat la masa mea, şi după obiceiul meu, conversam umil cu Creatorul meu, meditând la multe mistere mari (în a căror formă Tatăl luminii şi-a arătat în mod darnic măreţia Sa) şi împreună cu scumpul meu miel de Paşti, am vrut să pregătesc în inimă pâinişoară curată, fără drojdie, când deodată, s-a pornit un vânt atât de teribil, încât am crezut că sfărâmă imediat muntele pe care era cuibărită căsuţa mea. Dar întrucât asemenea lucru nu mi-ar fi făcut diavolul (deşi mi-a făcut rău destule ori), am prins din nou curaj şi mi-am continuat gândurile, până când – în mod neaşteptat – cineva m-a atins pe spate. M-am speriat atât de mult asta, încât nici n-am îndrăznit să mă întorc: însă încrederea în mine nu m-a slăbit în ciuda slăbiciunii mele umane şi a împrejurărilor. Dar întrucât haina mi-a fost scuturată în mod repetat, totuşi m-am întors. În faţa mea stătea o siluetă feminină superbă, haina ei albastră, albastră era presărată, ca cerul, cu stele de aur. Trompeta de aur curat din mâna ei dreaptă avea gravat un nume pe care am putut să-l citesc, dar mi s-a interzis publicarea sa. În mâna ei stângă ţinea o mulţime de scrisori în mai multe limbi pe care, cum am aflat mai târziu, trebuia să le înmâneze în diferite ţări.

Avea şi aripi mari, frumoase, acoperite în întregime cu mulţi ochi. În zbor, era mai rapidă ca vulturul.

Poate că aş fi putut să observ şi mai multe în privinţa ei, dar a stat la mine doar pentru o scurtă vreme, iar eu eram aproape încremenit de spaimă şi de mirare, trebuind să renunţ la asta. Căci de îndată ce m-am întors, a căutat printre scrisori, a ales una, mi-a pus-o pe masă cu mare respect şi a plecat imediat

după aceea, fără să scoată vreun cuvânt. Dar în timp ce se înălţa, pe frumoasa ei trompetă a scos un sunet atât de puternic, încât muntele întreg a răsunat, iar eu abia puteam să-mi aud propria voce pentru un sfert de ceas după aceea.

1

Ajunul Paştilor

Povestirea începe în ajunul Paştilor. Toate asemenea povestiri trebuie să înceapă în acest fel. Se cunoaşte, că Paştele este sărbătoarea învierii. Se sărbătoreşte în jur de 21 Martie, dată la care Soarele intră în semnul primăverii. Din cauza aceasta se poate considera ca sărbătoare şi simplul fapt al trezirii naturii. Iarna a trecut, primăvara a sosit. Aceasta se sărbătoreşte deja de milioane de ani. De ce nu! Sărbătoarea poate fi bineînţeles prevăzută şi cu diferite etichete religioase, căci dacă se poate sărbători, atunci aceasta trebuie mulţumit zeilor.

În epoca noastră, multe biserici sărbătoresc Paştele cu tot felul de explicaţii referitoare la învierea lui Christos. Însă oamenii care participă la sărbătoarea bisericii se gândesc ori la un fapt istoric: „cândva, odinioară Christos a înviat din morţi“, ori în fundalul minţii se gândesc la ouăle de paşti, fripturi şi cozonaci, sau la alte asemenea obiceiuri populare. Toate acestea sunt inevitabile în aceasta perioadă.

Introducerea *Nunţii alchimice* are cu totul un alt înţeles. Fiecare om se ocupă tot timpul cu pregătirea unei sărbători de reînviere. Fiecare se pregăteşte şi visează la viitor, propriul său viitor, deci la un viitor pur şi simplu dialectic, social. N-avem încotro, căci ne aflăm aici, în această lume, şi deoarece ea este lumea timpului şi spaţiului, fiecare om trebuie să se îngrijească zilnic la viitorul său. În câteva ore „astăzi“ devine ieri, iar peste

câteva ore „mâine“ va deveni astăzi. Nu putem scăpa de aceasta. Dar dacă n- ar exista nimic decât aşteptarea viitorului în ordinea lumii spaţio- temporale, atunci am fi cerşetori.

Însă Christian Rozacruce nu vorbeşte niciodată despre această înviere dialectică cotidiană. El se orientează spre învierea pe noul teritoriu de viaţă, în viaţa originară, exact la aceea la care se orientează şi Şcoala modernă a Rozacrucii. Pentru un om cu o asemenea aspiraţie, fiecare zi este într- adevăr „ajunul Paştilor“. Căci dacă doreşte aşa ceva cu adevărat, ştie că această zi va veni. Acest lucru se poate spune şi despre dorinţele lumeşti; de aceea este atât de mult conflict în lume.

Pe lângă îndatoririle vieţii naturale cotidiene şi obişnuite, mulţi elevi ai Şcolii Spirituale nutresc dorinţa de a intra în noul teritoriu de viaţă, şi astfel la aceştia este tot timpul „ajunul Paştilor“. Pentru asemenea elevi, acest comportament are o semnificaţie profundă. Ei ştiu că sunt chemaţi de către Şcoală pentru a intra în Imperiul Gnostic. Acest Imperiu bineînţeles nu este numai Şcoala cu fenomenul ei general exterior, ci mai ales templul misteriilor, templul noului câmp astral al Sufletelor, templu ce este conectat cu Şcoala Interioară şi realizat datorită ei. Fiecare elev poate şti că templul misteriilor îl cheamă. Totodată, poate află şi că această chemare va avea un caracter cu totul personal. Dacă el a auzit chemarea personală urmează şi o pregătire personală. Această pregătire personală o numeşte Christian Rozacruce „pregătirea, împreună cu scumpul său miel de Paşti, a pâinişoarei curate, fără drojdie, în inimă”.

Dacă Dumneavoastră cunoaşteţi cu adevărat această dorinţă nouă, actuală, dacă ea trăieste în Dumneavoastră, atunci ştiţi că există şi căutarea cu care vă străduiţi să satisfaceţi această dorinţă. Din fiecare dorinţă se naşte căutarea satisfacţiei, a împlinirii. Cel în care există această dorinţă superioară, caută

fără osteneală; cel pentru care este ajunul Paştilor tot timpul, acela trudeşte mereu împreună cu mielul său scump la pregătirea pâinii curate, fără plămădeală. Iar dacă cunoaşte această dorinţă, şi năzuieşte la satisfacerea ei, atunci în cursul ostenelii sale va avea parte din nou şi din nou de decepţii.

Reuşita nu este imediată. Aceste decepţii sunt însă necesare pentru a învăţa ce e util şi ce nu este, pe această cale. Astfel se purifică. Dar după numeroase tentative fără de succes, pregătirea unei „pâini pure“ reuşeşte deodată, la un moment dat. Lumina gnostică ne atinge pe noi ca elevi şi se amestecă cu forţele dialectice. În urma acesteia se creează întotdeauna un proces de fermentaţie. Sarcina noastră este însă să încercăm să punem bazele vieţii noi cu ajutorul forţei luminii gnostice fără a provoca un proces de fermentaţie.

Dacă candidatul perseverează în osteneala sa, atunci la căutarea şi la pregătirea sa, la urmările dorinţei sale superioare soseşte deodată răspuns: se crează o furtună atât de mare, încât candidatul nu poate gândi decât că „muntele pe care se ascunde căsuţa mea va fi imediat zdrobit de marea ei putere.“

Semnificaţia acestei furtuni trebuie s-o înţelegeţi bine. Aici este vorba despre o furtună magnetică. Fiecare om trăieşte dintr-un anumit câmp magnetic, dintr-o anumită forţă astrală. De aceea se creează aici „furtună” căci intrăm în legătură cu un alt spaţiu magnetic şi acela începe să ne influenţeze. Radiaţiile sale sunt complet opusul radiaţiilor naturii noastre obişnuite. Aceasta este o experienţă foarte interesantă şi chiar neliniştitoare câteodată. Radiaţiile celuilalt spaţiu sunt asimilate doar de inimă. Ele vibrează şi ne pătrund cu o forţă care corespunde exact purităţii sângelui şi aspiraţiei noastre. Aceasta se întâmplă nu numai o dată ci chiar de mai multe ori, aşa cum reiese din povestirea lui C.R.C.: întâmplarea nu mai este ceva nou pentru el. De aceea el spune că nu- i mai este teamă.

Cel care trăieşte această furtună pentru prima oară în viaţă, este atât de îngrijorat încât îşi suprimă dorinţa sa pură sau o reţine şi devine astfel nefericit.

Dar dacă continuă eforturile, atunci astfel de atingeri devin mai dese şi apoi se retrag din nou. Deci, se nasc de multe ori astfel de furtuni şi apoi trec. Dar dacă omul care caută viaţa nouă se orientează din ce în ce mai clar la scopul dorinţei sale, atunci va sosi momentul, când furtuna persistă şi nu se mai poate potoli. Radiaţiile noului spaţiu magnetic nu-l mai părăsesc. Ele rămân tot timpul în jurul lui, în el, şi îi preiau conducerea vieţii.

Din acest moment avem de- a face cu două spaţii magnetice. Influenţa nouă o numim *„Virgo Lucifera“*, adică virgina purtătoare de lumină. Căci dacă această atingere a devenit permanentă, atunci viaţa nouă trebuie să se nască în templul nou sub influenţa ei.

Însă înainte de a se putea întâmpla asta, trebuiesc realizate multe lucruri. Dar bazele sunt deja puse, posibilităţile există, iar intrarea în acest templu este reprezentată ca primirea unei invitaţii. Invitaţia poate fi apoi acceptată.

Deci, într- un sens sau altul, toţi elevii Şcolii Spirituale au primit invitaţia. Datorită stării lor de elev, mulţi au primit o invitaţie exterioară, care totuşi înseamnă o legătură. Mulţi cunosc violenţa furtunii şi se poate spune că ei au primit o invitaţie interioară. Oricum a fost să se întâmple, cel care doreşte să participe la viaţa nouă trebuie să se pregătească pentru aceasta în scurtă vreme. Căci momentul a sosit!

După această aventură neaşteptată, nenorocitul de mine, chiar n-am mai ştiut ce să fac. De aceea, m-am rugat în genunchi Domnului meu să nu trimită ceva care mi-ar pune în pericol mântuirea veşnică şi după aceea tremurând de spaimă, am confruntat scrisoarea. Spre marea mea mirare, a fost atât de grea, încât nici de-ar fi fost din aur curat, nu putea fi mai grea. Am examinat-o amănunţit, şi am văzut că a fost închisă cu o pecete mică. În pecete era gravată o cruce fină, şi textul: „In hoc signo vinces". În acest semn vei învinge.

Când l-am văzut m-am liniştit foarte mult, căci am fost conştient că diavolul nu prea are la inimă semnul crucii, şi cu atât mai puţin s-ar servi de el. Am desfăcut deci scrisoarea cu grijă, şi în ea, cu litere de aur pe un fond albastru, am găsit următoarea poezie:

Azi e ziua cea mare a celui
Ce invitat e la nunta regelui.
Dacă şi tu pentru asta eşti născut,
De Dumnezeu spre fericire- ai fost făcut,
Suie- te, prietene pe munte,
Unde se înalţă trei temple.
Miracolul te aşteaptă acolo.

Dar îţi recomand: cumva,
Temeinic să te poţi examina:
Dacă nu te speli curat- curat,
Nunta daună- ţi va fi, neapărat;

Cel ce- mpovărat e încă de păcate,
La cântar, acolo nu va trage.

Sponsus et Sponsa (mirele şi mireasa)

2

Invitaţia

După explicaţia primei pagini a *Nunţii Alchimice*, înţelegerea celei de-a doua pagini nu va fi dificilă. Cunoaştem de unde provine experienţa care este numită vânt sau furtună.

Aceasta este o atingere magnetică foarte străină, ciudată, nouă, care a devenit posibilă după o purificare pregătitoare – dezvoltată mulţumită căutării templului misterelor. Fiinţa noastră devine prin asta atât de sensibilă la atingere încât o simţim. Aceasta se întâmplă cu roza inimii. Atingerea este posibilă doar în acest loc, pentru că sanctuarul principal, cu sistemul magnetic al creierului este încă complet acordat cu câmpul magnetic ordinar al lumii dialectice. Atingerea conştientă este ca un strigăt, ca un apel. Trece prin noi ca sunetul trompetei. Multe cărţi sacre ne dau de ştire despre un asemenea apel. Câteodată se spune că vocea lui Dumnezeu se aude în furtună, în mijlocul fulgerelor şi al tunetelor, sau din altă putere a naturii. Aceasta este întotdeauna forţa acestei atingeri magnetice ciudate la care elevul primeşte impresia unei zguduiri sau dezorientări, căci nici un organ al său nu este adaptat la radiaţiile care vibrează şi pătrund prin corpul său. Simte radiaţia, dar nu poate reacţiona cu nici un organ al său.

Iar la o asemenea aventură neaşteptată nu ştie ce să facă. De aceea fiecare reacţionează în manieră complet diferită.

Christian Rozacruce devine dispus la rugăciune şi apelează într-un fel la ajutorul Fraternităţii. Aceasta este o cerere, o chemare, o rugăciune de care fiecare elev este în stare, pe care o

poate face fiecare elev veritabil. Astfel ia în mână Christian Rozacruce scrisoarea.

Atingerea lasă urme şi candidatul nu mai este cel care a fost. Cel care a fost apelat astfel, acela aproape că poartă un sigiliu, un semn pe el, acela a fost marcat în sanctuarul inimii, numit oglinda inimii, sternum (care înseamnă cel care radiază).

Cel care a fost astfel marcat este din acel moment întotdeauna receptiv la celelalte atingeri ale câmpului magnetic. S-a deschis pentru Gnoză, bobocul rozei a apărut. Cel care se găseşte în această stare nu se mai poate întoarce. Fraternitatea i-a marcat în sânge pentru totdeauna sigiliul Ordinului. De aceea găseşte Christian Rozacruce acel sigiliu pe scrisoare pe care este gravată o cruce, cu inscripţia: „*În acest semn vei învinge*." Cel care este marcat de acest semn al Fraternităţii poate fi liniştit. Acest semn este semnul Ordinului, şi asta nu se poate nega. Acest semn în sânge şi corp permite fiecăruia să-l recunoască pe celălalt. Este de înţeles, că prin acest semn, sub acest semn el va învinge. Căci semnul Ordinului nu este un semn exterior, ci este dovada atingerii şi o bază pe care se poate construi. Cel care construieşte pe această bază, acela nu se înşeală în final, şi tot ce e rău şi primejdie fuge de acest semn, respectă acest semn. De aceea este semn de recunoaştere şi în acelaşi timp instrument protector, o amuletă. Înţelegem acum originea tuturor legendelor şi povestirilor despre amulete şi pietre cu puteri magice.

Dacă Christian Rozacruce ne este prezentat primind o scrisoare, aceasta să nu ne deranjeze. Căci şi în Sfânta Scriptură se găsesc multe expresii asemănătoare, unde Dumnezeu, Gnoza, „a scris în inimi". Apostolul Pavel spune în a doua scrisoare către Corinteni: „Voi sunteţi epistola lui Christos" şi vorbeşte despre „tablele de carne ale inimii" iar Petru despre „omul ascuns al inimii".

Iar dacă cineva a avut experienţa atingerii, deci a primit semnul Ordinului, atunci întrebarea este dacă poate citi scrisoarea,

dacă înţelege sensul atingerii. De obicei trece destul de multă vreme până când descoperim că am primit o scrisoare. Dar cu cât observăm mai repede şi cu cât reacţionăm mai curând, cu atât mai bine. Atunci putem evita şi multe pericole.

Christian Rozacruce penetrează imediat sensul scrisorii şi o rezumă în următoarele rânduri:

Azi e ziua cea mare a celui
Ce invitat e la nunta regelui.
Dacă şi tu pentru asta eşti născut,
De Dumnezeu spre fericire-ai fost făcut,
Suie-te, prietene pe munte,
Unde se înalţă trei temple.
Miracolul te aşteaptă acolo.

Ne amintim aici că titlul cărţii este „Nunta alchimică a lui Christian Rozacruce“. Aici este vorba despre un proces al transfiguraţiei, re-crearea întregii fiinţe, despre intrarea pe teritoriul de viaţă originar, despre nunta cu teritoriul de viaţă originar prin transfigurare. Ca un om să poată începe această sărbătoare, trebuie să fie demn de asta, născut pentru asta, înnobilat la asta. Iar, născut, îndreptăţit pentru asta te face semnul Ordinului ce se află şi ce apare în stern. Cu acesta drumul devine liber, se poate păşi pe cale şi se poate urca muntele pe care se înalţă trei temple.

Ordinul are trei temple. Un templu este un atelier, locul serviciului, unde se munceşte serios.

Primul templu este templul credinţei: templul înţelegerii şi al predării de sine. Cel de al doilea este templul speranţei: templul sfinţirii şi al transformării. Cel de al treilea este templul dragostei: templul împlinirii.

În primul templu omul vechi se predă Gnozei, forţelor de sfinţire ale lui Christos. În cel de al doilea templu omul se micşorează, moare prin viaţa de endura, în timp ce în el apare omul nou, Celălalt, omul nemuritor. Opera este terminată în cel

de a Treilea templu, aici este sărbătorită victoria, reîntoarcerea. Prin aceste trei temple, aceste trei şantiere de lucru trebuie să treacă toţi elevii. Cel care a primit semnul Ordinului poate să înceapă munca, este capabil să înceapă marea şi minunata muncă. Dar este avertizat:

Dar îţi recomand: cumva,
Temeinic să te poţi examina:
Dacă nu te speli curat-curat,
Nunta daună-ţi va fi, neapărat;
Cel ce-mpovărat e încă de păcate,
La cântar, acolo nu va trage.

Avertismentul este desigur justificat. Cel care a primit semnul Ordinului este pregătit să parcurgă calea, căci un asemenea om este deschis pentru noul câmp magnetic. Poate să se cufunde în el. Dar dacă vrem să servim doi stăpâni, dacă vrem să trăim din două câmpuri magnetice opuse, atunci se dovedeşte că această situaţie macină la extrem întreaga noastră fiinţă. Viaţa devine atunci un infern, iar corpul devine locul unui mare chin. Cel care doreşte să realizeze nunta lui C.R.C. dar în acelaşi timp ţine la vechea sa viaţă, descoperă că rezultatul este un puternic ataşament de pământ. Dar nici amânarea nu este permisă: „încă un pic din asta, sau din cealaltă“. Tensiunea acestor două câmpuri se poate suporta doar dacă îl urmăm pe Ioan Botezătorul, precursorul, care reacţionând direct, fără ezitare, spune: „El, Celălalt, trebuie să crească, iar eu trebuie să mă micşorez”.

Candidatul trebuie să se pregătească la pericolele logice despre care avertizează scrisoarea. De Ordin nu este forţată nici o singură persoană invitată. Fiecare poate avansa în propriul său ritm şi poate să-şi îndeplinească îndatoririle în mod normal. Dar, o realizare consecventă şi orientarea neîncetată spre ţel sunt absolut necesare.

La văzul acestui text credeam că leşin. Părul mi-a stat măciucă şi m-a trecut transpiraţia rece. Căci, deşi am înţeles că aceasta va fi nunta promisă a cărei viziuni mi s-a arătat cu şapte ani în urmă, şi pe care am aşteptat-o de atâta timp şi cu atâta dor, şi pe care am găsit-o până la urmă prin sârguincioasa măsurare a constelaţiilor planetelor mele, nu mă aşteptasem ca toate acestea să fie însoţite de condiţii atât de dificile şi periculoase. Câtă vreme, până mai înainte, credeam că trebuie doar să apar la nuntă şi voi fi un oaspete binevenit, acum s-a făcut aluzie la a fi alesul lui Dumnezeu, ceva în care n-am fost sigur în privinţa mea niciodată. Astfel, cu cât mai amănunţit mă examinam, cu atât mai mult descopeream că capul mi-e plin doar de neştiinţă şi orbire în ceea ce priveşte lucrurile secrete, şi că fundamental, nu puteam înţelege nici măcar lucrurile tangibile, ordinare. Cu cât mai puţin puteam eu fi predestinat din naştere la cercetarea şi la aprecierea secretelor naturii, care, după părerea mea, putea găsi oriunde un elev mai virtuos căruia să-i încredinţeze comorile ei preţioase, chiar dacă acestea sunt supuse timpului şi efemerităţii. Astfel am descoperit că nici trupul, nici felul meu de viaţă şi nici dragostea mea frăţească nu erau încă chiar pure.

Mi s-a părut că mai era ascuns încă în mine şi instinctul trupului, care era încă orientat spre faima şi pompa mondenă, şi nu spre bunăstarea semenilor. Tot timpul gândeam la cum aş putea să profit, să construiesc clădire arătoasă, să câştig faimă şi nemurire în lume, şi gândul mi-era la succes şi în alte asemenea lucruri trupeşti. M-a preocupat mai ales mesajul obscur despre cele trei temple. Nu-mi puteam explica nici după cele mai lungi bătăi de cap. N-aş înţelege nici acum, dacă

explicaţia nu mi-ar fi fost manifestată în mod miraculos. În timp ce oscilam astfel între speranţă şi spaimă, examinându-mă tot timpul, găsind doar slăbiciune şi insuficienţă (neputând să mă ajut singur şi şocat de ameninţarea amintită), am ales până la urmă calea obişnuită şi cea mai sigură, şi înainte să fi trecut la culcare, m-am rugat serios şi fierbinte, ca la decizia lui Dumnezeu, să-mi apară îngerul meu cel bun şi să mă ajute să ies din situaţia mea neclară, aşa cum a mai făcut-o adesea înainte. Aşa s-a întâmplat şi acum, spre folosul meu şi în interesul semenilor mei sub forma unui avertisment profund şi a unei instrucţiuni preţioase.

3

Christian Rozacruce e conştient că nu e demn

Christian Rozacruce a primit deci o scrisoare. În timp ce începe să înţeleagă încet situaţia, îl trece transpiraţia rece. Recunoaşte invitaţia. A ştiut de mai demult cum va ajunge la el: dacă doreşte, Gnoza îi deschide inima! Dar acum, când scrisoarea a sosit, este în primul rând surprins.

Puneţi-vă în locul lui: cunoaşteţi în ce constă invitaţia, ştiţi cum soseşte, iar inteligenţa şi orientarea Dumneavoastră spre Şcoala Spirituală vă face să puteţi recunoaşte despre ce este vorba. Ca printr-o viziune corporală, sunteţi complet informaţi. Această viziune, această privire în viitor vi s-a invocat în Şcoala Spirituală, a fost chemată la viaţă prin cuvinte şi prin contact personal şi prin câmpul de forţă al Şcolii Spirituale ce îl susţine.

Suntem convinşi de faptul că dacă şi pe Dumneavoastră v-ar atinge forţele magnetice noi şi v-ar scrie astfel semnul Ordinului în sângele din sternum, atunci şi Dumneavoastră aţi fi extrem de surprinşi. A vorbi şi a filozofa despre consecinţele unei asemenea atingeri este cu totul altceva decât dacă omul s-ar găsi confruntat personal cu evenimentul.

Vedeţi, despre asta este vorba: omul se află în faţa evenimentului cu conştiinţa că trebuie să se întâmple şi că nu poate fi nici vorba despre alegere, sau reîntoarcere. Căci uitaţi-vă din nou la documentul invitaţiei:

„Oricum ar fi, îţi recomand, să te examinezi minuţios. Dacă nu te speli într-adevăr în curăţenie, atunci nunta cu siguranţă îţi va dăuna. Cel care nu poate să se spele de păcate, acela va fi găsit acolo cu lipsuri.“

În asemenea împrejurări se termină idealizările: puteţi doar să mergeţi înainte. Dacă vă opriţi sau vă întoarceţi se creează oricum dificultăţi trupeşti sau tensiuni morale. Atât cât elevul Şcolii Spirituale mai învăluie cărarea de mântuire în idealizări şi vorbeşte de ea, până atunci se preocupă de fapt să încerce tot felul de haine de iniţiere visate şi ţesute de el însuşi, să se uite în oglindă şi să se întrebe: „Oare cum îmi stă asta?“, iar celuilalt care procedează la fel îi spune: „Nu-ţi stă bine deloc“!

Recunoaşteţi că o asemenea agitaţie este doar teorie. Cel care a primit semnul este admis într-un proces în cursul căruia eu-l joacă un rol simplu: cedarea totală de sine, endura, auto-negarea ce trebuie realizată în forţa Gnozei. Candidatul este plasat în centrul acestui proces cu calităţile sale interioare momentane, deci, în ciuda tuturor lipsurilor şi defectelor pe care le are încă.

Putem să ne imaginăm bine situaţia dezolantă a lui C.R.C. A citit scrisoarea. Ce poate spune că posedă el de fapt?

În stern, el are gravat semnul Ordinului – asta e adevărat. Dar în rest, în legătură cu lucrurile ascunse nu găseşte altceva la sine decât rezistenţă şi orbire şi stie că nu înţelege bine nici lucrurile cele mai la îndemână cu care are de-a face în fiecare zi. Aproape că are impresia că nu este bun de nimic şi părerea lui este că s-ar fi putut găsi peste tot candidaţi la nuntă mai apţi decât el. Căci sunt oare deja purificate complet corpul său, comportamentul său, dragostea faţă de semenul său? A renunţat oare deja la toate năzuinţele şi dorinţele sale lumeşti? Îl impresionează mai ales cuvintele neguroase despre cele trei temple. Nu înţelege pentru că:

Templul este locul rugăciunii. El cunoaşte acest concept.

Templul este locul meditaţiei mistice. Cunoaşte şi asta.

Templul locul adunării. Ştie de demult şi asta.

Templul e şi locul unde se ascultă expuneri. Clar.

Dar un templu care este loc de muncă prin care trebuie să treacă în stadiul de muncitor? Şi avertismentul e exprimat! Ce să creadă despre toate acestea?

Noul frate sau soră oscilează între speranţă şi frică. Christian Rozacruce are în mod cert o nevoie interioară. Se tot examinează şi nu descoperă altceva decât slăbiciune şi neputinţă. Este conştient că în nici un caz nu poate să facă nimic pentru sine, şi cuvintele aproape ameninţătoare îl şochează. Se refugiază astfel la cunoscuta şi obişnuita lui metodă: înainte de a se culca, în incertitudinea sa, se roagă profund şi arzător ca îngerul său bun să vină cu sfatul lui Dumnezeu şi să-l lămurească; ceea ce se şi întâmplă, cum s-a mai întâmplat de multe ori înainte, slavă Domnului.

C.R.C. se refugiază în singurul mod de auto-predare de sine, justă, cerut de la un elev veritabil. Şi nu o auto-predare cultivată, ci o oferire a întregii lui fiinţe la bine şi la rău, în speranţa că îi va fi aratată calea chiar din interior.

La urmă, câteva note despre acest înger bun. Cine, ce este acesta? Nu putem vorbi despre acest subiect mai amănunţit aici căci subiectul ne-ar duce pe un cu totul alt teren. Să ne mulţumim cu explicatia că îngerul este o fiinţă naturală, o forţă naturală care trăieşte în câmpul nostru de viaţă. Un focar, un punct magnetic în al şaptelea cerc auric. Îngerul bun, menţionat aici este o forţă care se dezvoltă mulţumită interacţiunii dintre elev şi toate focarele conducătoare al celui de-al şaselea cerc magnetic.

Toate faptele din cadrul vieţii noastre dialectice sau gnostice creează în jurul nostru un câmp de forţă. Avem astfel un înger bun şi un înger rău, şi în anumite momente ale vieţii noastre ei ne ajută sau ne împiedică. Un apel sincer arzător către îngerul tău bun este precum un plâns al întregului suflet: „Nu mai ştiu ce să fac. Doamne ajută-mă!“ La aceast strigăt vine răspuns de la Gnoză, prin câmpul de forţă de bunatate ce te înconjoară. Astfel primeşte cel interesat impresii despre direcţia pe care o are de ales, despre Cale, de cele mai multe ori sub forma unui vis sau a unei viziuni.

Căci de-abia adormisem, că mi s-a părut că mă aflu închis, împreună cu nenumăraţi oameni într-o temniţă, o groapă, pus în lanţuri grele. Nici cea mai slabă rază de lumină nu pătrundea aici. Ne înghesuiam claie peste grămadă, ca furnicile şi cu asta fiecare mărea povara celuilalt. Deşi nici eu, nici ceilalţi nu vedeam nimic, auzeam totuşi, cum unul cu lanţuri ceva mai uşoare încearcă să ajungă deasupra celuilalt. Cu această excepţie, nimeni nu era în avantaj, căci eram legaţi unul de altul în ciorchine, ca şi boabele de strugure.

Am trăit astfel multă vreme, în mizerie, împreună cu ceilalţi, şi ne-am dat seama că suntem orbi şi prizonieri cu toţii, când deodată s-au auzit sunetele mai multor trompete. Pe deasupra mai băteau şi multe tobe, dar atât de artistic, că ne înveseleau chiar şi în mizeria noastră.

Mai reverberau încă aceste sunete când capacul ce acoperea deschizătura gropii a fost tras puţin de-o parte, şi ni s-a lăsat în jos un pic de lumină. Abia acum a fost mare dezordinea şi zarva! Toată lumea a început să se-nghesuie, iar cel care ajungea prea sus deasupra capetelor celorlalţi, era în curând tras înapoi sub picioarele celorlalţi. Fiecare voia mai sus, şi n-am ezitat nici eu. În ciuda grelelor mele lanţuri, m-am zbătut din dedesubtul celorlalţi şi m-am suit pe o piatră, pe care am reuşit s-o ajung. Dar eram atacat şi aici în repetate rânduri, şi m-am apărat cu mâinile şi picioarele. Toată lumea credea că acum vom fi lăsaţi liberi.

4

Visul lui Christian Rozacruce

Christian Rozacruce, omul marcat în inimă cu semnul Ordinului este chemat, cum am văzut, la un proces de recreare, de transfiguraţie, proces căruia trebuie să se dedice complet.

Dar i se pare că nu este demn de acest lucru, ca este inadecvat, nepregătit. Nu are idee ce să facă. Epuizat, se culcă şi în timpul somnului are un vis care îi explică clar situaţia. Visează că împreună cu mulţi alţii se găseşte într-o închisoare obscură într-un turn, legat cu lanţuri grele. Nici cea mai mică rază de lumină nu pătrunde aici, iar prizonierii mişună ca furnicile. Cine are lanţuri un pic mai uşoare încearcă imediat să ajungă deasupra celuilalt. Nimeni nu vede nimic, totul este în întuneric. Prizonierii doar aud şi simt agitaţia şi lupta. Dealtfel, nimeni nu se află în avantaj, toţi sunt înghesuiţi unul într-altul, ca într-un ciorchine de strugure, ca într-un roi de albine. Iată cum înfăţişează C.R.C. realitatea lumii dialectice: haosul agitaţiei indivizilor egocentrici.

Trebuie să înţelegem bine că toţi, fără excepţie, se află fundamental, structural şi organic în aceeaşi situaţie. Nu există nici cea mai mică diferenţă între ei. Întreaga lume în luptă e alcatuită din fiinţe ce posedă atomi-scânteie de spirit. C.R.C. face parte din aceştia. Toţi simt mizeria lor, asta e clar, şi de aceea toţi încearcă să câştige un loc mai bun. Întunericul constă desigur în lipsa lor de înţelegere legată de cauzele mizeriei lor. Percep deci mizeria, dar nu şi cauzele ei, de aceea există ceartă violentă şi

conflict şi fiecare îl acuză pe celălalt. Cititorul ştie foarte bine că această descriere corespunde întru totul realităţii. În lumea noastră găsim de exemplu nenumărate mişcări, biserici, grupări şi orientări care se acuză reciproc, îşi fac reciproc reproşuri şi luptă pentru primul loc. Ei determină primul loc din punct de vedere economic, social, politic sau religios, eventual prin compararea după numărul membrilor sau adepţilor.

Faptul important este că toată agitaţia se petrece în interiorul temniţei! Cu alte cuvinte, orice ar face, situaţia rămâne aceeaşi pentru toţi, dar lucrul acesta nu-l poate recunoaşte nimeni din cauza întunericului, a neştiinţei. Din cauza asta, lupta oamenilor continuă neîntrerupt, iar C.R.C. se află momentan între ei şi în această stare.

Apoi situaţia se schimbă radical. Pe când toată lumea este preocupată să-l ţină pe celălalt orb şi prizonier, răsună trompetele şi se bat tobele. Haosul nu s-a schimbat nici în cea mai mică măsură. Cel care se află în această situaţie strâmtorată se comportă la fel. Dar din cauza luptei se creează anumită oboseală şi în ciuda personalităţii negative, se realizează un fel de purificare. Sângele îşi pierde ceva din ardoare, iar un om slăbit e întrucâtva sensibil.

Personalitatea câştigă astfel un fel de simţ al celuilalt câmp magnetic. Aceasta nu este încă „răsplata" înţelegerii, ci o consecinţă a chinului. Cel care câştigă, deci, o anumită percepţie faţă de radiaţia gnostică, acela nu este neapărat schimbat, sau un om deosebit, ci doar sensibil şi a devenit astfel din cauza împrejurărilor sale dialectice.

Mai departe citim că simultan cu sunetul trompetelor şi al tobelor, capacul gropii este ridicat, în urma căreia cade lumină în adâncimi. Sensibilitatea se intensifică proporţional cu epuizarea. Omul devine din ce în ce mai sensibil la lumină, ceea ce se manifestă în sânge sub forma tânjirii sau al deprimării, iar omul

îşi vede propria situaţie din ce în ce mai clar. Aşa ceva e evident în istoria lumii în timpurile de după marile războaie. În asemenea timpuri apar de exemplu cărţi de demascare sau avertizare şi implorare, se iau decizii şi se fac încercări. Masele epuizate îşi recunosc situaţia, în urma căreia se creează o nouă luptă, dar acum din alte motive, conflictul de după război consumă ultima picătură de forţă.

„Fiecare voia mai sus, şi n-am ezitat nici eu. În ciuda grelelor mele lanţuri, m-am zbătut din dedesubtul celorlalţi şi m- am suit pe o piatră, pe care am reuşit s-o ajung. Dar eram atacat şi aici în repetate rânduri, şi m-am apărat cu mâinile şi picioarele. Toată lumea credea că acum vom fi lăsaţi liberi." A fi sensibil la altceva nu este deci rezultatul perfecţionării, ci al epuizării, nu este schimbarea esenţei, ci rezultatul slăbiciunii, deci nu este o francmasonerie individuală, pentru că toţi aceşti prizonieri sunt încă în lanţuri.

Şi observaţi că în această situaţie în care nenumăraţi oameni sunt prizonieri, se dezvoltă întotdeauna posibilitatea ajutorului, care nu este consecinţa meritului personal. Nu vă amăgiţi în acest domeniu. Căci nici unul nu este mai bun decât celălalt, nimeni nu este bun, nici măcar unul. Asta este deci o consolare pentru C.R.C., care, după câştigarea semnului Ordinului, este chinuit de problema propriei imperfecţiuni.

Nu există nimeni care poată deveni membru al Ordinului pe baza meritelor proprii. „Toţi sunt îndepărtaţi", spune Sfânta Scriptură. Nimeni să nu aibă deci sentimentul inferiorităţii din această cauză.

Activitatea Ordinului Universal constă în a lăsa jos frânghia. O face în şapte reprize. În fiecare perioadă de epuizare a umanităţii, Ordinul salvator dezvoltă această muncă septuplă,

care ajunge la expresie, printre altele, prin fondarea unei Şcoli Spirituale. Iar asta poate cauza din nou declanşarea unor noi lupte, până la cele mai teribile, inclusiv prigonirea şi altele.

Dar să revenim la C.R.C.: „Abia acum a fost mare dezordinea şi zarva!" Fiecare a vrut să ajungă deasupra şi nici C.R.C. n-a ezitat, ci s-a apărat şi a luptat cu mâinile şi picioarele!

Că un om a primit semnul Ordinului în sânge nu înseamnă deloc vreo stare elevată. Purtătorii bobocului rozei al căror eu este sfărâmat au devenit epuizaţi, "anemici" şi sunt poate cei mai mari păcătoşi. În lupta lor nu diferă de ceilalţi, în comportamentul lor obişnuit, decât în măsura în care se orientează nu atât spre dialectică, cât spre viaţa eliberatoare, în vreo formă sau alta.

Deci cel care a primit semnul Ordinului nu se poate mândri nici cu cel mai mic merit. Primeşte marele privilegiu de a parcurge adevărata cale de eliberare. Semnul, „permisul", nu este semnul meritului, ci al milosteniei.

Chiar dacă acest semn nu este semnul sublimului, al unei elevări, este totuşi dovada extracţiei, a separării de natura dialectică. Pe baza acestei separări poate elevul să înceapă marea muncă.

Aţi înţeles fără îndoială că Şcoala Spirituală modernă a tânărului Ordin Gnostic, mai ales în Europa, este acea instituţie cu ajutorul căreia sunt coborâte cele şapte frânghii în închisoarea din turn a vieţii noastre de astăzi.

Lucrurile s-au întâmplat însă cu totul altfel. După ce domnii care priveau în jos prin deschizătură s-au amuzat o vreme de înghesuiala noastră, un domn foarte în vârstă ne-a poruncit sa facem linişte. Când ne-am potolit puţin, a spus următoarele (dacă am reuşit să ţin bine minte):

De-ar fi ca toţi lăstarii omului
Să se ridice la seninătăţi,
Sigur, din puterea Mamei
Ar primi atâtea bunătăţi.
De este însă nesupus,
Soarta sa e grijă, supărare
Rob etern e în a nopţii-ntunecare.

Însă Mama mea e iubitoare,
De necaz e-ndurătoare,
Dă cea mai frumoasă comoară,
Aceluia ce lumina o caută.
O face rar, deşi miloasă,
Nici nu vrea s-o risipească,
Ca omul s-o vadă-adevărată.

O glorioasă sărbătoare e în pregătire,
Şi ca să putem serba în bucurie,
În a Mamei noastre-onoare,
O binefacere acum vă dăm:
În jos, la voi, o funie lăsăm,
Şi liber va fi lăsat, s-o întindă,
Cel ce va putea s-o prindă.

De-abia au răsunat ultimele cuvinte, când doamna în vârstă a poruncit servitorilor să lase jos funii de şapte ori la fudul gropii şi să-l tragă sus pe cel care se poate prinde de ea. Doamne, de-aş putea descrie ce a izbucnit aici jos! Toţi doreau să prindă funia şi prin asta îi împiedicau doar pe ceilalţi. Însă la şapte minute după aceea, la semnul unui clopoţel, au fost traşi sus patru cu prima funie. Eu n-am ajuns nici măcar în apropierea funiei, căci, aşa cum spuneam, spre nenorocirea mea, stăteam pe o piatră a zidului, iar funia a fost lăsată jos la mijlocul gropii.

Funia a fost coborâtă şi pentru a doua oară, dar pentru că lanţurile multora au fost grele, iar braţele lor erau slabe, în cădere, i-au dus cu ei şi pe aceia care de altfel ar fi rămas. Dar mulţi au fost traşi în jos de cei care nici n-au atins funia. Atât au fost de invidioşi, chiar şi în mizeria asta a noastră. Mie mi-a fost milă mai mult de aceia care au fost atât de grei încât li s-au rupt şi braţele, fără să poată ajunge sus nici măcar aşa. Aşa întâmplat că până la cea de-a cincia funie au putut fi traşi sus doar câţiva. Căci de îndată ce răsuna semnalul, servitorii trăgeau funiile atât de repede, încât cei mai mulţi cădeau de-a valma. Cea de a cincia funie a fost astfel complet goală, aşa că mulţi, ca şi mine, ne îndoiam de eliberare şi ne-am rugat lui Dumnezeu să-i fie milă de noi şi dacă se poate, să ne elibereze din acest întuneric. Şi El a dat ascultare unora dintre noi. Căci atunci când funia a coborât pentru a şasea oară, mulţi au putut s-o prindă, şi la urcare, balansându-se încolo şi încoace, cu siguranţă cu voia lui Dumnezeu, a ajuns şi în apropierea mea. Am apucat-o repede, fiind atârnat în poziţia cea mai de sus. În ciuda aşteptărilor mele, am ajuns astfel cu noroc afară din groapă. Asta m-a bucurat atât de mult, încât nici n-am simţit

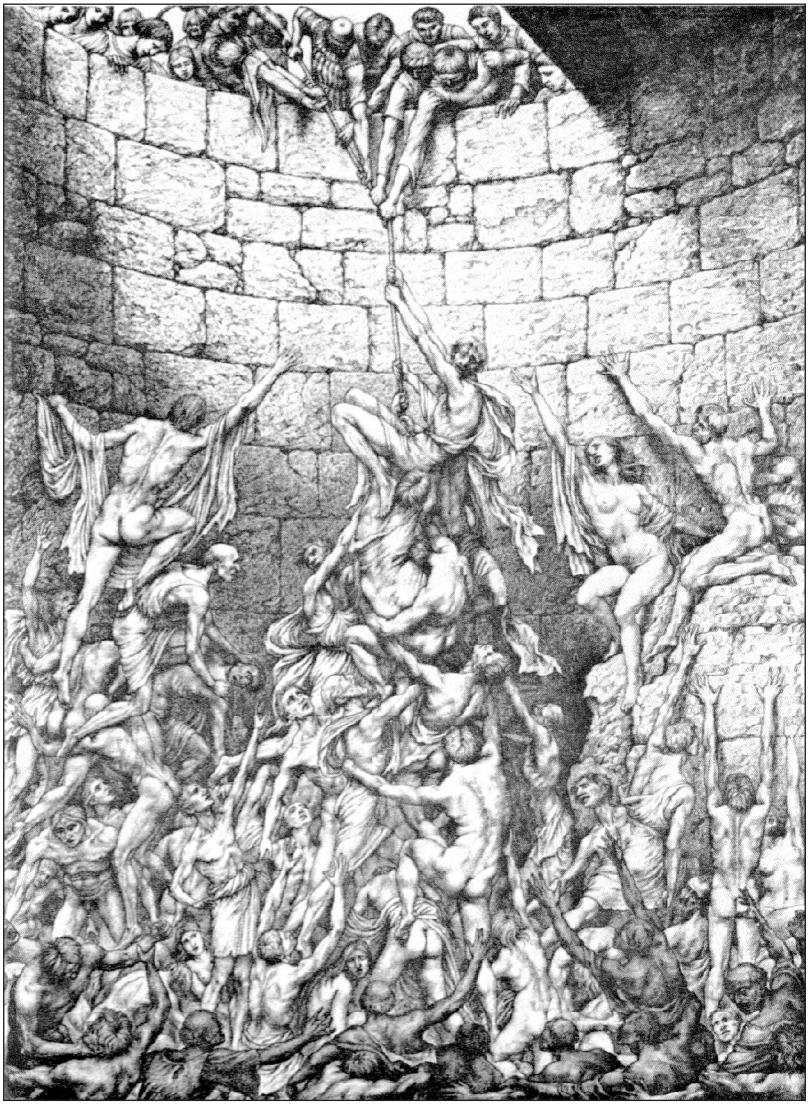

Frânghia salvatoare

rana de la cap provocată de o piatră ascuţită, în timp ce am dat o mână de ajutor împreună cu ceilalţi eliberaţi la cea de-a şaptea şi ultimă tragere a frânghiei, (de asta a fost nevoie şi în cazurile precedente). De la acest efort, sângele mi-a curs pe haină, dar în bucuria mea, nici n-am mai fost atent la ea. Când funia a fost trasă sus şi pentru ultima oară, cei mai mulţi fiind atârnaţi de această funie, doamna în vârstă a pus frânghia de-o parte şi a pus fiului ei, un moşneag, (lucru care m-a mirat foarte mult) să comunice ceva prizonierilor rămaşi jos. După o scurtă chibzuinţă el a spus următoarele:

Copii, precum ne-am aşteptat,
La urmă, fapta s-a efectuat.
Ea semenilor voştri a fost dată
Din mila bunei mele Mame acordată.
Nu-I invidiaţi!

Poate-ncepe-o etapă ferice,
Fără fiinţe bogate-ori sărace,
Om pe om poate să ia de braţ.
Cei cu multă muncă ocupaţi,
Să facă bine, şi s-o sprijine.

Cel cu mult însărcinat,
Are-o construcţie de prezentat.
Deci lăsaţi-o încolo de jale,
Răbdaţi încă câteva zile!

Când a terminat, capacul a fost pus din nou pe deschizătură şi turnul a fost închis. Apoi sunară din nou trompetele şi bătură din nou tobele, dar nu atât de tare încât să nu fi auzit văicăreala prizonierilor, iar eu n-am putut să-mi reţin lacrimile de mila lor. Atunci doamna în vârstă şi fiul ei s-au aşezat pe jilţul dinainte pregătit şi doamna în vârstă a poruncit numărarea celor salvaţi. După ce află numărul şi îl însemnă pe o tăbliţă de aur, se informă despre numele fiecăruia dintre noi, care a fost notat şi de un paj. În timp ce ne privea, mi s-a părut că i-ar fi spus suspinând fiului ei: „Cât mi-e milă de săracii din turn. De ar fi ca Dumnezeu să-mi dea voie să-i pot mântui pe toţi!" La care fiul ei a răspuns „Mamă, Dumnezeu a rânduit astfel şi nu putem să ne împotrivim. Dacă noi toţi am fi domni, având toate bunurile şi am sta cu toţii la masă, cine ne-ar mai servi?" Mama tăcu. Apoi a spus: „Atunci eliberaţi-i pe aceşti oameni de cătuşe", ceea ce au şi făcut repede. Eu eram aproape ultimul; neatent la ceilalţi nu m-am putut abţine, şi m-am aplecat adânc în faţa doamnei în vârstă, spunând mulţumesc lui Dumnezeu, că prin voia Lui, prin doamnă, cu generozitate părintească, ne-a condus din întuneric la lumină. Exemplul meu a fost urmat şi de ceilalţi. Apoi, fiecăruia dintre noi i-au dat o monedă comemorativă de aur, ca bani de drum, şi care pe o parte, avea gravat un soare la răsărit, iar pe cealaltă – dacă îmi aduc bine aminte, trei litere: D.L.S. Deus Lux Solis: Dumnezeu este lumina soarelui

Apoi am fost liberi să ne întoarcem la munca noastră cu însărcinarea de a ne servi semenii pentru gloria lui Dumnezeu şi de a ţine secret ceea ce ne-a fost încredinţat. Acestea le-am promis solemn şi ne-am luat rămas bun. Dar din cauza rănilor

lăsate de cătuşe, nu puteam progresa prea repede şi şchiopătam pe ambele picioare. Observând asta, doamna în vârstă mă cheamă la dânsa: „Fiule, nu te preocupa de aceste lipsuri, ci gândeşte-te la slăbiciunile tale şi fii recunoscător lui Dumnezeu, că ţi-a permis încă în această viaţă, în ciuda lipsurilor tale, să ai parte de asemenea mare iluminare. Păstrează-ţi aceste răni de dragul meu".

Apoi, trompetele au răsunat din nou, iar eu m-am speriat şi m-am trezit. Doar atunci am observat că toate acestea erau doar un vis care însă mi s-a întipărit în conştiinţă atât de puternic încât eram îngrijorat şi pe mai departe, şi mi se părea că simţeam rănile pe picioare. Oricum, am înţeles că din mila lui Dumnezeu, pot participa la o nuntă misterioasă şi ascunsă, ceea ce am şi mulţumit cu încredere de copil Maiestăţii Sale, Dumnezeu, şi l-am rugat să mă ţină şi în continuare în respectul simţit faţă de El, să-mi umple zilnic inima cu înţelepciune şi înţelegere, şi chiar dacă nu merit, să mă conducă cu milostenia Sa la sfârşitul dorit.

5

Frânghia salvatoare

Am explicat în ce condiţii şi în interesul căror fiinţe îşi efectuează munca Şcoala Spirituală. Este o muncă septuplă, munca acelor şapte frânghii, care sunt lăsate jos în închisoarea întunecată.

Să înţelegem prin frânghie, o linie de forţă magnetică cu ajutorul căreia se face munca. Am văzut că din cauza epuizării sângelui, umanitatea a început să fie sensibilă la noi forţe magnetice, sau cel puţin să le sesizeze într-o anumită măsură. Sângele, poate ştiţi, are şapte aspecte, se compune din şapte factori. Astfel, sângele ajunge şi el la epuizare în şapte feluri. Aspiraţia umanităţii merge şi ea în şapte direcţii, există şapte grupări care se combat şi Fraternitatea cu activitatea ei septuplă are şapte posibilităţi de a se întâlni cu oamenii.

Vă puteţi deci imagina că există şapte Şcoli Spirituale în lume, astfel că pe cât posibil, să se poate face ceva pentru toate cele şapte grupări. Sunt astfel şi alţii care încep această muncă în altă parte decât noi. Astfel se dă fiecărei grupări care aspiră în închisoarea adâncă în care se află, posibilitatea să scape din ghearele morţii.

Cele şapte corzi nu sunt lăsate în jos dintr-o dată. Cele şapte linii magnetice diferite sunt activate una după cealaltă în mod continuu, ca rezultatul să fie o alegere bună şi o dezvoltare dreaptă. Aceasta reiese clar din faptul că, Christian Rozacruce n-a putut să apuce decât coarda a şasea, pentru că a stat pe o

piatră la peretele închisorii. Aceasta înseamnă că a putut fi tras sus în forţa lui Christos şi prin Spiritul Sfânt, mulţumită eforturilor sale orientate în direcţia scopului şi a neclintirii sale.

Doar puţini, foarte puţini au putut fi traşi sus după primele cinci coborâri de frânghii. În primul rând din cauza conflictului care se manifesta în permanentele acte de violenţă, consecinţe ale geloziei şi ale invidiei. Pe de altă parte, din cauză că cinci linii magnetice din cele şapte pot ridica doar puţini oameni. Membrii acestor cinci grupări ale sângelui sunt încă legaţi atât de mult de natură (lanţurile lor sunt grele, iar braţele lor slabe), încât sunt încă inapţi de a fi ajutaţi, deşi datorită stării lor de sânge simt ceva din lumină şi reacţionează oarecum la ea. Dar şi lor li se lasă frânghie, ca să aibă şansă, căci „şanse egale pentru toţi“ este o regulă a Ordinului.

Christian Rozacruce este tras în sus cu cea de-a şasea frânghie şi poate ne displace că o piatră ascuţită i-a rănit capul, ceea ce el a observat doar în momentul când ajuta la trasul celei de-a şaptea şi ultimei frânghii, împreună cu ceilalţi, si când din cauza efortului, sângele i-a picurat pe haine.

Dacă lumina magnetică a Şcolii Spirituale ne atinge în atomul inimii – deci, ca şi Christian Rozacruce – aparţinem de a şasea grupare de sânge (în această grupare domină dragostea faţă de om şi faţă de semeni), atunci o asemenea rană a capului înfăptuieşte deja dezlegarea, eliberarea de liniile de forţă magnetice ale naturii dialectice. Acest simbol înfăţişează că se iau obstacolele de pe fereastra sufletului.

După ce frânghia a fost trasă în sus şi pentru ultima oară, închisoarea a fost închisă din nou pentru o vreme. Din aceasta trebuie să învăţăm că Şcoala Septuplă nu funcţionează neîntrerupt, ci după o anumită perioadă, după îndeplinirea sarcinii este retrasă, ca mai târziu, la momentul potrivit, să apară din nou în interesul unei alte grupări. De aceea vorbim acum

despre frânghia salvatoare a Şcolii Spirituale moderne. Între perioadele de activitate există întotdeauna o anumită pauză, când munca exterioară este oprită, ca după aceea, o nouă Şcoală să poată începe munca din nou, proaspătă şi dinamică.

Decizia închiderii o anunţă fiul doamnei în vârstă. Aceasta aminteşte de expresia „fiul văduvei". Fii văduvei sunt eliberaţii, iniţiaţii, participanţii la viaţa universală, care muncesc la salvarea omenirii. „Fiul văduvei" este o formulă. Umanitatea căzută a făcut parte odinioară dintr-un câmp de forţă curat care a mai fost denumit şi „Mamă". Câmpul a constat şi a trăit din plenitudinea divină şi unitatea cu „Tatăl" divin. De la cădere, acest câmp-mamă a fost separat de „Tată" şi a devenit „văduvă". Acest câmp-mamă se străduieşte la restabilirea unităţii şi regăsirea celui pierdut. Cei care colaborează la asta, cei care sunt aleşi pentru asta sunt numiţi „Fiii văduvei". Despre asta vorbeşte şi legenda biblica a lui Hiram Abiff.

Şi Evanghelia lui Luca (7), povesteşte o superbă istorie despre fiul văduvei, un tânăr din Nain. Nain însemnă câmp, deci un câmp de muncă al Fraternităţii, iar acolo – aşa spune istorioara – a murit fiul văduvei. Atunci a venit Isus şi l-a înviat din morţi. „Şi mortul a stat în capul oaselor şi a început să vorbească. Isus l-a dat înapoi mamei sale".

Când fii văduvei îşi duc activitatea la sfârşit atunci o comunică întotdeauna ca un îndemn: „Oameni nu vă mai amărâţi, căci este vorba doar de câteva zile. În curând vine vremea când din nou, toţi vor fi egali (nu în sensul dialectic, ci în sensul nou).

Am putea să fim sentimentali şi să spunem: Ce teribil că salvarea omenirii căzute decurge atât de greoi; dar trebuie să admitem că cei care nu pot fi ajutaţi din cauza stării sângelui lor în perioada activităţii, aceia au nevoie de repetarea periodică a eforturilor de salvare întreprinse de Gnoză. Sângele oamenilor

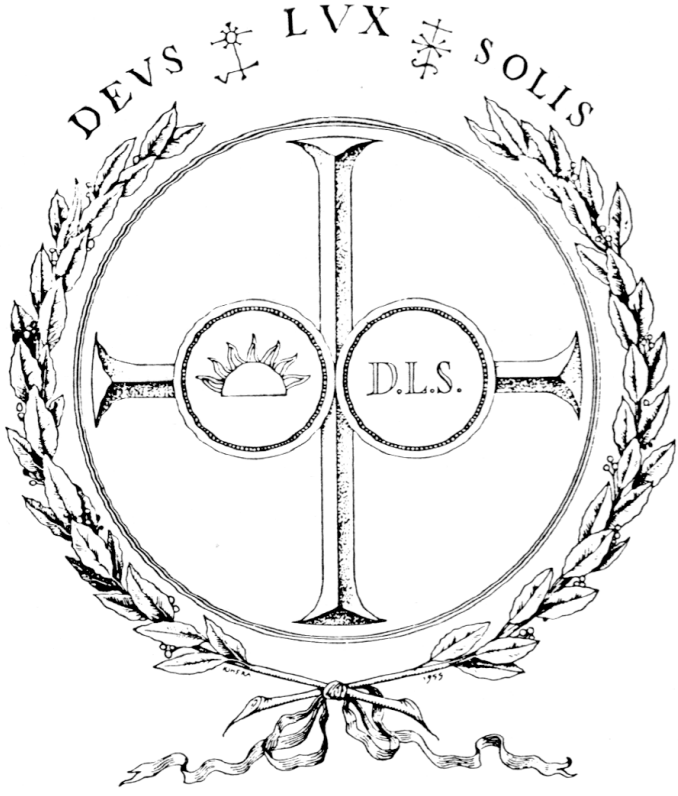

Insigna lui Christian Rozacruce

trebuie să fie într-o stare în care să poată reacţiona la influenţa luminii şi să dispună şi de suficientă forţă ca să se poată afirma în organism.

C.R.C. visează apoi că toţi cei care au fost scăpaţi de întuneric sunt eliberaţi de lanţuri şi primesc o medalie de aur pentru drum. Pe o parte a ei este un soare care răsare, iar pe cealaltă trei litere: D.L.S. După aceea, fiecare eliberat a putut să se întoarcă la munca sa, având sarcina de a-şi sluji aproapele întru gloria lui Dumnezeu şi de a păstra tăcerea despre ceea ce i s-a încredinţat. Aceasta au şi promis.

În acest moment s-au auzit din nou trompetele, la care Christian Rozacruce s-a trezit şi a înţeles că nici nu poate fi vorba despre neputinţă. Căci cel care a primit semnul Ordinului primeşte în acelaşi timp o nouă şansă. Trecutul a fost închis şi cătuşele sale desfăcute.

Christian Rozacruce primeşte o monedă pentru drum. „Pe o parte“ strălucesc zorii, noua dimineaţă. Călătorul trebuie să-şi orienteze busola spre acest răsărit. Pe „cealaltă parte” a monezii sunt trei litere: D.L.S. (Deus Lux Solis) prin care se atrage atenţia că în corpul său fizic, candidatul este legat cu Gnoza (cu Deus). Deci, corespunzător, are în el lumina unei vieţi noi (Lux). Iar prin asta el aparţine de noul Ordin, de Fraternitas Solaris, deci de Soare.

Cele trei litere se mai pot citi că fiind: Tatăl, Fiul şi Sfântul Spirit: *Deus:* Tatăl; *Lux:* Lumina Fiului; *Solator:* Forţa şi milostenia Consolatorului.

Pe această bază, pe o asemenea bază, fiecare poate începe călătoria, iar osteneala sa poate fi încoronată de succes.

Sperăm mult, drag cititor, că mulţumită celor spuse, veţi putea şi Dumneavoastră ajunge la cheia propriului Dumneavoastră drum al vieţii.

După aceasta, am început să mă pregătesc de drum. Mi-am îmbrăcat haina albă de pânză şi mi-am încins mijlocul cu panglica roşie ca sângele, aşezată peste umeri. De pălărie am prins patru trandafiri purpurii, ca să pot fi văzut mai uşor în mulţime. La sfatul cuiva care ştia, am luat merinde: pâine, sare şi apă, care mi-au servit bine. Dar înainte să fi părăsit mica mea colibă, fiind echipat complet în haina mea de nuntă, am îngenunchiat şi m-am rugat la Dumnezeu ca orice s-ar întâmpla să mă ducă la bun sfârşit. După aceasta am făgăduit în faţa lui Dumnezeu, că ceea mi se va arăta din mila Sa, nu o voi folosi pentru faima şi gloria mea în lume, ci doar pentru gloria Numelui Său şi în slujba semenilor mei.

Cu această promisiune şi în bună speranţă, mi-am părăsit lăcaşul cu mare bucurie.

6

C.R.C. se pregăteşte de drum

După experienţele primei zile şi mai ales pe baza visului său, C.R.C. ştie că i s-a aprobat apropierea de misterioasa şi secreta nuntă. Invitaţia pentru ceremonia nunţii nu este un eveniment exterior, ci o experienţă interioară foarte profundă. De acea, în el se maturizează o înţelegere corespunzătoare pe care povestirea o descrie sub forma unui vis. Ştim foarte bine cât de importantă este înţelegerea. Să poţi avea înţelegerea unui proces care urmează să fie vieţuit este deja o aventură în sine. Dar trebuie să învăţăm să facem distincţie între conceptul raţional şi înţelegerea interioară despre care vorbim aici.

Conceptul raţional este o activitate dialectică a creierului, încărcarea memoriei într-o anumită manieră. Acesta este procesul conştiinţei omului naturii, şi se bazează printre altele, pe proprietatea de sânge; iar sângele este unul din elementele care dau suflet vieţii noastre. Creierul poate încărca memoria cu cele mai bizare lucruri, poate cu cele mai mari absurdităţi, şi lucruri pe care omul le crede sau le acceptă, apoi le abandonează mai târziu. De aceea, cunoştiinţele raţiunii nu aduc niciodată înţelepciune. Omul cu foarte multă minte nu este în nici un caz înţelept. Îşi dirijează viaţa ca posesor al cunoştinţelor sale raţionale pe care le-a păstrat în memoria sa. Conştiinţa eu-lui a creat cooperare între cap şi sistemul ficat-splină. Sufletul sângelui este intermediarul iar inima este doar pompa sângelui.

Existenţa umană veritabilă este posibilă doar sub conducerea unui suflet veritabil. Sufletul veritabil poate lucra doar atunci când dispune de suficientă experienţă, iar înţelegerea se maturizează doar prin experienţă. Înţelegerea este deci o posesiune interioară. Numai pe baza unei astfel de posesiuni interioare se poate şi este permis să se pună în funcţiune şi să se folosească creierul în modul planificat originar, când încărcarea memoriei are loc în mod eliberator. Acelaşi lucru este valabil şi pentru un alt centru numit centrul de înţelepciune.

Omul modern al aparenţelor se poate imagina în această situaţie doar cu mare dificultate. Căci întreaga dialectică trăieşte din capacităţi care nu extrag din experienţă vreun câştig pentru suflet, ci folosesc experienţa incorect şi o pun cu totul în slujba unei vieţi egoiste, a afirmării de sine. Dialectica încearcă să lupte astfel împotriva unei legi naturale atunci când încearcă să pună viaţa adevărată în serviciul vieţii egocentrice prin activităţile irosite ale voinţei şi gândirii. Consecinţele sunt: mizerie, neplăceri şi supărări, şi întemniţarea profundă a sufletului adevărat: căci sufletul sângelui omului dialectic nu joacă decât un rol organic, ca element al corpului fizic. Corpul personalităţii suferă sub jugul despotului, e gârbovit sub loviturile de bici ale eu-lui, ale conştiinţei cerebrale. În felul acesta nici nu poate fi vorba de conştiinţa sufletului. Sufletul adevărat este o comoară pierdută, un organ care n-a fost încă niciodată utilizat pentru funcţia pentru care a fost menit, şi niciodată n-a primit şansa de a se manifesta.

Acum e oarecum clar pentru cititor că pentru a putea vorbi despre nuntă alchimică, despre omul cu adevărat nemuritor şi reînvierea unei noi umanităţi, trebuie înainte de toate, ca participanţii acesteia, oamenii care aparţin acestei lumi să fie dotaţi cu un organ al sufletului care e realmente viu. Organul sufletului, ascuns de atâta vreme, deteriorat, trebuie să trăiască din nou. Ochii morţi ai sufletului trebuie să lumineze din nou.

Trebuie să se nască adevărata conştiinţă a sufletului care să aibă pondere faţă de conştiinţa raţiunii. Doar atunci devine posibilă transformarea, transfigurarea.

Căci omul a fost atât de păgubit, vătămat de conştiinţa ignorantă şi imorală în existenţă sa de ere întregi, încât întreaga personalitate a degenerat şi a devenit complet inumană până la rădăcina speciei, până la sământă. De aceea, înainte de toate trebuie trezită şi făcută să se nască adevărata conştiinţă a sufletului. Doar atunci poate fiinţa să înceapă munca de restaurare în urma marilor daune suferite de personalitate.

Această restaurare este numită nunta alchimică şi trebuie începută cu naşterea sufletului adevărat, în Betlehem. Naşterea sufletului adevărat are loc în esenţă din prima zi a nunţii alchimice. Pentru aceasta, candidatul trebuie să aibă în primul rând o înţelegere pe care a câştigat-o fără a fi condus de raţiune. Această înţelegere se formează datorită noii stări a sângelui, cauzată la rândul ei de pătrunderea forţelor de radiaţie gnostice, a adevăratelor curente sufleteşti în sânge. Reacţia la această radiaţie se naşte din tânjire, iar tânjirea din experienţele amare: experienţe prezente, actuale şi eventual din experienţele vieţilor precedente care vin din fiinţa aurică, deci nu sunt o moştenire de la părinţi.

Dintr-o asemenea aspiraţie a sângelui achiziţionează un om influenţe gnostice. Atunci inima nu mai este doar o pompă. Iar din momentul în care aceste influenţe gnostice pătrund şi au fost admise în sânge, ele pot influenţa conştiinţa raţiunii şi o pot învinge, ceea ce face ca aceasta să se supună şi să se lase condusă de noile influenţe de sânge. Acest efect este primul semn al formării posibilităţii naşterii sufletului, primul fenomen alchimic. (În cazul conştiinţei raţiunii, hipofiza lucrează prin cap, iar în cazul conştiinţei sufletului cooperează cu roza inimii.) De aceea desemnarea, chemarea la nunta alchimică se naşte din dorinţă, într-un proces care creează înţelegere. C.R.C. ne descrie

acest lucru sub forma unui vis. În acest proces, elevul învaţă să vadă şi să vieţuiască chemarea ca posibilitate şi să înţeleagă planul ei cu inima şi capul. Astfel îi creşte înţelegerea. Această posesiune trebuie apoi să fie destul de puternică ca să poată lua naştere fapta eliberatoare. Şi acesta este sfârşitul primei zile a nunţii alchimice. Elevul înţelege, traieste în interior faptul că Gnoza, cu Graţia sa, îi permite participarea la nunta secretă. De aceea este plin de încredere şi recunoştinţă, şi se decide să parcurgă calea.

Pe baza explicaţiei de mai sus să urmăm acum povestirea lui C.R.C. ca dovadă a stării elevului.

„Oricum, am înţeles că din mila lui Dumnezeu, pot participa la o nuntă misterioasă şi ascunsă, pentru care am şi mulţumit cu încredere de copil al Maiestăţii Sale, Dumnezeu, şi l-am rugat să mă ţină şi în continuare în respectul simţit faţă de El, să-mi umple zilnic inima cu înţelepciune şi înţelegere, şi chiar dacă nu merit, să mă conducă cu milostenia Sa la sfârşitul dorit. După aceasta, am început să mă pregătesc de drum. Mi-am îmbrăcat haina albă de pânză şi mi-am încins mijlocul cu panglica roşie ca sângele, dată apoi peste umeri. De pălărie am prins patru trandafiri purpuri, ca să pot fi văzut mai uşor în mulţime. La sfatul cuiva care ştia, am luat merinde: pâine, sare şi apă, care mi-au servit bine. Dar înainte să fi părăsit mica mea colibă, fiind echipat complet în haina mea de nuntă, am îngenunchiat şi m-am rugat la Dumnezeu ca orice s-ar întâmpla să mă ducă la bun sfârşit. După aceasta am făgăduit în faţa lui Dumnezeu, că ceea mi se va arăta din mila Sa, nu voi folosi pentru faima şi gloria mea în lume, ci doar pentru gloria Numelui Său şi în slujba semenilor mei. Cu această promisiune şi în bună speranţă, mi-am părăsit lăcaşul cu mare bucurie.”

Veşmintele de pânză albă ale lui C.R.C. înseamnă că s-a purificat şi astfel, este pregătit pentru procesele care urmează. Aceasta o dovedeşte panglica roşie ca sângele care atinge sanctuarul inimii de două ori, cât şi umerii şi sistemul ficat-splină, dovada că sufletul sângelui s-a deschis complet pentru Gnoză.

Cei patru trandafiri marchează cele patru colţuri ale clădirii în piatra de boltă a lui Isus Christos: devotamentul neclintit, inteligenţă activă, armonie creatoare, precum şi conduită de viaţă preoţească şi dispoziţia de a servi, care se bazează pe noua forţă a sufletului şi pe care noua forţă a sufletului o face strălucitoare. Cel care a putut să pună aceste patru roze pe pălărie, adică cel care o dovedeşte cu viaţa sa, va fi întotdeauna remarcat în mulţime.

În mod legic natural, misteriile gnostice vor continua procesul la un asemenea om. El va progresa astfel din forţă în forţă.

Astfel, în această stare se termină prima zi. C.R.C. promite în faţa lui Dumnezeu că nu va folosi pentru profitul propriu ceea ce i se va destăinui, ci pentru gloria numelui lui Dumnezeu şi în serviciul semenilor. Căci aceasta este noua stare de existenţă, noua stare de sânge, semnul posesiei rozelor.

Astfel se duce C.R.C. spre ziua a doua cu pâine, apă şi sare, cu tripla provizie de drum care l-a condus până acest punct. Semnificaţia proviziei o vom mai discuta.

A DOUA ZI

A NUNŢII ALCHIMICE

Începutul călătoriei

„Abia ajunsesem în pădure, dar deja mi se părea de parcă cerul întreg şi toate elementele naturii s-ar fi împodobit pentru această nuntă. Păsările cântau mai dulce ca altădată şi căprioarele săltau atât de vesele, încât bătrâna mea inimă era plină de fericire. Instinctiv, am început şi eu să cânt:

Păsările ale mele să vă bucuraţi,
Domnul nostru să Îl lăudaţi.
Limpede răsună-vă cântul,
Maiestuos vă este Domnul.
El hrană vouă pregăteşte,
Şi la timp v-o dăruieşte.
Recunoscători să fiţi, fireşte!

Nici griji nu trebuie s-aveţi,
Lui Dumnezeu să protestaţi;
Să fii pasăre, nu-i rău, de loc
Tatăl nostru bine a creat el tot;
Pasărea nu-i om, e înţelept aşa!
Tăceţi, au trebuit să fie toate-aşa
Povara ţi-e un strop; te poţi bucura!

Eu, al pământului locuitor,
Cu El de discuţii să fiu doritor?
Asaltând puterea din cer,
Cu Marele Artist purtând duel?
A aplica Lui vreo forţă, nu are efecte
Ducă-se cel cu metode greşite
Deci omule, linişteşte-te!

Nu ai fost făcut chiar împărat,
Dar de asta nu poţi fi tu supărat!
Al Său nume nu-ţi plăcea de fel,
Admite, răule c-ai râs de El!
De El fug toate vălurile negurii,

Şi te vede în străfundul inimii,
Pe Dumnezeu nu-i bine a-L jigni!

Am cântat acestea din inimă şi răsuna pădurea de cântecul meu, chiar munţii răspunzând ultimelor cuvinte cu ecoul lor. Apoi am zărit o livadă frumoasă, verde, şi părăsind pădurea, m-am îndreptat într-acolo. În livadă stăteau trei cedri înalţi şi superbi, coroana cărora promitea o umbră plăcută. M-am bucurat mult, căci, deşi n-am făcut încă drum lung, dorinţa mea arzătoare m-a ostenit repede. M-am grăbit înspre copaci, ca să mă pot odihni un pic. Apropiindu-mă, am observat o tăbliţă fixată pe unul dintre cedri şi pe care au fost gravate cu litere fine următoarele:

„Dumnezeu să te apere pelerine! Dacă a ajuns la tine vestea nunţii împăratului, atunci consideră următoarele:

Poţi alege între patru drumuri oferite de mire. Poţi ajunge la castelul regelui pe oricare, cu condiţia să nu te abaţi de pe ele.

Primul drum este scurt, dar periculos; căci este plin de stânci şi prăpăstii, în care te poţi zdrobi. Cel de al doilea este mai lung, căci face ocolişuri, dar niciodată nu duce în direcţie greşită. Este neted şi comod, dacă eşti atent la busolă şi nu te laşi abătut nici în stânga nici în dreapta. Al treilea drum este drumul cu adevărat regal, căci îţi înveseleşte inima cu multe bucurii frumoase şi comedii. Dar pe aceasta, până azi a reuşit să-l parcurgă doar unul din câteva mii. Pe al patrulea drum, un muritor nu poate ajunge la ţintă, căci este plin de vicisitudini epuizante, şi îi pot face faţă doar corpuri care nu pot fi uzate.

Alege deci! Pe care drum porneşti? Iar după ce ai pornit, să nu te abaţi de la el nici un pas. Trebuie să ştii însă că drumul pe care îl alegi, soarta ţi l-a sortit în mod inevitabil; şi totodată – dacă ţi-e dragă viaţa – nu poţi da înapoi nici un pas. Iată ceea ce trebuie să-ţi dăm de ştire. Dacă nu iei în considerare avertismentul nostru, atunci vei parcurge drumul tău în jale şi cele mai mari pericole. Dar dacă te ştii chiar şi în cea mai mică măsură păcătos faţă de legile regelui nostru, întoarce-te până nu-i târziu, şi grăbeşte-te acasă pe drumul pe care ai venit!“

7

Cele patru căi

Prima zi a nunţii alchimice s-a împlinit şi Christian Rozacruce îşi părăseşte celula sa plin de bucurie, pentru a-şi începe călătoria spre sala nupţială. Scopul primei zile a fost eliberarea sa din lanţuri. Ne eliberăm de lanţuri când sufletul, începând cu fluidul sângelui, şi-a întărit fiinţa sa în sanctuarul principal, al capului, în suficientă măsură pentru ca omul să poată dezvolta o forţă necesară pentru a face tot ce este necesar în legătură cu călătoria şi tot ce îi cere calea.

Ştim deja că forţa nu ne vine doar aşa, în urma vreunei hotărâri, dintr-un proiect bine gândit sau din emoţie, ci trebuie extrasă din calitatea de suflet existentă în sânge şi conştiinţă. Din momentul în care ne conduce sufletul (cu ajutorul belşugului gnostic din sânge), am scăpat de toate lanţurile elementare şi drumul, procesul, poate fi început.

A scăpa de cele mai elementare lanţuri nu înseamnă însă că omul a trecut de toate dificultăţile pe calea nunţii. A crede acest lucru nu ar fi prea înţelept. Situaţia noastră în acest moment este încă departe de a fi ideală – căci suntem născuţi din materie – dar s-a format deja posibilitatea realizării idealului. Iar procesul de realizare este aproape o călătorie: o călătorie de la Betlehem la Golgota.

Nu este oare minunat ca la văzul dificultăţilor care se ivesc, să poţi spune: „Aceste dificultăţi există, nu neg, dar ele nu mă

domină, căci dispun de forţa interioară cu care trec peste ele.“ Atunci nu trebuie să ne fie frică sau să ne îngrijorăm, căci există liniştea, siguranţa şi cunoaşterea interioară cu care se poate dirija vaporul printre obstacole.

În legătură cu eliberarea de lanţuri există totuşi o problemă, iar ziua a doua se preocupă în detaliu de aceasta. Unii, de exemplu, se simt foarte siguri de sine prin puterea lor naturală. Ei spun: „Eu pot face orice şi ştiu totul, sunt în stare de orice, pe mine nu mă poate opri nimic“. La ora actuală există o metodă educativă dialectică care tinde să dea o mare siguranţă de sine încă din copilărie. Aceasta este însă doar o cultură dialectică bazată pe neştiinţă şi brutalitate.

Această stare puternică în natură, siguranţa de sine se poate confunda uşor cu starea eliberată de legături şi lanţuri pământene, iar elevul în această stare poate avea senzaţia că este întărit în interior la toate greutăţile în sensul Gnozei. De aceea, candidatul căii trebuie să ştie bine ce înseamnă această eliberare de lanţurile pământene. Acest aspect trebuie învăţat şi înţeleles din experienţă pentru a fi integrat în sânge. Doar aşa putem constata dacă am trecut cu adevărat de prima zi.

Asadar, Christian Rozacruce porneşte la drum cântând, cu mare entuziasm şi bucurie. Traversează prima dată o pădure şi ajunge într-o livadă frumoasă, verde, unde vede trei cedri magnifici. Pe unul stă o tablita care informează despre cele patru drumuri pe care se poate ajunge la sala nupţială.

Aici i se iveşte prima dificultate. Pe care drum să-l aleagă? Fiecare are avantajul şi dezavantajul său. Vedem că C.R.C se opreşte indecis şi nu ştie ce să facă. Siguranţa dată de vis, conştienţa că este eliberat de lanţuri îl liniştesc, şi totuşi în această situaţie, se pare că încă nu are înţelegerea corectă referitoare la drumul său.

Să observăm acum situaţia mai clar. A înţeles că sufletul trebuie să trăiască din cunoaşterea prin experienţă şi din noua conştiinţă. Din experienţă se pot trage concluzii care permit o anumită înţelegere a lucrurilor viitoare. Corespunzător, se pot găsi direcţiile drumului corect. Astfel porneşte şi C.R.C. pentru că ştie că poate să pornească. Dar experienţa drumului în sine nu a avut-o încă. Când, în urma experienţelor sale, un om poate trasa direcţii, atunci este plin de speranţă în ceea ce priveşte succesul. Aceasta e semnificaţia faptului că C.R.C. iese din pădure şi merge pe o păşune verde. Păşunea verde a povestirii simbolizează speranţa. În această dispoziţie bună se grăbeşte spre cei trei cedri, ca să se odihnească puţin la umbra lor.

Ce simbolizează cei trei cedri? Ştim că templul lui Solomon a fost făcut din lemn de cedru. Cedrul joacă un rol important în Sfânta Scriptură. Este simbolul materialului cel mai frumos, cel mai nobil, şi cel mai tare care se poate folosi la construcţie. Cei trei cedri ai livezii verzi a speranţei formează astfel un sanctuar, un sanctuar interior. Am putea sa îl comparăm cu triunghiul covorului realizării universale magice ce formează cele trei aspecte primare ale Gnozei, care se manifestă în:

1. sânge,
2. lumina care ne atinge,
3. înţelegerea eliberatoare.

Sub conducerea speranţei, C.R.C. meditează asupra triunghiului care se revelează pentru el. În acest sanctuar interior poate locui Gnoza care se poate lua în folosinţă. Şi meditând la asta, la începutul drumului său, C.R.C. descoperă aşa numita Tabula Mercurialis, tabla care dă indicaţiile, adică noua înţelegere care vorbeşte din interiorul său.

Glasul sufletului îi dă indicaţii care încep astfel: „Dumnezeu să te apere pelerine! Dacă a ajuns la tine vestea nunţii împăratului, atunci consideră următoarele:

Poţi alege între patru drumuri oferite de mire. Poţi ajunge la castelul regelui pe oricare, cu condiţia să nu te abaţi de pe ele.

Primul drum este scurt, dar periculos; căci este plin de stânci şi prăpăstii, în care te poţi zdrobi.

Cel de al doilea este mai lung, căci face ocolişuri, dar niciodată nu duce în direcţie greşită. Este neted şi comod, dacă eşti atent la busolă şi nu te laşi abătut nici în stânga nici în dreapta.

Al treilea drum este drumul cu adevărat regal, căci îţi înveseleşte inima cu multe bucurii frumoase şi comedii. Dar pe aceasta, până azi a reuşit să-l parcurgă doar unul din câteva mii.

Pe al patrulea drum, un muritor nu poate ajunge la ţintă, căci este plin de vicisitudini epuizante, şi îi pot face faţă doar corpuri care nu pot fi uzate.

Ce fel de drumuri sunt acestea care sunt atât de dificile şi periculoase? Să ţinem minte faptul că putem urma doar drumul care ne-a fost destinat de soartă, drumul pentru care ne-am maturizat şi care corespunde stării noastre.

Dar cum putem afla care este acest drum?

Cum reuşeşte C.R.C. să-şi învingă incertitudinea şi cum ajunge în acest punct în posesia conştientă a unei noi experienţe?

După citirea acestor rânduri mi s-a risipit toată bucuria, şi am început să plâng amar, deşi mai înainte am cântat atât de fericit.

Am văzut trei căi în faţa ochilor mei şi am înţeles că la momentul potrivit voi fi liber să aleg pe una, dar m-am temut că mă voi rătăci pe drumul prăpăstios, stâncos şi mă voi zdrobi. Sau că alegând calea lungă, poate m-aş abate de la ea, sau că pe parcursul drumului de nesfârşit, mi s-ar putea întâmpla vreun accident. Nu puteam spera nici că dintre mii, chiar eu aş fi acela care ar putea alege drumul regal. Am văzut şi cel de al patrulea drum, dar acesta era atât de plin de foc şi de fum, că nici nu am îndrăznit să mă apropii de el. Am chibzuit mult dacă să mă întorc, sau să aleg unul dintre cele patru drumuri. Am fost conştient de nevrednicia mea, dar m- a consolat şi visul în care am fost salvat de închisoarea turnului, dar cu toate acestea, n-am îndrăznit să mă încred în norocul meu.

Atât am zăbovit, încât m-a cuprins o mare oboseală, foame şi sete. Mi-am luat deci pâinea, şi am tăiat-o în felii. Văzând asta de pe un copac, un porumbel alb pe care nu-l observasem înainte, a zburat înspre mine ca de obicei, cu încredere, drept care mi-am împărţit pâinea cu el. A acceptat, şi la văzul frumoasei păsări, m-am înveselit un pic. Însă, văzând asta, duşmanul porumbelului, corbul negru, s-a aruncat asupra sa, zburând direct înspre el. Dar nu pâinea mea a vrut-o, ci pâinea porumbelului, care a trebuit să fugă. Au zburat în direcţia în care stă soarele la vremea prânzului. Aceasta m-a enervat şi m-a supărat atât de mult încât am fugit după corbul obraznic fără ezitare. Astfel, împotriva voinţei mele, am fugit aproape o milă pe drumul prescris, până când am reuşit să alung corbul şi să salvez porumbelul.

Abia atunci am observat că am procedat fără să gândesc, şi ca eram pornit pe un drum pe care mă ameninţa o pedeapsă gravă pentru orice abatere. Asta încă n-ar fi fost grav, dacă n-aş fi observat că pe deasupra, mi-am uitat şi săculeţul cu pâine la copac, şi acum nu-l mai puteam lua. Căci în momentul în care m-am întors, o furtună de vânt mi-a şuierat în faţă, de era să mă dărâme, iar dacă mergeam înainte pe drum, nu mai simţeam nimic din ea.

Din aceasta am tras concluzia că dacă mă întorc împotriva vântului, atunci mă poate costa chiar viaţa. Mi-am acceptat deci cu răbdare crucea suferinţei, şi am pornit la drum – dacă aşa a fost să fie – încercând să sosesc înaintea nopţii.

8

Întâlnirea cu porumbelul şi cu corbul

Există patru drumuri care duc spre scopul lui Christian Rozacruce. Pe acestea el le întâlneşte. Doar unul i-a fost sortit, ceea ce înseamnă că fiecare om trebuie să execute actul eliberator just, pe baza vieţii sufleteşti eliberatoare. Apare acum o întrebare importantă: Cum poate elevul care începe să manifeste calitate de suflet să constate care este direcţia corectă în fiecare moment?

Să citim din nou continuarea povestirii: Atât am zăbovit, încât m-a cuprins o mare oboseală, foame şi sete. Mi-am luat deci pâinea, şi am tăiat-o felii. Văzând aceasta de pe un copac, un porumbel alb pe care nu-l observasem înainte, a zburat înspre mine ca de obicei, cu încredere, drept care mi-am împărţit pâinea cu el. A acceptat, şi la văzul frumoasei păsări, m-am înveselit un pic. Însă, văzând acest lucru, duşmanul porumbelului, corbul negru, s-a aruncat asupra sa, zburând direct înspre el. Dar nu pâinea mea a vrut-o, ci pâinea porumbelului, care a trebuit să fugă. Au zburat în direcţia în care stă soarele la vremea prânzului. Aceasta m-a enervat şi m-a supărat atât de mult încât am fugit după corbul obraznic fără ezitare. Astfel, împotriva voinţei mele, am fugit aproape o lungime pe drumul prescris, până când am reuşit să alung corbul şi să salvez porumbelul.

Abia atunci am observat că am procedat fără să gândesc, şi eram pornit pe un drum pe care mă ameninţa o pedeapsă gravă pentru orice abatere. Asta încă n-ar fi fost grav, dacă n-aş fi

observat că pe deasupra, mi-am uitat şi săculeţul cu pâine la copac, şi acum nu-l mai puteam lua. Căci în momentul în care m-am întors, o furtună de vânt mi-a şuierat în faţă, de era să mă dărâme, iar dacă mergeam înainte pe drum, nu mai simţeam nimic din ea.

Din aceasta am tras concluzia că dacă mă întorc împotriva vântului, atunci ma poate costa chiar viaţa. Mi-am acceptat deci cu răbdare crucea suferinţei, şi am pornit la drum – dacă aşa a fost să fie –incercand sa sosesc înaintea nopţii.

Ezotericii dialectici cred că există doar două căi: calea capului şi calea inimii: adică calea ocultă şi calea mistică. Dar, de fapt, există patru căi de eliberare:

1. calea ezoterică,
2. calea evoluţiei,
3. calea gnostică-magică,
4. calea astrală.

Prin cale ezoterică nu înţelegem aici ceea ce se gândeşte despre ea în ziua de azi, adică întărirea eu-lui şi dezvoltarea anumitor calităţi prin exerciţii şi auto-constrângere, ca în cazul practicii yoga şi tot ceea ce este inclus sub acest nume; dar nici antrenamentul exclusiv ştiinţific-raţional unde inima, latura mistică nu are nici un rol. Această cale se referă la posibilitatea ca, pe baza unei calităţi interioare veritabile, prezente din naştere, deci, care provine din trecutul microcosmosului, să se ajungă la predarea de sine completă şi la o transfigurare rapidă în cursul unei singure vieţi (deci în cursul unui timp, a unor ani relativ scurţi şi în timp ce se mobilizează şi utilizează toate calităţile interioare), cucerind astfel, intrând astfel în Imperiul lui Dumnezeu ca printr-un atac. Sfânta Scriptură spune despre aceşti oameni că violează Imperiul Raiurilor. „Nunta alchimică“ îi pune pe aceştia în mod îndreptăţit în categoria împăraţilor şi regilor. Pe această cale se dezvoltă însă pericole atât de mari (egocentrism

egoist, imperfecţiune, pericolul de a face greşeli, şi degradare atomică), încât deşi este practicabilă, această cale nu o putem recomanda pentru noi.

A doua cale o numim calea evoluţiei. Ea este calea acelora care la „trezire“ reacţionează cu o puternică dorinţă interioară şi se străduiesc la purificarea absolută a vieţii şi la ridicarea ei, dar considerând tot timpul că subiectul ridicării şi perfecţionării este personalitatea. Inhalează lacom tot ce respiră frumuseţe, curăţenie şi rafinament interior şi hrănindu-se cu acestea, în cursul înfloririi vieţii interioare, apare cu timpul şi dragostea faţă de semeni şi angajamentul sincer în serviciul umanităţii. Se înţelege de la sine că o asemenea rafinare a modului de viaţă aduce cu sine şi la dezvoltarea calităţii sufletului, dar astfel – în lipsa înţelegerii eliberatoare – nu recunosc calea de eliberare, şi încearcă să avanseze pe bazele eronate ale cultivării personalităţii. Pe această cale netedă şi uşoară, de la care, în lipsa adevăratei înţelegeri, se poate devia pe nenumărate căi laterale sau chiar mărşălui la infinit, sunt necesare numeroase vieţi pline de experienţă până când conştiinţa recunoaşte că acest drum are limite de netrecut, iar sufletul se oboseşte în infinitele repetiţii şi orbecăiri şi începe să-şi amintească de Spirit şi se orientează prin el.

Şi în Şcoala Spirituală sunt persoane care, adesea, pe lângă calităţile interioare excelente, dragostea şi devotamentul lor, se remarcă prin ascultare şi lipsa lor de acţiune în cele ce privesc calea. În acest mod de viaţă abia că există ceva din realizarea sinelui. Conduita lor de elev este ireproşabilă, dar le lipseşte încă înţelegerea necesară pentru marea înfăptuire care motivează în sensul Gnozei efectul autonom, lipseşte deci, spiritul adevărat al franc-masoneriei şi fapta de auto-eliberare magică. Aceştia trebuie să se maturizeze cu preţul experienţei până când descoperă cerinţele de eliberare ale căii lui Christian Rozacruce.

Cel de al patrulea drum este exclus pentru noi pentru că el poate fi parcurs numai de fiinţe despre care după moartea fizică

se dovedeşte că posedă multă calitate sufletească, se orientează din interior atât de mult la cale, încât cu o parte a personalităţii lor se pot menţine în microcosmosul lor şi pot îndrăzni astfel ca în noul corp astral să se încredinţeze noului foc astral.

Rămâne astfel calea a treia, calea cu adevărat regală, calea gnostică-magică pe care bobocul rozei inimii este trezit din somnul de moarte, calea care ne este arătată nouă. Este calea bucuriilor cu adevărat regale. Însă până astăzi, relativ puţini au reuşit să parcurgă acest drum până la eliberarea finală datorită faptului că „eul“ păcăleşte omul de multe ori şi acordă avantaj obsesiei timpului faţă de veşnicie.

Omul este foarte dispus să se ostenească pentru poziţia socială, ca să poată urca pe această scară. Pentru asta este gata de cele mai mari sacrificii şi se expune la cele mai mari pericole. Aceasta poate merge bine câţiva ani, până când într-o zi, o criză cardiacă sau o altă boală îl ajunge din urmă.

Refuzul sau acceptarea căii de eliberare nu este o întrebare de credinţă sau necredinţă, aşa cum se afirmă adesea. Nu vă lăsaţi înşelaţi! Este vorba de năzuinţa profundă de a deveni om adevărat, sau dorinţa de a rămâne în starea existenţei de animal. Nu degeaba spune Cuvântarea de pe Munte: „Unde este comoara voastră, acolo este şi inima voastră“.

Şcoala Spirituală modernă aparţine cu totul de calea a treia, calea regală: căci calea a doua şi a patra sunt excluse, pe când prima este valabilă doar pentru puţini. Astfel Dumneavoastră, dacă sunteţi elevul acestei Şcoli, vă pregătiţi, ca şi Christian Rozacruce, să porniţi la drum spre templul de iniţierii, spre sala de nuntă.

Înainte de a alege, C.R.C. este dornic de o soluţie şi astfel apelează la calităţile sale interioare. Mănâncă din această pâine şi o împarte cu porumbelul alb. Dar imediat apare şi corbul negru!

Dacă candidatul se află pe drum spre nunta alchimică, atunci în el întotdeauna vorbesc două voci. Noua natură a sufletului în formare vorbeşte din Gnoză, iar vechea natură vorbeşte din eu-l dialectic. Aceşti doi se află evident tot timpul în opoziţie. Este imposibilă împăcarea lor. Lupta celor doi va continua până când vechea natură moare. Este extrem de obositor şi foarte derutant să auzi aceste două voci. Cel care acceptă aşa ceva căuta un compromis, o cale de mijloc şi ajunge întotdeauna la o soluţie rea. La un moment dat ajunge să aibă mâna goală, sau şi mai rău.

Cel care descoperă asta, adesea cu preţul multor suferinţe, se decide să nu mai asculte de vechea voce. De atunci încolo va refuza întotdeauna corbul negru, eu-l care doreşte să se afirme, şi va apăra porumbelul alb, starea sufletului nou.

Vocea Gnozei, lumina din noi, nu se ceartă niciodată; ea evită întotdeauna o luptă. Se limitează la o radiaţie senină, la strălucire.

Vocea naturii, în schimb, încearcă întotdeauna să învingă această strălucire în luptă, să o întreacă şi să ne dirijeze. Aceasta creează apoi întotdeauna tensiuni interioare, mai ales în momentele când ar trebui să luăm decizii. Dacă într-o asemenea situaţie, elevul se întoarce în mod spontan, din interior, spre vocea sufletului, alungând corbul negru din sine şi dorind hotărât să-şi menţină şi să-şi afirme calitatea interioară, atunci alege în mod direct calea bună, cea sortită prin destinul său.

Nu există nici o excepţie de la această regulă, chiar dacă uneori contrariul pare să fie adevărat. Regula de neclintit a căii spre viaţă este că cel care ascultă de vocea sufletului are totdeauna succes, este binecuvântat, căci dezvoltarea sufletului nu se referă niciodată la „eu“ şi este parte dintr-un proces care duce la obiectivul prescris de Dumnezeu.

Vocea obişnuită a „eu-lui“ este doar o ficţiune care ne arată un obiectiv doar în mod aparent şi după aceea ne duce în eroare.

„Eu-l“ este foarte capricios şi întotdeauna însingurat. Şi la urmă rămâne doar o ruină. Conştiinţa raţională dialectică este o conştiinţă izolată a eu-lui, duce omul la individualizare la o mare însingurare şi în final, cum s-ar zice, abandonează eu-l într-o mlaştină.

Pe de altă parte, conştiinţa sufletului îşi are originea într-o mare comunitate care se numeşte comunitatea lui Dumnezeu. Eliberarea forţei sufleteşti revelează totodată şi forţa întregii omeniri a sufletului şi ne leagă de ea. Dacă sufletul nostru este trezit câtuşi de puţin atunci marea comunitate a lui Dumnezeu ne va atrage înspre ea, unde deosebim trei aspecte.

În primul rând se vorbeşte despre o comunitate cu Tatăl, cu Rozacrucea. Este primul misteriu gnostic care acţionează pe roza inimii, cu scânteia arzătoare a Spiritului, care trezeşte adevărata înţelegere.

Din cauza acestui efect suntem chemaţi la comunitatea lui Isus Christos şi legaţi la ea, la comunitatea celor Puri, cel de al doilea misteriu gnostic, care acţionează în noua mantie astrală şi cheamă la viaţă adevărata orientare.

Şi din acest efect se dezvoltă la urmă comunitatea cu Sfântul Spirit, comunitatea Sfântului Graal, cel de-al treilea misteriu gnostic care acţionează prin noul corp eteric şi face posibilă fapta eliberatoare, salvatoare.

Cel care, în interior, rămâne neclintit fidel acestei comunităţi, acela va fi totdeauna învingător. De aceea, Sfânta Scriptură numeşte această comunitate triplă, comunitatea consolării!

Iată felul în care se poate urma întotdeauna calea cea bună şi vedem cum procedează astfel şi C.R.C., spontan, din interior, şi nu ca rezultat al vreunui raţionament; căci spontaneitatea este aici o exigenţă absolută. Dacă ea nu există, atunci omul suferă întotdeauna un eşec; atunci acţiunea este vreo teologie moralistă.

În aceasta puteţi să vedeţi baza unităţii grupului gnostic, condiţia prin care omul e admis în unitatea de grup a adevăratei omeniri a sufletului, precum spune de exemplu, prima epistolă a lui Ioan (1: 5-7):

„Vestea pe care am auzit-o de la El şi pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină şi în El nu este întuneric. Dacă zicem, că avem părtăşanie cu El şi umblăm în întuneric, minţim, şi nu înfăptuim adevărul. Iar dacă umblăm în lumină, după cum El însuşi este în lumină, avem părtăşanie unii cu alţii; şi sângele lui Isus Christos, al Fiului Său ne curăţă de orice păcat".

Din povestire am aflat că Christian Rozacruce stă pe această bază. Apără în mod spontan porumbelul alb din el, şi umblă astfel pe calea cea bună. Descoperă astfel la un moment dat, cu noua sa conştiinţă, că a păşit pe o cale pe care nu i se permite nici un pas înapoi. Şi aceasta este o caracteristică a vieţii sufletului. Lucrurile înfăptuite în această privinţă sunt irevocabile.

Apoi mai reiese că Christian Rozacruce şi-a lăsat pâinea la copac şi n-a putut să se mai întoarcă după ea. De îndată ce încearcă să se întoarcă după ea, bate un vânt atât de violent încât îi este imposibil să facă faţă.

Ce vrea să ne spună acest aspect? A avea un sac cu pâine se referă la obiceiul dialectic cunoscut. Omul vrea să ducă cu sine, ca rezervă din ceea ce îi este adesea necesar, doreşte să se asigure pentru toate eventualităţile. Nimeni nu spune că asta nu ar fi în multe privinţe necesar în natura morţii. Trebuie să considerăm întotdeauna vreun pericol – ca de exemplu, că la un moment dat, n-am avea ce mânca.

În starea sufletului viu, acest comportament este însă ceva nepotrivit, un punct de vedere greşit, căci cel care trăieşte şi

există din suflet, acela bea neîncetat din izvorul nesecat al forţei vii, şi nu ajunge niciodată în situaţia în care să nu aibă pâine. Astfel sacul cu pâine, ca şi loc pentru provizii, este absolut de prisos.

Pe deasupra, omul sufletului este dator să radieze şi să distribuie imediat tot ceea ce eliberează în sine sub forma forţei sufletului viu. Omul sufletului este de aceea omul care nu amână niciodată pe mâine ceea ce poate face şi azi. Forţa sufletului se revarsă din sursa eternă a divinităţii, din marea comunitate a copiilor lui Dumnezeu.

Pâinea este aici simbolul primului mister gnostic care colaborează cu roza inimii. Pâinea este produsul forţei sufletului născut din sânge. A poseda această forţă de sânge înseamnă a munci cu ea în prezentul actual şi nu în maniera tipică dialectică: aşteptând momentul oportun.

Christian Rozacruce avansează astfel prin supunere cu înţelegere la etapa următoare a drumului de eliberare.

Ne amintim că a pornit la drum cu pâine, apă şi sare. Poate a venit momentul de a explica aici ceea ce Valentin Andreae a vrut să spună prin aceasta.

Pâinea vieţii ne atrage atenţia asupra primului misteriu discutat mai sus, misteriul Rozacrucii.

Cana cu apă, apa vieţii, este al doilea misteriu, misterul Ordinului celor Puri (Katarii).

Sarea vieţii ne atrage atenţia asupra celui de-al treilea misteriu, misteriul Sfântului Graal.

Cel care a intrat în aceste trei misterii, cel care a pornit astfel la drum cu pâine, apă şi sare, acela poate cu adevărat să sărbătorească Sfânta Cină a Domnului, o poate împărtăşi şi este capabil să împlinească reînvierea în Capul de Aur, în cel de-al cincilea aspect al corpului viu al Şcolii Spirituale moderne.

„Deşi s-au ivit adesea căi laterale, am reuşit să ţin direcţia corectă cu ajutorul busolei; căci nu am vrut să mă abat nici chiar cu un pas de la drum, chiar dacă el era uneori atât de greu şi impracticabil încât am început să am îndoieli. Între timp mă gândeam din nou şi din nou la corb, fără să fi înţeles sensul întâmplării.

În sfârşit, în depărtare, pe un munte înalt, am zărit o poartă superbă, împodobită, şi m-am grăbit înspre acolo, desi era foarte departe de drumul meu, iar soarele dispăruse deja după munţi. N-am văzut nicăieri vreun alt adăpost, sau loc unde să petrec noaptea.

Pot mulţumi asta doar lui Dumnezeu, căci m-ar fi putut lăsa tot aşa să merg mai departe pe drum, sau să-mi orbească ochii, ca să nu văd poarta cea frumoasă. Cum spuneam, m-am grăbit şi am ajuns la ea încă pe lumină, putând s-o văd bine.

Era o poartă ornamentală măreaţă gravată cu nenumărate figuri şi simboluri splendide. Mai târziu am aflat că fiecare avea semnificaţia sa. În partea de sus, pe o tablă destul de mare stătea inscripţia: „Procul hinc, procul ite prophani!“ Dacă nu sunteţi demni, rămâneţi departe de aici ! Si un alt lucru, despre care mi s-a interzis să vorbesc. De-abia am sosit la poartă, că a şi venit cineva în haine albastre ca cerul, iar eu am salutat prieteneşte. Mi-a răspuns, dar s-a interesat imediat de invitaţia mea. Acum m-am bucurat că mi-am adus-o! Căci aş fi putut s-o uit cu uşurinţă, aşa cum - după spusele sale - se întâmplă cu alţii. I-am arătat imediat scrisoarea, cu care nu numai că a fost mulţumit, dar - spre mirarea mea - a manifestat un mare respect faţă de mine, şi a spus: „Intră fratele meu, eşti oaspete binevenit”! Apoi s-a interesat de numele meu, şi când i-am spus, că sunt călugăr

al Rozacrucii Purpurii, s-a mirat, dar s-a şi bucurat. După aceea a întrebat, dacă nu cumva posed ceva cu care aş putea să cumpăr o pecete. Am spus, că averea mea este mică, dar dacă găseşte ceva care să-i placă, poate s-o ia liniştit. Mi-a cerut mica mea sticluţă cu apă, iar eu i-am dat-o, pentru care mi-a dat o pecete de aur pe care au stat scrise doar două litere: S.C. -Spes Charitas: speranţă şi dragoste. Mi-a atras atenţia, că va fi salutar să mă gândesc la ea. Când am întrebat, despre câţi au intrat deja prin această poartă, mi-a spus amabil."

9

Cine nu e demn să se ţină departe de aici

Christian Rozacruce continuă astfel drumul destinat pentru el, supunându-se spontan indicaţiei vocii sufletului său.

Aflăm că urmează drumul foarte serios şi cu o precizie extremă. Nu doreşte să se abată de la el cu nici un pas. Există căi laterale şi calea este adesea atât de dificilă încât se îndoieşte dacă e pe drumul cel bun.

Acela dintre Dumneavoastră care se preocupă deja să „parcurgă calea“, după vizita sa în sanctuarul interior, sanctuarul celor trei cedri, acela îl va înţelege perfect pe Christian Rozacruce şi poate să simtă ca şi el. Căci din timp în timp, în cursul drumului, se ivesc într-adevăr îndoieli referitoare la drumul cel bun. În asemenea cazuri nu rămâne altceva de făcut decât ascultarea atentă a vocii sufletului. Atunci trebuie să se arate dacă candidatul are suficientă credinţă şi încredere ca să asculte complet şi corect de vocea sufletului.

Toţi elevii drumului sunt câteodată chinuiţi de temeri. Frica este cel mai mare obstacol pe drum şi vine din câmpul nostru de respiraţie, din fiinţa noastră aurică. În acest spaţiu plutesc mulţi nori de teamă care încearcă din când în când să ajungă să domine în structura noastră. Dacă, de exemplu, suntem doborâţi de frica supravieţuirii, atunci rătăcim pe o cale laterală. De aceea trebuie să contemplăm din nou şi din nou morala porumbelului şi a corbului. Sub conducerea vocii sufletului, trebuie să fim în

permanenţă în starea abnegaţiei noastre pentru serviciu. Şi dacă rămânem în aceasta, atunci frica nu mai poate pune stăpânire pe noi. Căci nu ne mai gândim la noi înşine. Astfel trebuie să învăţăm din experienţă.

Vocea sufletului are trei aspecte, trei efecte. Putem mai degrabă vorbi de trei voci ale sufletului. În timpul dezvoltării sufletului se pot auzi trei voci una după alta. Ele corespund celor trei misterii: misteriilor gnostice citate în capitolul precedent.

Prima voce se dezvoltă dacă radiaţia gnostică pătrunde în sanctuarul inimii şi prin rozã, poate trezi înţelegerea interioară în sanctuarul capului. A doua voce vorbeşte când forţa sufletului, puterea gnostică ajunge la putere în câmpul nostru de respiraţie, dacă radiaţia gnostică pătrunde în mantia siderală. Organul legat de aceasta este ficatul. Cea de-a treia voce a sufletului, care e legată de cel de-al treilea misteriu gnostic, vorbeşte când curentul de forţă gnostică atinge corpul eteric care colaborează în corpul fizic cu splina. Vocea sufletului vorbeşte deci trei limbi, limbile celor trei Fraternităţi: al Ordinului Rozacrucii, al Ordinului Katarilor şi al Ordinului Sfântului Graal.

C.R.C. a dovedit între timp că vorbeşte cel puţin una din aceste trei limbi ale sufletului: limba inimii, limba sternului, cunoaşte deci cântecul Rozei, limba primului misteriu care se revarsă din inimă şi trezeşte înţelegerea în sanctuarul capului. Este clar că omul aflat în primul misteriu trebuie să continue cu procesele de pregătire pentru cel de-al doilea misteriu. Misteriul al doilea atrage atenţia asupra mantiei astrale, asupra hainei siderale, asupra câmpului de respiraţie. Un asemenea om trebuie să înveţe să se apere de atacurile din câmpul său de respiraţie şi să învingă aceste forţe. Câmpul de respiraţie, mantia siderală trebuie purificat în întregime. Dar să ne continuăm povestirea.

La un moment dat, C.R.C. vede în depărtare o poartă magnifică, poarta templului de iniţiere a Capului de Aur, a templului

misteriilor, care duce la vârful corpului septuplu al Şcolii Spirituale moderne. Această vedere dovedeşte că C.R.C. este acum capabil să vorbească cea de a doua limbă a sufletului. Aici aproape că trebuie să sară din conştiinţa spaţio-temporală în conştiinţa de omniprezenţă, în adevărata conştiinţă a sufletului. Cel care este într-adevăr capabil să privească cu această conştiinţă, acela va vedea fără îndoială poarta misteriilor universale.

Pe această poartă este fixată o tăbliţă de avertizare. Ea face referire la un efect special care priveşte mai ales ficatul. Căci ficatul este organul menit în mod special pentru a primi radiaţiile astrale de care corpul are nevoie, printre altele pentru a purifica sângele. Ficatul este un organ foarte important al purificării sângelui. Iar dacă sufletul s-a născut, adică roza inimii s-a trezit şi forţa sufletului străluceşte în sanctuarul capului, asta înseamnă totodată că şi ficatul a început o funcţie nouă. Căci ficatul colaborează întotdeauna cu inima. Ele depind unul de celălalt.

Dacă Gnoza reuşeşte să atingă pe cineva, atunci rezultatul este o modificare a sângelui. Ca această modificare să fie durabilă, trebuie ca ficatul să se pună în acord cu noua stare de sânge. Cum am mai spus, ficatul este un organ de purificare. Tot ceea ce nu aparţine de sânge este filtrat din el în ficat. Din acestea reiese că, dacă procesul gnostic nu continuă, ci rămâne un singur impuls dat sângelui, atunci această influenţă gnostică va fi îndepărtată repede din sânge prin activitatea naturală a ficatului. De aceea trebuie ca ficatul să fie făcut receptiv din timp la atingerea gnostică. De aceea forţa gnostică trebuie să pătrundă în spaţiul astral al microcosmosului, în câmpul său de respiraţie.

Am putea spune că ficatul face parte dintr-un circuit. De aceea se şi vorbeşte despre circuitul ficatului. Acesta este un sistem complex de antene pentru recepţia a tot felul de radiaţii astrale. Deci, dacă în cel de al doilea misteriu, Gnoza pătrunde în câmpul de respiraţie, inima funcţionează deja în Gnoză şi face

sângele receptiv pentru Gnoză, atunci radiaţiile gnostice vor fi acceptate şi de ficat, care din această cauză pot să menţină mediul gnostic în sânge. Astfel, ceea ce penetrează în inimă nu este respins de ficat, ci dimpotrivă, este reţinut. Atragem atenţia în mod deosebit asupra acestui fenomen ca să ştiţi că la un moment dat procesul fiziologic al candidatului, al elevului rozacrucii decurge cu totul altfel decât la omul obişnuit laic, dialectic. De fapt, bazele transfigurării, ale marii schimbări, sunt realmente puse deja de la început.

Astfel, C.R.C. ajunge la poartă prin ascultarea vocii sufletului sau Noua activitate a ficatului începe să se arate şi se amplifică puternic. În sânge se eliberează energii mari şi noi. Ştiţi, astfel, că toate energiile corpului sunt generate sau influenţate mai ales de sistemul ficat-splină. Astfel, C.R.C. avansează cu forţă mare spre poartă, fără să se preocupe mult de drum: căci această poartă nu se găseşte de fapt în drumul său. Vedeţi, aceasta este o parte foarte misterioasă a nunţii alchimice. Ceea ce nunta alchimică numeşte drum nu este altceva decât drumul sistemul focului şarpelui (a coloanei vertebrale), care în procesul dezvoltării gnostice trebuie parcurs de sus în jos, în sens contrar faţă de procesul ocultist, la care se încearcă să se meargă de jos în sus, ceea ce se sfârşeşte întotdeauna cu cea mai mare mizerie.

Dacă sufletul s-a trezit în sanctuarul principal, atunci drumul trebuie parcurs de sus în jos. Însă într-un anumit moment al coborârii în jos în focul şarpelui trebuie făcută o abatere din drum spre dreapta, spre ficat. De aceea spune C.R.C. că se grăbeşte spre această poartă abătându-se din drum. Mai amintim şi că drumul înspre jos îl face de-a lungul părţii drepte al nervului simpatic până la plexul sacral (amănunte se găsesc în cartea intitulată „Omul nou care vine“).

Când C.R.C. ajunge mai aproape, deasupra porţii poate citi: Cel care nu este demn, nu are ce căuta aici! Dacă nu sunteţi

iniţiaţi, dacă nu sunteţi încă maturizaţi pentru asta, atunci nu forţaţi această cale a dezvoltării, căci v-ar face doar un mare rău. Aici nu are voie nimeni să forţeze ceva.

Este clar deci, că la începutul drumului lui C.R.C., accentul este pus mai întâi pe inimă. De îndată ce sanctuarul inimii a devenit receptiv la Gnoză, omul se schimbă corporal.

Sanctuarul inimii are multe capacităţi radioactive. Dacă ne atinge mediul gnostic, atunci structura celulară a sanctuarului inimii noastre este modificată de o nouă forţă radioactivă. Din această cauză nu e recomandabilă, ba este chiar imposibilă întoarcerea de pe această cale. Nunta alchimică atrage atenţia asupra acestui fapt în mod deosebit şi special. De aceea se trezeşte un vânt puternic când C.R.C. încearcă să se întoarcă. Dacă am început modificarea structurii personalităţii noastre până la atomi, atunci nu mai putem spune la un moment dat: „acum mă opresc un pic aici“. Dacă organul inimii noastre s-a acordat cu radiaţiile gnostice, după o anumită vreme radiaţiile dialectice obişnuite nu ne mai pot ataca.

Acest lucru arată că transfigurarea începe să se dezvolte încă de la începutul drumului. Inima care se încrede în Gnoză are specificul ei şi putem spune acelaşi lucru şi despre ficat. Din momentul în care ficatul este acordat cu radiaţiile stelare gnostice, cu radiaţiile siderale şi respiră din acestea, elevul este dator să folosească energia generată în sânge în serviciul Gnozei. Avertismentul care se înţelege de la sine se referă şi la asta: „Cine nu e demn să se ţină departe de-aici“.

Astfel stă deci C.R.C. în faţa portarului cu veşminte albastre ca cerul. (Albastrul este culoarea luminii siderale iar radiaţia ficatului este şi ea albastră din cauza raportului său strâns cu radiaţiile astrale.) Paznicul porţii trebuie acum să cerceteze dacă C.R.C. este demn de nunta alchimică. De aceea îi cere invitaţia. Iar C.R.C. o are la el.

Cel care se află în primul misteriu, are această invitaţie. În sanctuarul inimii! Pentru cel care a fost atins de Gnoză, pentru acela căruia flacăra focului Gnozei i-a atacat inima, în care a penetrat, aceluia îi stă martor sternul care nu fără motiv este numit „cel care radiază". Această stare a sternului este scrisoarea vie a calităţii noastre de viaţă. Toţi candidaţii care aspiră serios, poartă această scrisoare în sanctuarul inimii. Deci, dacă Gnoza vă cere invitaţia, atunci trebuie să fiţi cu inima deschisă. Dacă Dumneavoastră vă aflaţi în primul misteriu, cu cele patru roze pe pălărie, atunci sunteţi întotdeauna un oaspete binevenit.

Această scrisoare, starea deosebită a sternului, este baza înfloririi rozei. De aceea spune şi Sfânta Scriptură că Dumnezeu – Gnoza – sondează inima omului. Înţelegeţi acum această definiţie sfântă. Dacă inima mărturiseşte astfel despre noua stare de existenţă, atunci suntem întâmpinaţi cu cuvintele: „Intră frate, eşti oaspete binevenit!"

Iar când i se întreabă numele, Christian Rozacruce răspunde: „Sunt un frate al Rozacrucii Purpurii". Legea lui Christos îi este scrisă în inimă. În el s-a deschis roza roşie a sângelui.

Rozacrucian Purpuriu este înainte de toate un om care avansează către cel de-al doilea mister. De aceea, un astfel de frate este numit în mod distinctiv Christian Rozacruce. Nu e numai rozacrucian, ci scânteia spiritului, roza, se află în el în serviciul luminii astrale a lui Christos! Prin asta dorim să spunem următoarele:

Sternul are capacitatea de a atrage diferitele lucruri ale dorinţelor noastre. Ne deschidem inimile după dorinţele noastre. Corespunzător acestora, atragem puteri astrale prin ficat. Suntem înconjuraţi de un imens spaţiu astral, trăim într-un ocean sideral uriaş. Cu fiecare bătaie a inimii, ficatul absoarbe forţe siderale. Dacă cineva îşi deschide inima misteriilor gnostice, vine întotdeauna un răspuns, întotdeauna se dezvoltă o atingere, se declanşează un anumit proces. Dar în acest proces

trebuie să ne orientăm complet spre Isus Christos, Domnul nostru, adică spre câmpul astral al Gnozei. Căci un asemenea om are nevoie pentru a-şi atinge scopul tocmai de forţa siderală a Câmpului Christic, a celui de al şaselea domeniu cosmic, al noului teritoriu de viaţă. Nu se poate spune deci pur şi simplu că: „sunt rozacrucian“, aceasta nu înseamnă nimic. Numeroase grupări poartă acest nume.

Există doar o singură rozacruce creştină. Doar un singur tip de om se poate mândri cu numele de Christian Rozacruce. Se înţelege acum? De aceea, acest om nu este numai un frate al rozacrucii, ci este în mod specific Christian Rozacruce. El doreşte să parcurgă drumul în radiaţia Christică, în câmpul astral al Hierofanţilor lui Christos. Astfel poate intra prin poartă Christian Rozacruce, dar mai întâi a fost obligat să cumpere un semn distinctiv. Iar această pecete de aur o primeşte în schimbul sticluţei cu apă. Ne amintim că Christian Rozacruce a pornit la drum cu pâine, apă, şi sare. Traista cu pâine şi-a lăsat-o sub cedrii, iar la poartă a trebuit să lase apa. Căci în afara pâinii vieţii are acum deja şi apa vieţii; are pâinea şi apa, şi de abia de acum a devenit creştin cu adevărat.

Cu un creştinism luat în alt sens, omul rămâne legat de natura dialectică. Prin consecinţă, dacă Dumneavoastră v-aţi deschis inima Gnozei, dar deşi sunteti profund interesat, dar nu aveti dorinţa absolută a celuilalt imperiu şi nu doriţi predarea totală de sine, atunci rămâneţi un om dialectic obişnuit, care la un moment dat se umple ca un vas plin în care nu mai încape nimic.

Pe marele curent al sângelui care se revarsă din ficat prin vena sa mare, Învăţătura Universală îl compară întotdeauna cu curentul de apă sau de vin. Elevul Şcolii Spirituale trebuie să fie capabil la un moment dat să creeze acest curent de forţă. Mai departe gândiţi-vă la Cina cea de Taină. Candidatul primeşte aici pâine şi vin. Acest lucru se înţelege astfel:

Dacă cineva intră în Şcoala modernă a Rozacrucii, atunci nu este pus în legătură numai cu o doctrină, ci şi cu o forţă. Întotdeauna primeşte două forţe. La fiecare serviciu de templu este hranit de pâine şi vin. Pâinea, pentru a realiza primul proces al inimii şi vinul spiritului, sau apa vieţii, ca la început să alimenteze sarcina de regenerare a ficatului, căci la elevul începător, această activitate a ficatului încă nu există. Cu aceste provizii trebuie să se încerce parcurgerea căii. Cu această pâine şi vin sunteţi Dumneavoastră hrăniţi şi reîmprospătaţi ca să puteţi începe să mergeţi pe cale. Bineînţeles, se aşteaptă să deveniţi cât mai curând independenţi în această privinţă, să deveniţi capabil să vă atrageţi singuri către voi, pâinea şi vinul.

La început, sufletul primeşte cadou pâinea şi vinul, ca materiale de construcţie gnostice. Dar, de îndată ce se deschide poarta, energia primită deocamdată din mâna a doua se schimbă în energie siderală directă. De aceea, C.R.C. trebuie să-şi lase la primul gardian apa de care a avut nevoie până la acest moment. Acum nu mai are nevoie de ea, căci a devenit autonom în privinţă Gnostică. Ca dovadă a acesteia, primeşte semnul distinctiv, pecetea de aur, în care este gravat: S. şi C. iniţialele cuvintelor Spes şi Caritas. Am dori să vă traducem aceste cuvinte cu „Acum puteţi spera pe drept manifestarea dragostei divine!“

Reluându-ne firul explicaţiei, putem spune: însufleţit de o dorinţă profundă a Gnozei, Dumneavoastră penetraţi în primul mister, din cauza căruia roza inimii se deschide, şi fluidul gnostic vă pătrunde în sânge. Mai departe, în sanctuarul principal vi se aprinde o lumină nouă, şi ca dovadă, banderola roşie vi se poate lega pe umeri în formă de cruce şi puteţi purta cele patru roze pe pălărie. Porniţi la drum astfel. Căutaţi nu numai misteriul, ci mai presus de toate, aveţi în voi dorinţa misteriului creştin, a patriei originare, deci a câmpului astral al Gnozei.

Din acest motiv ia naştere un nou efect în câmpul de respiraţie. Ficatul respiră forţe noi din acesta, aceste forţe reînnoiesc sângele zi de zi, iar Dumneavoastră primiţi tot mai multă energie pentru a parcurge şi persevera pe cale. Cel care se preocupă astfel ca în interiorul său să realizeze cel de al doilea misteriu poate spera pe drept că dragostea divină se va manifesta în el.

Dragostea divină, dragostea universală este energia cea mai înaltă, cea mai nobilă, cea mai pură, în care se poate realiza apoi cel de al treilea misteriu, misteriul lui Graal, şi se poate dezvolta magia dragostei. Pentru asta, C.R.C. a primit împrumut încă o capacitate: sarea. Dar mai târziu trebuie să o predea şi pe aceasta, după cum vom vedea.

La urmă, din prietenie, mi-a dat o scrisoare pecetluită, ca s-o înmânez celui de-al doilea paznic. Deoarece am petrecut o vreme mai lungă cu el, s-a lăsat între timp noaptea, motiv pentru care a fost aprinsă o mare galeata cu smoală, pentru ca aceia care ar mai fi pe drum să-şi poată găsi calea.

Pe ambele părţi ale drumului către castel se înălţau pereţi înalţi, iar pe marginea drumului stăteau tot felul de copaci fructiferi, iar în afară de asta, pe ambele părţi, mai erau trei copaci cu opaițe, pe care o frumoasă Virgină îmbrăcată în albastru, le-a aprins dinainte cu făclia ei minunată. Aceasta era o privelişte atât de superbă, astfel că şi aici am petrecut mai mult timp decât trebuia.

Însă după ce am primit informaţii complete, mi-am luat rămas bun de la primul portar în mod prietenesc. Pe drum eram curios ce putea fi în scrisoarea pe care mi-a dat-o. Dar, neputând acuza portarul de lipsă de prietenie, trebuia să-mi înfrânez curiozitatea, şi mi-am continuat drumul până la cea de a doua poartă ornamentală. Aceasta putea să fie aproape copia primei porţi, dar era împodobită cu alte figuri şi semne secrete. Şi de aceasta era atârnată o tablă: „Date et dabitur vobis!"Daţi şi vi se va da şi vouă. Sub poartă era un leu uriaş pe un lanţ care a sărit la mine şi m-a primit cu un urlet teribil de cum m-a văzut. Asta l-a trezit pe paznicul celei de-a doua porţi, care se odihnea pe o piatră de marmură. Mi-a spus, să nu mă tem şi a trimis leul de-o parte.

Mi-a cerut scrisoarea, pe care i-am înmânat-o tremurând. După ce a citit-o, mi-a spus cu respect: „Bine ai venit; tu eşti acela cu care voiam să mă întâlnesc de mult!"

10

Cele şase opaiţe

După cum ştim, Christian Rozacruce a pornit la drum cu pâine, apă şi sare. Pâinea şi-a lăsat-o la cedri, după ce s-a angajat fără să vrea pe drumul care duce la scopul său. Astfel a realizat în el însuşi primul misteriu.

Aşa cum am văzut, funcţia acestui misteriu este să dea elevului în fiecare zi hrana sufletului pe care o poate lua apoi direct de la sursa izvorului etern al tuturor lucrurilor. Partea primită trebuie s-o utilizăm în aceeaşi zi, într-o dăruire de sine şi dragoste în serviciul tuturor. Mai putem adăuga că pâinea, acest prim impuls al Gnozei care pătrunde în stern este menită să pătrundă până în centrul sufletului, în sanctuarul principal, unde se găseşte sediul celor trei cedri. Dacă a atins centrul sufletului, „cei trei cedri“, doar atunci – şi doar prin aceasta – se poate influenţa ficatul, pentru ca acest organ minunat să nu gonească elementele gnostice, ci dimpotrivă, să le reţină.

Dacă acest scop se poate atinge, atunci aceasta reglează ficatul din interior la noul mod de viaţă al sufletului, iar organul însuşi se deschide pentru influenţele gnostice ale celui de-al doilea mister care se realizează astfel în candidat. Se înţelege că în sufletul sângelui se eliberează acum energii mult mai mari şi pătrund din ficat în întregul corp, făcând astfel elevul capabil de lucruri mai mari. Rolul energiei vitale indirecte eliberate din impulsul inimii este acum preluat în parte de energia care

provine direct din ficat. Prin inimă pătrunde forţa care ţine în viaţă atomul scânteii de spirit, iar prin ficat pătrund acele forţe siderale care aprovizionează sângele cu energii imense.

De aceea Christian Rozacruce poate lăsa sticla cu apă la paznicul porţii şi cum am văzut, primeşte în schimb o insignă de aur, pecetea Spes şi Caritas. Acum e îndreptăţit să spere împlinirea dragostei divine a celui de-al treilea misteriu, misteriul Sfântului Graal. Se poate aştepta cu deplină încredere la manifestarea lucrurilor care vor veni. Astfel porneşte la drum spre cel de-al doilea portar.

Între timp s-a lăsat noaptea, deci s-a întunecat.

Când poarta ficatului se deschide pentru Gnoză şi funcţionarea ficatului se eliberează din ce în ce mai mult de influenţele forţelor siderale ale naturii dialectice obişnuite, atunci, pentru elev, tot ce aparţine de natura dialectică se întunecă. Dacă se realizează noua funcţionare a ficatului, atunci elevul va fi despărţit în privinţe importante de dialectică şi de efectele ei. Mai întâi inima este pierdută pentru natura obişnuită, apoi urmează funcţionarea ficatului. Şi deoarece ficatul este sursa uriaşă a energiei omului, consecinţa procesului va fi că, dacă marea parte a acestor energii nu mai provine din natura dialectică, atunci această natură îşi pierde dintr-o dată tot interesul şi farmecul pentru elev. Atunci nu mai există riscul ca elevul să se piardă în dialectică, nu-şi mai pierde vremea şi energia cu lucrurile dialecticii. În această privinţă, pentru el va fi noapte.

Când soarele dialectic a apus, urmează noaptea naturii morţii. Dar imediat – aceasta nici nu se poate altfel – strălucesc zorii unei zile noi! O parte a intrat în noapte, iar cealaltă parte intră în lumina zilei! De energia de viaţă se leagă întotdeauna forţă şi lumină. Energia nouă care se varsă în elev înseamnă totodată o sursă de lumină dintr-un principiu nou.

De aceea se spune, că o virgină tânără, frumoasă, îmbrăcată în albastru (aluzie la noua activitate a ficatului), a aprins luminile în opaiţele agăţate pe cei trei copaci de-o parte şi alta a drumului spre castel. Cele şase opaiţe erau agăţate pe trei copaci. Şi această afirmaţie ne îndreaptă atenţia asupra funcţiei ficatului. Cei trei copaci de-o parte şi alta a drumului cu luminile lor aprinse înfăţişează noile forţe emanate din noua sursă de energie. Pe fiecare copac arde câte un opaiţ, trei la stânga şi trei la dreapta, ceea ce face aluzie la un efect pozitiv şi la unul negativ (polarizat pozitiv şi negativ). Trei forţe: două de atracţie, două de apărare adică de respingere, şi două de neutralizare. Aceasta este întreaga funcţionare a sistemului ficatului. Prin ficat intră puteri astrale: în cazul elevului, forţele astrale care provin din cel de al şaselea domeniu cosmic, din noul teritoriu de viaţă. Ficatul atrage aceste forţe şi respinge în acelaşi timp tot ce nu e util. Astfel, elevul are parte de suficientă protecţie; prin poarta ficatului nu mai poate intra influenţă siderală dăunătoare. Dar există şi alte porţi, alte căi prin care forţele inamice pot ajunge în sistemul elevului care a ajuns până aici.

Gândiţi-vă aici la diferitele puncte ale sistemului focului şarpelui şi la diferitele funcţionări ale sistemului de respiraţie ale sanctuarului capului. În acest context, gândiţi-vă la „cele şapte sfeşnice“ discutate repetat la Şcoală. Se înţelege astfel, de ce totuşi penetrează forţe inamice în sângele elevului. În ficat există însă, şi o nouă forţă de neutralizare. Se înţelege că acest al treilea factor este unealta importantă a apărării faţă de forţele inamice care pătrund în fluxul de sânge al elevului şi care vor să-l îndepărteze de cale, sau doresc să-i înnegureze vederea. Aceste forţe inamice sunt neutralizate, legate şi expulzate din sânge de cel de-al treilea factor.

Ce utilitate extraordinară are elevul în acest sistem triplu al ficatului! Aceste trei forţe siderale sunt ajutorul său imens, o

sursă de lumină. În sistemul ficat-splină, C.R.C. posedă de acum înainte o lumină triplă interioară. Astfel îşi continuă drumul către paznicul celei de-a doua porţi. Această poartă este şi ea ornată cu picturi şi inscripţii superbe.

Pe o placă fixată deasupra porţii citeşte: „Daţi şi vi se va da şi vouă!“ Leul care se odihneşte sub poartă îl primeşte cu un răget puternic. Leul simbolizează şi aici gardianul noii stări de viaţă, al Templului Sfântului Graal, al templului dragostei, al templului celui de-al treilea misteriu. Cel care reuşeşte să treacă pe lângă leu, intră imediat în marea schimbare, păşeşte în noul teritoriu de viaţă, şi pentru acela a început renaşterea. Un asemenea om devine cetăţeanul Capului de Aur, al spaţiului reînvierii. Ştim că sângele şi carnea nu pot moşteni Imperiul lui Dumnezeu. Doar omul transformat, renăscut poate avea acces la o stare de viaţă cu adevărat curată.

Permiteţi-ne să rezumăm pe scurt ceea ce este necesar pentru intrarea pe noul teritoriu de viaţă, teritoriul renaşterii.

În primul rând este nevoie de un nou principiu de viaţă care se realizează din inimă. În al doilea rând este nevoie de o imensă energie de viaţă care se află în legătură cu ficatul. În al treilea rând este nevoie de o substanţă vitală nouă pentru marea schimbare a transfigurării.

Deci principiu de viaţă nou, energie de viaţă nouă şi o substanţă vitală nouă. Această substanţă vitală nouă conţine materialele pentru haina de nuntă din aur. Aceste noi materiale se eliberează în corpul eteric, prin ceea ce, în corpul fizic, corespunde cu splina. Splina – cum probabil ştiţi – este un organ care absoarbe substanţe eterice. Acestea sunt însă în mod categoric materiale de construcţie. Nunta alchimcă le numeşte sare. Sarea este cristalizatoare, conservatoare dar şi purificatoare.

La începutul dezvoltării sale, elevul care începe să parcurgă calea trebuie să lucreze încă cu eterurile vechi, cu eterurile

dialecticii, căci nu are încă la dispoziţie eterurile noi. De aceea, la început, încearcă să purifice cât mai mult posibil eterurile vechi ale naturii morţii. Scoate din ele tot ce se poate, ca să ajungă mai aproape de scopul său: participarea la Imperiul Nemişcat. De aceea este nevoie de conduita de viaţă elementară după care elevul Şcolii începe să trăiască. Ia în folosinţă „vâslele care se găsesc în barcă", pe care la repară, ca să le aducă în cea mai bună stare posibilă.

Dar materialele de construcţie adevărate, materialele de construcţie noi de care avem nevoie nu putem să le preparăm de loc din eterurile vechi. Pe noul teritoriu de viaţă acestea sunt absolut fără valoare. De aceea este nevoie mai întâi de toate de noul principiu de viaţă. Atunci în cel de-al doilea mister se va elibera o energie de viaţă nouă. Iar dacă ficatul a asigurat în deplină măsură dezvoltarea în continuare, atunci cele patru mâncăruri sfinte, eterurile noi, se vor vărsa asupra elevului şi noua substanţă vitală, noul material de construcţie va pătrunde în sistemul său. Atunci, ca şi ficatul, şi splina se va închide pe cât posibil faţă de forţele dialectice, vechile eteruri, şi se va deschide pentru cele patru eteruri originare, cereşti. Astfel, cel de al treilea aspect al Gnozei, cel de al treilea mister se va împlini în elev. Atunci nu mai primeşte sarea naturii obişnuite, ci materialele de construcţie ale noii naturi. Aceste materialele de construcţie eterice ale noii naturi sunt numite în nunta alchimică S.M.: sal menstrualis, sarea purificatoare. Noua substanţă este prezentă în interiorul elevului şi secretă noua sare, sarea purificatoare. Iar această sare este acel element, care realizează efectiv transfigurarea şi produce în primul rând haina nupţială de aur. Aceasta este semnificaţia celei de a doua insigne pe care o primeşte C.R.C.

Apoi mai e şi scrisoarea de recomandare pe care Christian Rozacruce trebuie s-o predea. Primul paznic citeşte scrisoarea

gravată în inima lui Christian Rozacruce. Cea de a doua scrisoare face aluzie la noua sursă de viaţă care este deschisă recent în elev şi care este acum prezentă şi ea.

Înţelegeţi acum cuvintele lui Marc (9): „Să aveţi sare în voi înşivă“ porunceşte Isus discipolilor. Iar dacă primim sarea atunci nu mai dorim să-şi piardă" gustul", tăria. O pierdem însă, dacă nu o aplicăm. Trăiţi, deci, în prezentul actual! Astăzi! Nu aşteptaţi să primiţi acidul vieţii mai târziu, ci începeţi imediat, cu completă încredere, credinţă şi perseverenţă, pe baza stării actuale. Atunci veţi progresa rapid şi în unitate de grup cu fraţii şi surorile voastre, veţi avansa pe cale în mod ferm, până la Capul de Aur, până la teritoriul învierii. De aceea spune nunta alchimică:

„Când am vrut să vorbesc şi cu acest portar, au început să bată clopotele castelului. La acestea, m-a urgentat să mă grăbesc, căci altfel toată osteneala mea ar fi fost pe degeaba: căci sus au început să stingă opaiţele. Aşa am luat-o la fugă."

Sperăm mult, să vină ziua – să dea Dumnezeu cât mai repede – când gardianul vă va putea spune

„Bine ai venit, te salut în numele Gnozei, căci tu eşti acela cu care aş fi dorit să mă întâlnesc de mult."

„Totodată a scos o pecete, şi m-a întrebat dacă pot s-o răscumpăr.
Deoarece în afara sării n-am mai avut nimic la mine, i-am oferit-o pe aceasta. A primit-o cu mulţumiri. Pe această pecete erau de asemenea două litere: S.M. (Sal Menstrualis: sarea purificatoare).

Când am vrut să vorbesc şi cu acest portar, au început să bată clopotele castelului. La acestea, m-a urgentat să mă grăbesc, căci altfel toată osteneala mea ar fi fost pe degeaba: căci sus au început să stingă opaiţele. Aşa am luat-o la fugă, încât am uitat să-mi iau rămas bun de la portar, căci – cum am aflat – îngrijorarea mea a fost întemeiată. N-am reuşit să mă grăbesc însă atât de tare,astfel ca să nu mă fi ajuns din urmă Fata. Deoarece în spatele ei, toate luminile au fost stinse, n-aş fi găsit drumul în întuneric dacă nu m-ar fi luminat ea cu făclia ei. Abia am reuşit să mă furişez prin poartă pe lângă ea; căci s-a şi închis, atât de repede încât mi-am agăţat marginea hainei. Aşa că a trebuit s-o las acolo, căci nici eu, nici cei din faţa porţii, care mă îndemnau la grabă, n-au putut să convingă portarul să deschidă poarta. Insista că el dăduse cheia Fetei, care a dus-o cu ea în curte.

Între timp m-am uitat încă o dată la poartă, care era atât de minunată, încât nu se putea să fi avut pereche în lume. Pe cele două margini stăteau doi stâlpi. Pe unul dintre ei era o statuie veselă cu inscripţia: „Congratulator" – mă bucur cu tine, statuia celuilalt stâlp avea faţa ascunsă între palme. Dedesubtul ei scria: „Condoleo" – sufăr cu tine, condoleanţe. Deci era plină de afirmaţii neclare şi misterioase pe care nici cel mai deştept om din lume nu le-ar fi putut explica. Eu însă, cu voia lui Dumnezeu, voi revela aceste secrete în curând.

La această poartă a trebuit să-mi spun încă o dată numele; a fost ultimul nume însemnat într-o carte mică de pergament şi trimisă mirelui împreună cu celelalte. De-abia acum mi s-a dat adevăratul semn al oaspetelui: era mai mic decât cele precedente, dar mult mai greu decât acestea. Pe el stăteau următoarele litere: S.P.N. – Sponsi Praesentandi Nuptiis: oaspetele

mirelui la nuntă. Mi s-au mai dat şi o pereche de pantofi noi, căci podeaua castelului era din marmură albă. Mi s-a permis să-mi dau pantofii pe care i-am avut, unuia dintre săracii care stăteau tăcuţi în aşteptare din afara porţii. I-am dat unui bătrân. După aceasta am fost condus de doi aprozi cu făclii într-o cameră mică, unde a trebuit să stau pe o bancă. Şi-au aşezat făcliile în cele două deschizături ale podelei şi am fost lăsat singur. Cu puţin după aceea, am auzit zgomote, dar n-am văzut nimic. Deodată, mai mulţi s-au aruncat pe mine. Dar neputând să văd nimic, a trebuit să rabd şi să aştept ce va urma. Mi-am dat seama repede că erau frizeri, şi i-am rugat să nu mă strângă atât de tare, căci sunt pregătit să cooperez. Ca urmare, mi-au dat drumul şi unul dintre ei pe care nu-l puteam vedea, mi-a tuns cu grijă şi precizie părul de pe creştetul capului, pe când la tâmple mi-a lăsat pletele lungi şi cărunte.

Trebuie să admit că acest început era să-mi ia curajul. Căci mă prindeau atât de puternic şi nu vedeam nimic, am crezut că din cauza lipsei mele de modestie am devenit dizgraţiat în faţa lui Dumnezeu.

Frizerii invizibili au strâns cu grijă şi au luat cu ei părul tuns, apoi au revenit pajii care au râs de sperietura mea. De-abia schimbasem câteva cuvinte când au sunat din nou clopotele, după cum spuneau ei, ca semnal să ne adunăm. M-au invitat să-i urmez şi au luminat în faţa mea prin câteva coridoare şi uşi până la o sală mare.

În această sală erau deja adunată o mare mulţime de oaspeţi: împăraţi, regi, prinţi şi domni, nobili şi burghezi, bogaţi şi săraci, ba chiar şi lume ordinară, despre care m-am mirat foarte mult. Stăteam şi mă gândeam: ce nebun am fost să sufăr atât de

amarnic pentru toate de dragul marelui voiaj. Sunt aici oameni, prietene, pe care-i cunoşti bine şi pe care nu i-ai stimat mult niciodată, m-am gândit în sinea mea. Şi acum sunt aici şi ei, cu toţii, iar tu, cu multele tale rugi şi rugăciuni, abia că te-ai furişat ca să ajungi ultimul!

Asemenea lucruri – şi încă multe altele – mi-a şoptit diavolul, despre care am crezut că l-am poftit deja afară pe cât am putut. Între timp, mi s-a adresat uneori câte un cunoscut: „Ei bine, frate Rozacruce iată-te şi pe tine! „Da, fraţilor.", le-am răspuns, „Mila lui Dumnezeu m-a ajutat şi pe mine să ajung aici", la care au început să râdă, găsind ridicol că asemenea lucruri neînsemnate ar necesita ajutorul lui Dumnezeu. Când i-am întrebat despre drumul pe care au venit, cei mai mulţi au povestit de calea prăpăstioasă, unde au trebuit să urce stâncile prăpastiei.

Apoi, mai multe trompete nevăzute au semnalat să mergem la masă, unde fiecare s-a aşezat atât de aproape de locul principal, pe cât a crezut că i se cuvine în comparaţie cu ceilalţi. De aceea, mie şi câtorva altor bieţi tineri, abia ne-a rămas loc la capătul mesei. În scurt timp, au intrat doi aprozi şi unul dintre ei a spus o rugăciune atât de frumoasă încât mi-a bucurat inima din străfunduri. Câţiva domni abia au fost atenţi, râzând între ei, gesticulând, muşcându-şi pălăria şi făcând tot felul de grimase. După aceea au fost aduse mâncărurile, şi deşi nu se vedeau servitori, fiecare a fost atât de bine aprovizionat, de parcă ar fi avut un servitor personal.

Curând după ce au mâncat şi vinul li se urcase un pic în cap, cei care făceau pe măscăricii au început să se laude şi să fie gălăgioşi. Unul povestea că ar fi făcut un lucru, altul alt lucru, şi cei mai neînsemnaţi ţipau cel mai tare. Dacă m-aş gândi la câte

lucruri imposibile şi supranaturale am auzit, aş putea şi acum să fiu supărat. La urmă, nici locului n-au stat şi curând, se înghesuiau şi între domni câteva lichele. Se lăudau cu fapte atât de mari, încât nici Samson sau Hercule cu puterile lor nu le-ar fi putut înfăptui. Unul voia să-l uşureze pe Atlas de povara lui, celălalt voia să aducă Cerberul cu trei capete din iad; adică au sporovăit vrute şi nevrute. Domnii însă n-au fost proşti să-i creadă. Până la urmă, cei răi au devenit atât de îndrăzneţi – deşi li s-a dat peste unghii cu muchia cuţitului din când în când – ca atunci când unul şterpelise un lanţ de aur si fiecare voia să-l încerce. Unul auzea vuietul cerului, celălalt vedea ideile lui Platon, al treilea s-a dedat la afirmaţia că ar putea număra atomii lui Democrit. Mai mulţi au afirmat că au inventat perpetuum mobile. Precis că printre ei erau şi deştepţi, dar spre nenorocirea lor, se supraestimau prea mult. La urmă, unul afirmase că-i vedea pe aceia care ne serveau. Probabil că şi-ar mai fi mărit lăuda de sine dacă unul dintre servitorii noştri invizibili nu i-ar fi dat una peste gură, amuţindu-l nu numai pe el, dar şi pe cei de lângă el.

Cel mai mult mi-a plăcut totuşi că cei despre care am avut o impresie bună s-au purtat impecabil, tăceau, nu vorbeau tare, şi recunoşteau că oamenilor neştiutori ca ei, secretele naturii sunt prea înalte, iar ei sunt prea mici.

În această îmbulzeală de mare vâlvă era să blestem ziua care m-a adus aici, căci a trebuit să constat, că oamenii cu morala lejeră, uşuraticii, stăteau la capul mesei, pe când mie nu mi-au dat pace nici la capătul ei, iar unul dintre cei răi m-a numit chiar nebun! Atunci încă nu ştiam că mai era o poartă prin care trebuia să trecem, ci credeam că tot timpul nunţii voi fi expus la

astfel de batjocuri, dispreţ şi neplăceri pe care nu le-am meritat, nici de dragul mirelui, nici de dragul miresei. Atunci ar fi trebuit să cheme la această nuntă un alt nebun în locul meu!

Vedeţi la câtă nerăbdare pot duce un suflet simplu contradicţiile acestei lumi? Aceasta făcea însă parte din şchiopătarea mea despre care am visat.

Gălăgia se înteţi din ce în ce mai mult. Erau care se lăudau cu viziuni născocite, sau minţeau despre vise îngrozitoare. Lângă mine şedea un domn tăcut, distins, care vorbea uneori despre lucruri mai sublime. El spunea:

– Vezi tu, frate, dacă ar veni cineva care ar vrea să îndrume aceşti oameni înrăiţi spre o cale mai bună, crezi că l-ar asculta?

– Cu siguranţă că nu, i-am răspuns.

– Deci – spunea el – lumea vrea neapărat să fie păcălită şi nu e dispusă să asculte de vreun binevoitor. Ascultă-l doar pe guralivul acela, cu ce prostii şi pălăvrăgeli doreşte să atragă atenţia celorlalţi asupra sa, şi pe celălalt, cu ce cuvintele misterioase şi ciudate îşi ademeneşte ascultătorii. Crede-mă că vine vremea când se vor smulge măştile acestor mincinoşi şi se va arăta întregii lumi ce înşelători sunt ascunşi după ele. Atunci poate vor avea respect aceia care n-au fost ascultaţi înainte.

În timp ce vorbea astfel şi larma se întărise din ce în ce mai mult, a răsunat deodată o muzică mai superbă decât am auzit vreodată în viaţa mea. Toată lumea asculta atentă şi tăcută. Muzica era produsă de tot felul de instrumente cu corzi cu atâta armonie încât am ascultat nemişcat, uitând şi de mine însumi, iar cei din jur s-au şi mirat de mine. Aceasta a ţinut aproape o jumătate de oră, cât timp n-a scos nimeni o vorbă; căci de îndată ce careva voia să vorbească, i se dădea pe neaşteptate una peste

gură dintr-o direcţie invizibilă. Dintre muzicieni n-am putut vedea pe niciunul, şi am început să mă gândesc că aş privi cu mare plăcere şi instrumentele de muzică. După o jumătate de oră muzica a încetat deodată şi s-a făcut linişte.

Curând după asta, dinspre uşa sălii răsunară puternic goarne, trompete şi tobe, atât de maiestuos, de parcă ar dori să intre chiar împăratul romanilor. Uşa s-a deschis de la sine şi glasul trompetei deveni atât de puternic încât de-abia l-am suportat.

Între timp se părea că intraseră în sală mii de luminiţe mici care avansau de la sine într-o ordine atât de perfectă, încât au creat în noi o impresie adâncă; apoi au intrat cei doi aprozi cunoscuţi, cu făclii luminând în faţa unei Fecioare frumoase, care stătea pe o trăsură triumfală care mergea de la sine. Mi s-a părut că ar fi fost aceeaşi Fată care aprindea şi stingea lămpile de pe stradă şi că aceia au fost servitorii ei, pe care atunci îi pusese să stea lângă copac. Nu purta acum rochie albastră, ci strălucea într-un alb sclipitor, ţesut peste tot cu aur şi strălucea într-atât încât abia îndrăzneam s-o privim. Cei doi aprozi nobili erau îmbrăcaţi asemănător, dar ceva mai modest.

Când fata a ajuns în mijlocul sălii, a coborât de pe scaun şi toate luminiţele s-au aplecat în faţa ei. Ne-am ridicat şi noi. După ce s-a aplecat în faţa noastră, şi noi în faţa ei, onorându-ne astfel reciproc, ni s-a adresat cu voce blândă:

Milostivul meu Domn, regele,
Vă aşteaptă aici nu departe.
Mireasa lui este cu el,
Deja i-a dat mâna ei.
De mult sunteţi aşteptaţi

Şi totul a fost preparat,
Ca după cum sunteţi situaţi,
De milă să fiţi purtaţi şi să fiţi respectaţi.
Adânc, din inimă am vrea,
Să nu mai sufere nimenea,
Şi să poată mântui pe toată lumea,
În nunta ei, perechea logodită.

S-a aplecat din nou împreună cu toate luminiţele, şi a continuat:

Scrisoarea care v-a chemat,
Un strict avertisment a dat,
Acelora să vină-aici pe drept,
Dacă tot ce şi-au dorit în secret,
Dumnezeu nu i-a dat cu precădere:
Ce trece prin tot: o mare putere.
Nimeni nu poate să creadă
Că venind cu-ndrăzneală,
Fără Dumnezeu, cu mâna goală,
La nuntă ar putea să vină.
Celuia la locul cuvenit pe drept,
Doar bine se va da, cum e corect.
E bine, că-n aceste vremuri amare
Sunt în număr atât de mare,
Cei ce-n soartă au încurajare.
Azi mulţi sunt tari ca piatra,
Oasele lor umblă pe degeaba,
Pătrund în locuri, fără veste,
Unde nevoie de ei nu mai este.

Ca să nu mai fie-aici, înşelători,
Nici pierde-vară, ademenitori,
Doar cei împăcaţi şi liniştiţi,
Care la nuntă au fost meniţi:
Mâine dimineaţă, oaspeţi,
Pe cântar veţi fi cântăriţi.
Va fi clar şi la-ndemână,
Din lăuntrul ce vă mână.
Cel dintre voi care-a găsit,
Că de probă nu-I pregătit,
Repede să se retragă,
Înainte ca ora lui să se facă.
Altfel mâine toată lumea va afla,
Că şi-a pierdut milostenia sa.

Mâine pleacă după dorinţă,
Cel care are o conştiinţă,
Dar el nu mai poate veni,
În viaţa sa curentă aci!
Acela ce nu mai e tulburat,
De-al său trecut, e uşurat,
Cu slujnicul se poate duce,
În camera sa, să se culce,
Unde poate găsi odihnă;
Oricine doarme, are linişte, tihnă
Cel ce-i treaz e chinuit de conştiinţă.
Dacă-i vine peste-a lui putere,
Este bine să nu mai continue.
Astfel fiecare, al lui stăpân să fie!

După acestea se aplecă din nou şi se aşează veselă pe jilţul ei. Trompetele răsunară din nou fără a putea opri oftatul adânc al multora.

După asta, luminiţele au fost conduse afară din sală, dar majoritatea au rămas totuşi cu noi şi ni s-au ataşat câte una la fiecare.

Am fost atât de tulburaţi încât abia pot exprima ce schimb de gânduri profunde şi gesturi se puteau observa. Cei mai mulţi însă doreau în mod hotărât să participe la cântărire şi sperau că dacă vor fi găsiţi uşori pe cântar, pot pleca acasă în pace.

Eu n-a trebuit să stau mult pe gânduri, şi pentru că conştiinţa m-a convins repede că nu numai că sunt neştiutor, dar mai sunt şi nedemn, m-am hotărât să rămân în sală împreună cu ceilalţi mulţumindu-mă cu cina bună, decât să aştept eşecul de mâine, cu toate pericolele lui. După ce toţi au fost conduşi de luminiţa lor într-o încăpere (am aflat mai târziu că fiecare avea cameră separată), am rămas în sală nouă inşi, printre care şi acela care vorbise cu mine la masă. Luminiţele nu ne-au părăsit însă. Nu peste mult timp a intrat unul dintre aprozi, cu un pachet mare de frânghii şi ne-a întrebat serios dacă suntem decişi să rămânem aici. Când am insistat oftând, ne-a legat pe toţi de un anumit loc şi a plecat cu luminiţele noastre, lăsându-ne pe noi mizerabili în întuneric.

Aceasta a întrecut limita multora şi nici eu nu mi-am putut opri lacrimile. Deşi nu ni s-a interzis să vorbim, n-am găsit cuvinte să ne exprimăm tristeţea şi durerea. Frânghiile erau atât de ciudate încât nimeni nu putea să le taie şi cu atât mai puţin să le dezlege de pe picioare. N-am putut găsi consolare nici în faptul că pe mulţi dintre cei care au dormit în cameră îi aşteaptă

ruşinea, pe când noi puteam ispăşi pedeapsa pentru îndrăzneala noastră într-o singură noapte.

În final, printre gânduri sumbre, am adormit. Am fost atât de obosit încât nu m-am putut abţine, deşi mulţi n-au fost în stare să-şi închidă ochii. Am visat ceva care poate nu înseamnă nimic, totuşi nu cred că e de prisos s-o povestesc. Era de parcă stăteam pe un munte înalt şi în valea ce se întindea departe dedesubt, se înghesuia o mare mulţime. La capul tuturora era câte un fir cu care erau atârnaţi din cer. Unul atârna mai sus, altul mai jos, alţii erau încă pe pământ. În aer zbura un bătrân cu o foarfecă în mână, şi tăia câte un fir când aici, când acolo. Cel care era aproape de pământ atingea pământul repede şi fără zgomot. Dar dacă era rândul unuia care era atârnat sus, atunci căderea lui zguduia solul. Mulţi aveau norocul ca firul lor să se întindă elastic şi ajungeau din nou la pământ înainte să fi fost tăiaţi. Era o plăcere să priveşti tumbele lor şi mă bucuram foarte mult când cădea ruşinos vreunul care s-a sustras în aer pentru multă vreme de la nuntă şi iar căderea sa mai atrăgea şi pe alţi câţiva dintre vecinii săi.

M-am bucurat şi atunci când erau dintre aceia care stăteau tot timpul aproape de pământ şi reuşeau să dispară atât de discret şi minunat că nici vecinii nu-i observau. Eram încă în culmea fericirii când unul dintre tovarăşii mei prizonieri mi-a dat un cot. M-am trezit, dar nu m-am bucurat de loc. M-am gândit la vis şi l-am povestit prietenului culcat lângă mine. Visul i-a plăcut şi lui foarte mult, şi spera să fie în el vreun ajutor pentru noi.

Cu asemenea conversaţii am petrecut noaptea şi am aşteptat nerăbdători dimineaţa.

11

Templul judecăţii (I)

Ca şi în multele alte detalii ale povestirii lui Christian Rozacruce, şi în textul de faţă se arată că elevul urmând calea mântuirii trebuie să se alinieze fără restricţii şi fără ezitare tuturor fazelor pe care trebuie să le vieţuiască, dacă nu vrea să invite mari pericole, sau să-şi rateze şansele cu totul. Aşa cum nici bobocul de trandafir nu are voie să se lovească de vreun obstacol, dacă e să se dezvolte într-o formă sănătoasă, colorată, superbă, tot aşa, şi candidatul misteriilor trebuie să se străduiască la creşterea şi desfăşurarea sa interioară cu un zel şi o orientare neatenuată. Cum reiese din ce în ce mai clar din povestire, C.R.C. a fost un elev bine pregătit, şi totuşi de-abia s-a putut strecura pe cea de a doua poartă înainte ca ea să se închidă. O margine a hainei sale a fost prinsă de uşă şi a trebuit s-o lase acolo.

Înţelegem foarte bine şi această imagine. Printre cei care parcurg calea de întoarcere din cufundarea dialectică, ridicându-se înapoi spre împărăţia originară, nu este nici măcar unul căruia i-ar reuşi asta în mod strălucit. Fiul pierdut care se întoarce la Tatăl este plin de conştienţa vinovăţiei şi părere de rău, vede clar micimea şi incapacitatea sa şi ştie că doar prin puterea lui Christos, cel care a mers în faţa noastră, poate să ajungă la capătul căii sale. Astfel, C.R.C. recunoaşte pe faţă că n-ar fi găsit drumul niciodată dacă Fata, Virgina, lumina care l-a însoţit n-ar fi fost cu el.

La cea de-a doua poartă, C.R.C. constată în primul rând splendoarea ei minunată. Candidatul care are experienţa, ştie că se apropie de sala nupţială şi este umplut de o bucurie interioară imensă care nu se poate compara cu nici o bucurie terestră. Cele două figuri, coloane ale porţii pe care stau inscripţiile: „Congratulator“ şi „Condoleo“, „mă bucur cu tine” şi „sufăr cu tine”, nu schimbă aceasta cu nimic, ci subliniază doar natura şi profunzimea experienţelor trăite de C.R.C..

Căci calea întoarcerii se caracterizează prin procesul continuu al morţii şi al creşterii de reînnoire. Vechiul, nesfântul trebuie să dispară complet, să-i facă loc sfântului perfect, inalterabilului. Cele două procese se varsă unul în celălalt, sunt inseparabile şi conduc în acest mod la viaţă, la viaţa adevărată. Numai prin acceptarea acestei înălţări prin moarte, a lui „In Jesu morimur“- În Iisus mor, devine posibil „Per spiritum Sanctum Reviviscimus“- Prin Spiritul Sfânt renasc. Numai astfel devine elevul – mulţumită calităţii sale interioare – „oaspetele mirelui la nuntă“. Şi la toate aceste procese, pe care elevul le trăieşte la răscrucea de drum a rozelor, pe via dolorosa a sa, este prezentă lângă el ca forţă protectoare şi de urgentare, lumina Gnozei, lumina iubitoare a lui Christos.

Cum poate elevul să treacă, în interior prin cea de a treia poartă? Care este numele său după care gardianul porţii îl recunoaşte ca oaspete binevenit?

Am văzut cum, prima dată, inima candidatului a devenit receptivă la Gnoză; cum, apoi, forţa misteriului emanată din inimă a dat naştere la înţelegere în sanctuarul principal, al capului; cum, apoi, prin purificarea gândurilor, mantia astrală, câmpul de respiraţie s-a purificat şi el, iar poarta ficatului s-a deschis pentru forţele astrale de eliberare care au putut pătrunde astfel înăuntru; şi cum, la urmă, mulţumită perseverenţei

elevului, s-au putut elibera din aceste noi curente astrale, materialele de construcţie ale hainei nupţiale a sufletului, noile eteruri în corpul eteric şi ce efect au avut prin splină asupra corpului material.

După această triplă purificare şi preparare, când elevului i se pune la dispoziţie un nou principiu de viaţă (care vine din inimă); o nouă forţă de viaţă (care pătrunde prin ficat); şi o nouă substanţă vitală (primită prin splină), pregătirile nunţii propriu zise, a unirii alchimice a sufletului cu Spiritul, se pot aşeza în acel spaţiu unde este situată sala nupţială: în sanctuarul capului. Mulţumită muncii elevului, centrul sufletului, situat în spatele osului frunţii, în a patra cavitate cerebrală (hipofiza) şi care datorită naşterii în natură este ocupat de eu-l naturii, se aprinde în lumina sufletului. Acesta este semnul după care al treilea gardian recunoaşte numele pe care vrea să-l afle de la Christian Rozacruce: „Fiul omului“. Acest nume îl înscrie apoi în cartea vieţii. Acest semn îl leagă direct cu mirele, cu Spiritul, cu monada microcosmică. Prin acest semn primeşte Christian Rozacruce autorizaţia şi puterea de a face parte şi de a coopera la viitoarea nuntă alchimică.

Totodată, este clar şi că începând din acest moment, modul său de viaţă trebuie să fie caracterizat şi mai mult, ba chiar neîngrădit, de această legătură sublimă. Aşa cum şi Moise a auzit din tufa de măceş în flăcări cuvintele: „Scoate-ţi încălţămintea din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt“, tot aşa şi C.R.C. trebuie să-şi reînnoiască încălţămintea, s-o abandoneze definitiv pe cea veche, să abandoneze definitiv tot ceea aparţine de vechi.

După aceea, doi aprozi cu făclii îl duc pe C.R.C. într-o cameră mică unde îşi pun torţele în două găuri din sol şi îl lasă singur. În curând se aude un zgomot şi mai mulţi oameni se aruncă asupra lui C.R.C. şi mânuindu-l fără menajamente, îl prind bine. Par a fi

Aşadar, Frate Rozacruce, eşti şi tu aici?

frizeri, dar el nu-i vede. Îi roagă totuşi să nu-l trateze aşa de violent, căci este pregătit să coopereze. Atunci îi tund părul exact pe creştetul capului. C.R.C. este atât de şocat de acest tratament invizibil, că aproape că îşi pierde tot curajul. Dar iritarea se dovedeşte a fi fără motiv, pentru că cei doi aprozi revin curând şi râd de frica lui.

Ce înseamnă toate acestea? Formarea conştiinţei omniprezente, conştiinţa sufletului adevărat, care trebuie să se aprindă în elev înaintea intrării în sala nupţială, ca să poată participa conştient la marile procese de sanctificare, care vor avea loc acolo, depinde încă organic de restabilirea legăturii dintre glanda pineală şi cea hipofiză. Glanda pineală este organul nostru de percepţie cel mai sublim, dar pentru omul născut de natură, nu mai funcţionează ca poartă pentru spirit ci a devenit negativ. Hipofiza, situată în centrul sufletului, acest organ de o importanţă extraordinară care controlează aproape toate funcţiile importante ale corpului nostru era cândva legată de glanda pineală printr-un pod de foc al lui kundalini. Această legătură trebuie realizată prin ridicarea puternică a nivelului de vibraţie a glandei hipofize (ce se realizează prin noul mod de viaţă al elevului). Pe această legătură se bazează naşterea în lumină a lui Dumnezeu în sanctuarul principal, formarea noii conştiinţe, a adevăratei puteri de gândire.

La această înălţare interioară care îl va face conştient în templul misteriilor, C.R.C. constată că datorită purificării triple, din cercul de foc care înconjoară glanda epifiză (pineala) îl atacă forţa sfântă a lui kundalini şi încinge glanda epifiză şi glanda hipofiză (pituitara) restabilind astfel legătura lor. C.R.C. nu recunoaşte imediat această imensă atingere dublă, care într-un fel se aruncă asupra lui şi nu poate s-o prelucreze imediat. Aceasta îl atacă şi se varsă în el lumina ei orbindu-l într-atât încât i se pare că se află în întuneric. Ea radiază prin sanctuarul principal, îl

încercuieşte cu o vibraţie imensă şi durabilă şi purifică curentele eterice care ies din cap prin păr exact acolo unde se află creştetul craniului, sub colina Golgotei, la locul celei de-a opta camere de turn, unde mai târziu, pe vremea nunţii, alchimia divină îşi va efectua munca de transformare. Dar C.R.C. îşi învinge repede tulburarea, deoarece forţele luminii care îl slujesc, reprezentate în povestire prin aprozi, sunt cu el şi îl fac să înţeleagă că nu are motiv să-i fie teamă. Dimpotrivă!

Acum C.R.C. este gata să intre în templul iniţierii. Aici constată cu dezamăgire şi mirare că în sală se află mulţi care după părerea sa nu se potrivesc acolo de loc, care totuşi îşi dau importanţă şi se laudă cu voce tare. Pe mulţi îi cunoaşte după nume. Aceştia însă au ajuns acolo evident pe altă cale. Se înţelege că se întreabă: „pentru aceasta m-am ostenit atât, de aceasta m-am luptat cu atâtea greutăţi?“ Când, la observaţia unora: „Iată-te, frate Rozacruce şi tu eşti aici“, el răspunde „Da, fraţilor, mila şi ajutorul lui Dumnezeu m-au adus şi pe mine aici“, atunci râd de el şi găsesc că e de mirare că pentru un lucru atât de mic este nevoie de ajutorul lui Dumnezeu.

Apoi răsună semnalul care invită la masă. Candidaţii sunt puşi pentru prima dată în legătură directă cu forţa astrală pură a templului de iniţiere. Dar foarte puţini reacţionează la această atingere directă în mod pozitiv, adică din noul principiu de viaţă prezent în ei. Cei mai mulţi pot reacţiona doar din conştiinţa lor dialectică care doar s-a întărit din cauza negativităţii ei, putând arăta doar un egocentrism făţiş provocând scenele tipice ruşinoase descrise detaliat de C.R.C..

Muzica superbă a numeroaselor instrumente invizibile care răsună în mijlocul acestei gălăgii şi îmbulzeli reduce la tăcere pe toată lumea. Serenitatea celui de-al şaselea domeniu începe să apară, pentru a purifica sfera astrală a pridvorului templului

murdărit de vizitatori nedemni şi pentru a o pregati pentru ceea ce se va întampla inevitabil: anunţarea în curând a momentului judecăţii. Aceasta este prima confruntare cu marea exigenţă pusă pentru fiecare care doreşte să intre în sala de nuntă. Porţile se deschid şi maiestuos, într-o armonie şi puritate perfectă, lumina pătrunde în sală după legile ei proprii, legea serviciului plin de dragoste, pentru a pune elevul în faţa primei probe preparatorii: „Aveţi suficientă autocunoaştere? Sunteţi siguri, că sunteţi suficient pregătiţi ca să puteţi merge curând în faţa mirelui, a spiritului, şi să-i puteţi fi oaspeţi la sărbătoarea sfântă? Sunteţi siguri că sunteţi demni de asta?“

După aceasta este amintit avertismentul care a fost deja anunţat elevului împreună cu invitaţia; ca mai întâi de toate să nu vină la nuntă, dacă nu sunt demni de aceasta.

Apoi lumina se retrage, ca fiecare să se poată examina pe sine. Fideli marii legi a dragostei care cârmuieşte universul, pentru fiecare candidat, în el, rămâne un pic de lumină, ca pe cât posibil să-i fie de ajutor.

Vine momentul judecăţii sinelui. Se arată rezultatul autocunoaşterii sincere, aşa cum se aşteaptă lumina s-o facem. Se pare însă că cei mai mulţi nu sunt capabili de această judecată şi consideră partea care urmează a nunţii o problemă de calcul şi încercare, aşa cum se face în general în lumea dialectică, în care omul se gândeşte şi acţionează prin încercare. Dar cel care doreşte să se apropie de cel sfânt si doreşte să parcurgă calea de eliberare cu succes, trebuie neapărat să îndeplinească condiţiile acesteia. Ce se pretinde aici în cea mai profundă esenţă se exprimă prin cuvintele: „Fiţi sfinţi, căci eu sunt Sfânt“. Cel care nu înţelege acest lucru va constata că nunta îi va dăuna.

La urmă rămân doar nouă candidaţi, printre care şi C.R.C., care nu se consideră demn de cerinţe. Ruşinaţi, se lasă legaţi, pentru a aştepta judecata din ziua următoare.

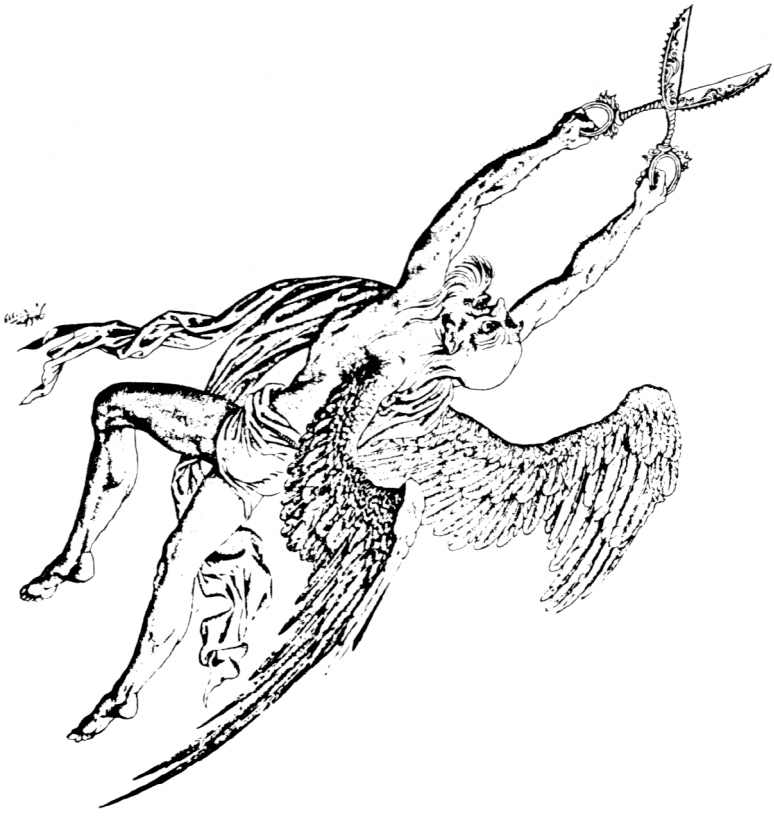

Cel care se înalţă singur, va fi aruncat jos

Ce frumoasă este această parte a povestirii lui C.R.C.!

Cine este acela, care în starea sa căzută, în lumea noastră trecătoare, cu încercările sale de a se înălţa, ar fi într-adevăr demn să apară în faţa luminii perfecte a Ordinului Divin? Care om care se ştie un fiu pierdut este demn să apară în faţa Tatălui? Să ne gândim la cuvintele lui Christos: „Ce vorbiţi voi despre bun? Nu este bun nimeni, nici unul măcar!"

Toţi cei nouă candidaţi ştiu asta; nouă este numărul umanităţii maturizate pentru calea mântuirii; nouă sunt cei o sută patruzeci şi patru de mii, despre care vorbeşte Apocalipsa. Profund conştienţi de nedemnitatea lor, se predau luminii Gnozei şi lasă ca ea să-i lege! Cu perfectă predare de sine, conştienţi că singuri nu sunt nimic şi nu pot face nimic, se lasă pe seama luminii judecătoare, ceea ce este tocmai contraserviciul cerut de la ei pentru a fi admişi. Numai o astfel de scuturare, dezbrăcare, predare a fiinţei terestre, cu preţul predării absolute a sinelui poate locui în noi, ne poate umple cu lumina spiritului, lumina lui Christos. Doar prin acest preţ, „Moarte în Isus, Domnul" se poate realiza „Renaşterea prin Sfântul Spirit".

În cursul ultimei nopţi a conştiinţei terestre, C.R.C. vede sub formă de vis că cel ce se află încă sus, acela va cădea în adâncuri.

„Căci cel care se preamăreşte va fi umilit; şi cel care se umileşte, va fi preamărit." Aceasta este una din legile căii de eliberare, care se va adeveri în ziua a treia în faţa ochilor lui C.R.C.

12

Templul judecăţii (II)

Am văzut că la intrarea în templul de iniţiere C.R.C. era foarte surprins constatând că erau acolo mulţi care după părerea lui, nu erau de loc demni şi demonstrau asta şi prin comportamentul lor.

Ne punem întrebarea: cum este posibil aceasta? Cum poate cineva să pătrundă în templul de iniţiere, dacă după calitatea sa interioară dovedeşte că nu are deloc maturitatea necesară. Vom înţelege, dacă reuşim să pătrundem întrucâtva profunzimile nuntii alchimice a lui C.R.C..

Ştiţi că cele şapte domenii cosmice sau nivele se întrepătrund. Într-un sens formează un tot întreg, un singur univers, un singur templu, singura casă a lui Dumnezeu. Mai departe, în această locuinţă divină există puncte sau teritorii care formează un spaţiu de tranzit (de intermediere) între nivelele cosmice. Aici nivelele se topesc unul în celălalt. Există şi o parte în care, de exemplu, al şaptelea domeniu se termină complet şi domină în întregime specificul, vibraţia şi belşugul radiaţiei celui de al şaselea domeniu cosmic.

Templul la care ne conduce cea de-a doua zi a nunţii alchimice este un loc de tranzit. Din acest motiv se poate vorbi despre poartă de intrare sau clădire, după care se mai află alte două temple, cum o afirmă şi invitaţia nunţii; căci, invitaţia vorbeşte despre trei temple. Corpul viu septuplu al tinerei Gnoze este înconjurat de un câmp astral, a cărui parte superioară este triplă,

adică constă din trei temple. Primul este templul justiţiei, sfera intermediară, sau domeniul de trecere în care trebuie să se arate dacă candidatul posedă calităţi sufleteşti suficiente pentru a face faţă cerinţelor unei comunităţi sufleteşti absolute. Cel de al doilea templu este însuşi templul comunităţii sufleteşti absolute. Cel de al treilea templu este templul comunităţii divine, templul naşterii spiritului.

Dar trebuie să luăm în considerare că nu putem vorbi despre comunitatea sufletească separată a tinerei Gnoze, căci diferenţe şi separări sunt concepte, stări dialectice. Comunitatea sufletească cuprinde pe toţi care s-au renăscut după suflet. Totalitatea Lanţului Universal este o multime pe care nu o poate număra nimeni: în care intră toate fraternităţile şi grupele, dacă găsesc şi parcurg singura cale. Se înţelege deci, că C.R.C., şi noi de asemenea – dacă urmăm această cale – regăsim în primul templu, în acest spaţiu al judecăţii, în zona dintre cea de-a şasea şi şaptea zonă cosmică, pe toţi cei care într-o formă sau alta se străduiesc să atingă noua stare de viaţă. Toţi se întâlnesc în acest teritoriu de tranzit.

Acum înţelegem şi decepţia lui C.R.C.. De aici provine şi întrebarea pe care şi-o pune: „Pentru aceasta m-am zbătut?“ Într-adevăr, acest domeniu astral nu este un loc agreabil. Dacă la început aspirăm la un calm absolut, la liniştea profundă a vieţii eliberate, atunci, ajunşi la capătul unui drum obositor, suntem decepţionaţi la constatarea, că cei care se consideră cei mai avansaţi, dar nu sunt deloc aşa. Sunt şi acolo cei mai mari trăncănitori, şi se înghesuie la locurile din faţă. Vedeţi cum se arată şi aici legea libertăţii universale?

Dumneavoastră faceţi efort, credeţi că posedaţi adevărul, credeţi că v-aţi transformat adevărul şi sinele Dumneavoastră în valoare pozitivă. Atunci puteţi, şi trebuie să dovediţi aceasta în primul templu!

Recunoaşteţi felul în care legea compasiunii universale se arată şi aici?

Vă străduiţi, drumul regal v-a dat forţă pentru luptă, aţi vrut să aflaţi adevărul, iar acum credeţi că nu aţi obţinut nimic, contrar acelora care îşi imaginează că au făcut totul foarte bine. Dar veţi fi dus la un examen astral bazat pe starea Dumneavoastră de existenţă, iar acolo este examinată starea Dumneavoastră de existenţă care determină dacă puteţi intra în ziua a treia a nunţii alchimice. Cei care vor să iasă cu adevărat din natura morţii, sunt duşi cu toţii la acest examen astral. De fapt, examenul îi atrage ca un magnet care atrage fierul. Şi – cum am mai spus – acest examen astral este în templul justiţiei.

A treia zi începe cu această judecată arzătoare în primul templu, la „intrare".

Cunoaşteţi felul în care se duce această judecată şi cum este executată după aceea. Fiecare candidat trebuie să păşească pe cântar şi să facă faţă la şapte greutăţi. Nu este greu de ghicit ce reprezintă aceste greutăţi. Acestea sunt razele Spiritului Septuplu, cele şapte raze la care candidatul trebuie să reziste.

Cel care nu este capabil să reacţioneze pozitiv la aceste şapte raze va fi respins înapoi în natura morţii după propria sa natură, cea a omului născut din natură. Cel care doreşte să evite dialectica, vrea să iasă de sub ea, dar nu posedă încă calităţile necesare pentru a ieşi, acela va fi respins din nou şi nou în dialectică. Aceasta nu este o pedeapsă, ci o lege. Deci, ca elevi, oricât de nemiloasă am considera strânsoarea restrictivă a naturii, cunoscând-o ca trudă şi neplăcere, nu putem totuşi trece aşa de simplu prin poarta de intrare, prin criteriul astral, deoarece flăcările focului astral împiedică acest lucru.

Acum analizaţi starea Dumneavoastră actuală.

Zorii dimineţii celei de-a treia zile au sosit pentru întreaga omenire, în sensul că razele Spiritului Septuplu se întăresc în

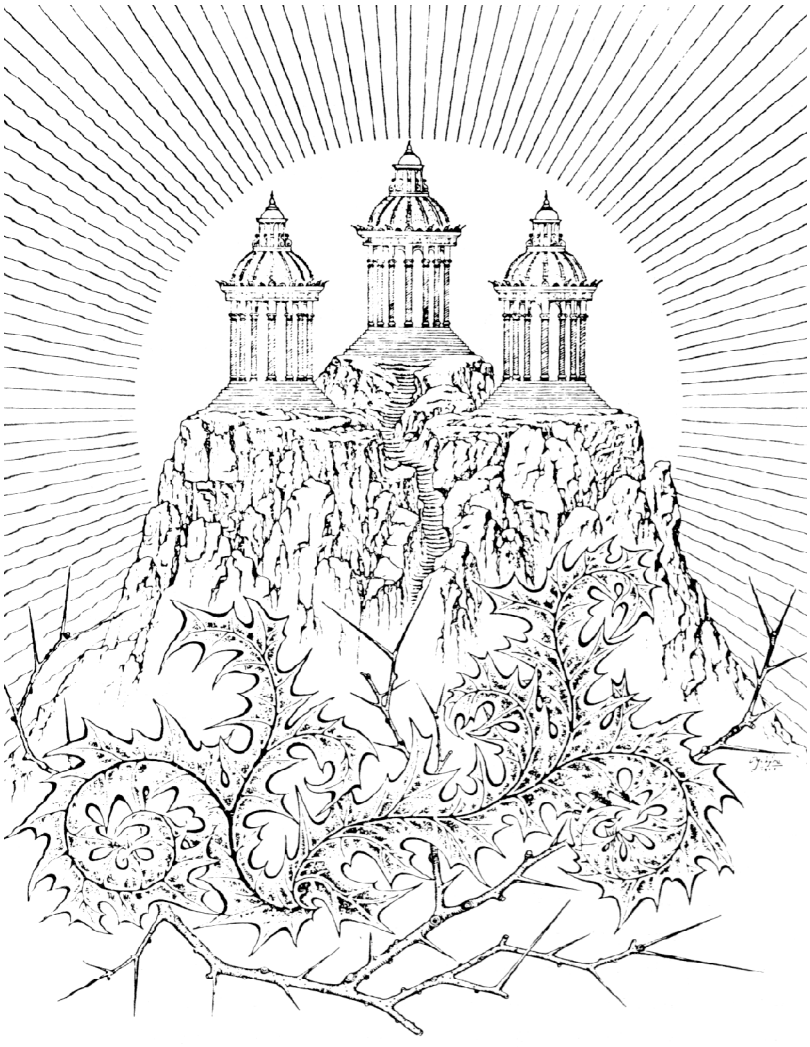

Trei temple

ritm accelerat şi întreaga omenire va fi pusă pe cântar. Cel care se străduieşte, care sub o formă sau alta se consideră religios sau „ajuns“, acela va fi examinat în timpul somnului, de noul câmp astral, deci toţi vor fi conduşi la poarta templului. Pe de altă parte însă, forţele celor şapte raze creează în viaţa socială situaţii care sunt fără îndoială execuţii ale judecăţii.

Nu-i aşa că simţiţi că dacă doriţi să vă sustrageţi de la decăderea lemuriană care se apropie deja vizibil în această lume, atunci trebuie să vă preocupaţi serios de starea Dumneavoastră de elev, ca să puteţi trece prin poartă spre procesul de înălţare, adică pentru continuarea nunţii alchimice?

Căci dacă Dumneavoastră, bărbaţi şi femei, doriţi să serviţi lumina Gnozei, este necesar să aveţi în posesie cunoaşterea şi forţa vieţii noi, deci trebuie să fiţi cu adevărat oameni ai preoţiei.

Îmbrăcaţi, ca şi C.R.C., adevărata sutană călugărească a discipolatului Dumneavoastră şi împliniţi împreună cu noi marea misiune a noului Imperiu Gnostic. Căci acest Imperiu a fost creat ca să poată îmbrăţişa şi ajuta pe toţi cei care fac faţă celor şapte greutăţi.

13

Curentul numărului perfect

Când în 1985, am consacrat şi am pus în serviciu centrul de conferinţe Christian Rozenkreuz, la Calw, am pus întrebarea: este nevoie de un asemenea loc de conferinţe? În general, este oare nevoie de Şcoala Rozacrucii Moderne? Nu este oare deja plină lumea de şcoli, locuri de conferinţe, şantiere de lucru şi tot felul de grupuri active şi mişcări?

Putem oare să raspundem la această întrebare cu răspunsul: „Celelalte grupuri şi mişcări nu sunt bune, doar al nostru este bun“?

Nu, de o mie de ori nu! În Europa, America, Asia există mii de institute care sunt bune, foarte bune. De sute de ani, realizate cu greu pe tot teritoriul dialectic, există orientări bine-intenţionate care se străduiesc atât de mult la bine, încât nu putem, nu e voie să avem nici măcar observaţii împotriva lor. Aţi crezut că toate eforturile ezoterice, umanitare sau religioase sunt negre sau negative? Nici nu poate fi vorba de aşa ceva.

Deci, dacă cineva vă îndreaptă atenţia spre numeroasele curente spirituale de bună credinţă cu baza şi scopul iubirii omului şi serviciului pentru el, atunci nu puteţi spune: nu poate fi mai bun ca al nostru!

Dacă reflectăm asupra muncii Şcolii Spirituale moderne, atunci trebuie să ne puneţi neapărat întrebarea: Cum avem curajul să fondăm încă o şcoală pe lângă aceste multe şcoli şi

mişcări care există deja? Nu mărim oare cu aceasta fărâmiţarea vieţii năzuitoare? De ce îndrăznim şi noi să ridicăm vocea într-un cor atât de mare? Avem pentru asta aprobarea şi ajutorul celor mari?

Vom explica cum avem acest drept! Iar dacă am făcut-o, atunci Dumneavoastră trebuie să judecaţi dacă sunteţi deja cu noi pe această cale îndreptăţită sau nu. Căci explicaţia ce urmează o veţi înţelege într-adevăr doar atunci când aţi analizat dreptul iniţiativei noastre în interior.

În lumea noastră se poate observa o străduinţă spre bunătate impresionantă, realizată pe o bază largă. Se fac cele mai mari eforturi pentru susţinerea şi reînnoirea acesteia. Ele sunt necesare, căci în lumea noastră, lumea perechilor de contrarii, totul se întoarce pe dos.

Mitul din paradis înfăţişează aceasta simbolic: omul Adam a învăţat să mănânce din copacul cunoaşterii binelui şi a răului. În acest copac nu erau doar două feluri de fructe: bun şi rău, ci unul singur, dar fără vreo calitate permanentă, ci bunul care, prin activitate continuă devine rău, iar din rău devine apoi iarăşi bun, şi aşa mai departe. Din acest motiv spune înţelepciunea hermetică, că pe lume binele este doar o părticică mică a răului. Despre asta vorbeşte şi Isus, când spune: „Nimeni nu este bun, nici unul măcar“.

În acest factor natural-ştiinţific îşi găseşte Şcoala Rozacrucii de Aur justificarea şi fundamentul ei. Binele adevărat, singurul bun, există doar în Dumnezeu, şi în Spiritul Septuplu care vine din Dumnezeu. Dacă reuşim să intrăm în legătură cu acest Spirit, să trăim şi să existăm din el, atunci suntem cu adevărat în Şcoala Rozei şi a Crucii.

Din timp în timp în fazele critice de tranzit ale istoriei universale, apare o şcoală care, datorită esenţei şi chemării ei, este

unică în mijlocul tuturor eforturilor de bine ale lumii. Acestea sunt perioade când împrejurările naturale sunt prielnice pentru ca binele absolut să poată să răzbată la suprafaţă în acei oameni care i se deschid.

Prin urmare nu ne alăturăm oştirii binelui şi nici nu ne plasăm deasupra lui. Noi rămânem complet în afara lui, perfect neutri! Ca şi comunitate a Rozacrucii de Aur, am fondat un imperiu gnostic, am format un corp viu gnostic, un organism viu de iniţiere pentru toţi cei care vor să intre. Spiritul Sfânt coboară asupra tuturor, se manifestă şi se eliberează în toţi cei care doresc să împlinească condiţiile de iniţiere. Despre ce condiţii este vorba? Este vorba de o lege septuplă, legea Sfântului Spirit Septuplu, cu care nu ne putem târgui.

Pentru a vă prezenta legea Sfântului Spirit Septuplu, legea intrării în viaţa eliberatoare, vă vorbim despre a treia zi a nunţii alchimice a lui Christian Rozacruce, prototipul nostru, al tuturor, omul care trebuie să renască în noi, ca adevăratul fiu al lui Dumnezeu.

Prin acestea înţelegem mai bine că acela care a ajuns până la templul de iniţiere, până la templul de intrare al lui C.R.C., acela va fi aşezat pe cântar. Examenul celor şapte greutăţi trebuie să-l depună fiecare candidat înainte să poată continua pe drumul marii schimbări, a transmutării la viaţă.

Acestea trebuie să vi le spunem ca introducere la cea de-a treia zi a nunţii alchimice. Şi repetăm cu insistenţă: nu vorbim despre nunta alchimcă pentru a vă explica semnificaţia ei, ci pentru ca ea să se poată împlini în Dumneavoastră.

Înţelegere, revelaţie în Gnoză, înseamnă o conştiinţă, însă totodată înseamnă şi o relaţie strânsă cu inima. Ştiţi că şirul aproape infinit al oamenilor încearcă să pătrundă la templul de iniţiere, şi fiecare are motivul său. La cei mai mulţi găsim multă,

chiar foarte multă bunătate. Însă ca omul să nu fie găsit cu lipsuri, prea „uşor“ în templul de iniţiere al Gnozei, el trebuie să corespundă numărului perfect, numarului şapte, numărului Spiritului Septuplu, numărului lui Dumnezeu.

Trebuie să ştiţi acestea, să vă gândiţi bine asupra lor, dacă doriţi să fiţi candidatul căii de eliberare. Dar trebuie să vă pregătiţi în cât mai scurt timp posibil. Epoca Vărsătorului a început deja, se varsă cu toată puterea asupra noastră, ne umple curentul de milostenie al belşugului gnostic: curentul numărului perfect. Sunteţi pregătiţi pentru această probă?

Ceremonia de iniţiere a Şcolii confruntă candidatul cu talerele balanţei pe care candidaţii, trebuie să ia loc pe baza stării lor de elev. Această stare are rost doar atunci când se înţelege relativitatea bunătăţii terestre, şi de aceea se dobândeşte singurul lucru necesar, numărul perfect, ca să nu fie găsit uşor la cântar. Munca sfântă rânduită încă de la început de Tatăl, îi cheamă pe toţi cei care aspiră într-adevăr la mântuire.

A TREIA ZI

A NUNŢII ALCHIMICE

„De îndată ce-a răsărit ziua bucuriei şi soarele ridicându-se luminos din spatele munţilor a început din nou să-şi îndeplinească bine exersata sarcină, au început să se trezească şi camarazii mei şi apăruseră să se pregătească de probă. Am intrat în sală unul câte unul, urându-ne bună dimineaţa şi întrebându-ne cum am petrecut noaptea.

Văzându-ne frânghiile, mulţi au râs de noi, pentru ca ne-am dat bătuţi atât de repede, fără să ne fi încercat norocul, deşi câtorva precis le-a bătut probabil inima în gât, chiar dacă n-au mărturisit asta. Ne-am cerut scuze pentru ignoranţa noastră şi ne-am exprimat speranţa că ne vor elibera curând, şi că decizia noastră se va dovedi corectă în ciuda batjocurii lor. Am argumentat că nici ei n-au scăpat încă, şi că pericolul cel mai mare probabil ca îi mai aşteaptă.

Când ne-am adunat cu toţii, trompetele şi tobele au sunat din nou, şi credeam că mirele va apărea imediat, căci mulţi dintre noi nu l-au văzut. Dar a intrat din nou Fata de ieri, îmbrăcată acum în purpură, cu o panglică albă în jurul mijlocului. Purta pe cap o cunună de laur care-i venea foarte bine. Însă de data asta, însoţitorii ei nu erau luminiţele, ci în jur de două sute de viteji în platoşe îmbrăcaţi tot în purpură şi alb.

De îndată ce s-a sculat din jilţ, Fata a venit imediat la noi, prizonierii, şi după ce ne-a salutat, ne-a adresat câteva cuvinte: „Domnul meu sever s-a bucurat de faptul că printre voi s-au găsit câţiva care şi-au recunoscut starea lor deplorabilă şi va considera aceasta ca un merit al vostru.“ Când m-a văzut şi pe mine în haina mea, a râs: „Ia te uită! Şi tu ţi-ai lăsat capul sub jug? Am crezut că tu erai pregătit deosebit de bine!“

La auzul cuvintelor ei am început să lăcrimez. La acestea a dat ordin să ni se dezlege frânghiile şi să ne aşeze la un loc de unde putem vedea bine cântarul. După aceea a remarcat: „Va veni ziua când vouă vă va fi cu mult mai bine decât acelor îndrăzneţi care se află liberi aici."

Între timp, în mijlocul sălii a fost aşezat un cântar de aur, şi lângă el a fost pusă o măsuţă mică pe care erau şapte greutăţi pe o catifea de purpură. În faţă era una destul de mare, urmau apoi grupate patru greutăţi mai mici, iar la urmă două mai mari, tot împreună. Aceste greutăţi erau atât de grele în comparaţie cu mărimea lor încât omul nu poate să conceapă.

În afara sabiei goale, fiecare dintre vitejii cu platoşe avea şi o frânghie puternică. Corespunzător numărului greutăţilor, erau şi ei împărţiţi în şapte grupe, şi la fiecare greutate a fost ales câte un viteaz din fiecare grupă.

Apoi Fata s-a aşezat din nou pe tronul ei înalt, şi după o aplecare graţioasă a început să vorbească:

De cel ce în atelier de pictor merge,
Şi cu toţi artiştii se întrece,
dar la pictură nu se pricepe,
de acela se râde zeflemitor.

Cel ce se alătură artiştilor
fără calitatea aptitudinilor,
creând aparenţă, înşelare
de ruşine nu are scăpare.

Şi de cel care vine la nuntă,
Cu a sa trufie încrezută,
Deşi rugat, cu ele să nu vie,
Se va râde cu multă ironie.

Cel ce astfel pe cântar va merge,
Şi fiind găsit uşor, nu trage,
cu zgomot aruncat în sus va fi,
se va râde de el şi toţi vor şti."

14

Balanţa şi judecata

În explicaţia noastră a prologului Nunţii Alchimice a lui Christian Rozacruce am văzut că cei care aspiră la aspecte superioare în această lume sunt supuşi unei schimbări astrale. Numărul celor care aspiră este mare. Căci trebuie să-i enumerăm aici pe toţi cei care sunt găsiţi religioşi în sens serios, cei care caută viaţa de eliberare pe cale ezoterică, sau pe calea artei sau a religiei, dar şi cei care încearcă să amelioreze soarta lumii şi a umanităţii. Această orientare determină o schimbare în corpul lor astral.

Ştim că, corpul astral format din materie subtilă este mai mare decât corpul fizic, îl pătrunde şi îl depăşeşte, dar mai ştim şi că fiecare corp al personalităţii colaborează unul cu celălalt. De exemplu curenţii astrali intră în corp prin ficat şi deci aceşti curenţi influenţează inima prin ficat, influenţând şi starea creierului mic. Acesta din urmă la rândul său, controlează circulaţia curenţilor din focul şarpelui. Rezultatul şi felul naturii dorinţelor noastre, a năzuinţelor, a gândirii, a voinţei şi a acţiunii noastre se gravează întotdeauna în materialul corpului nostru astral. Grupările de oameni de mai sus îşi manifestă întotdeauna calitatea interioară, intenţiile şi năzuinţele în corpul lor astral.

Starea vehiculului astral determină şi natura experienţelor nocturne, experienţele avute în timpul somnului. Chiar dacă la trezire nu vă aduceţi aminte de evenimentele nopţii, sau numai sub forma unor vise confuze şi înşelătoare, este totuşi absolut

sigur că locul în care staţi în timpul visului este câmpul astral de respiraţie unde vă umpleţi corpul cu forţe noi pentru ziua următoare şi care sunt în acord perfect cu mentalitatea, dorinţele şi faptele Dumneavoastră. Astfel, în timpul somnului, omul năzuitor este atras de câmpul astral care-i corespunde aspiraţiilor.

Nenumăratele variante şi trepte ale aspiraţiilor omeneşti le putem compara cu o scară care este manifestată şi în lumea astrală. Pe cea mai înaltă treaptă a scării găsim atunci o stare care corespunde celei mai înalte năzuinţe a omului născut de natură. Ceea ce depăşeşte aceasta treaptă nu mai este pământean, nu mai aparţine de cel de-al şaptelea domeniu cosmic, ci apartine de cel de-al şaselea domeniu, de lumea stării sufletului viu. Dacă omul a atins acest punct, a pătruns la această stare de limită, atunci am putea vorbi şi despre graniţă, sau aşa cum am făcut-o: despre un examen sau un criteriu. Nunta alchimică vorbeşte despre un templu de intrare. Dacă cineva doreşte să treacă de acest grad, de această „poartă“, atunci trebuie să aibă dobândită starea sufletului viu, trebuie să aibă această structură.

Deoarece cunoaştem natura omului, ştim că şi omul dialectic cu aspiraţii înalte, dealtfel foarte drăguţ, ne poate câteodată călca pe nervi pentru că este foarte încrezut şi poate fi un pericol atât pentru el însuşi cât şi pentru alţii. Există mulţi domni foarte răsfăţaţi în relaţiile lor sociale sau familiale, care îşi impun felul lor încrezut asupra mediului atât de mult, încât îi răstoarnă complet echilibrul sufletesc.

Aceşti înfumuraţi sunt aceia care în timpul somnului aleargă în sus pe treptele scării astrale şi ocupă primele rânduri ale primului templu cu agitaţie zgomotoasă, pătrund deci, până sus şi doresc să meargă mai departe. Dorinţa lor este într-un sens, foarte pură şi de înţeles, dar pentru că se supraestimează prea mult, trec în fugă pe lângă locul care le este potrivit. Căci nu se poate sări peste nici o treaptă, în fiecare fază astrală se poate trece doar după satisfacerea anumitor condiţii.

Să ne îndreptăm acum atenţia asupra „celei de-a treia zi“ a Nunţii Alchimice. Se pare că în sala templului de intrare s-au adunat toţi cei care la un moment dat se aflau în criteriul astral în cauză pentru a fi judecaţi, supuşi cântăririi. În acest grup se pot distinge clar trei tipuri de oameni: cei cu idei fixe, răufăcătorii şi cei în lanţuri.

Din a doua zi a povestii înţelegem cine sunt cei în lanţuri: elevul care parcurge serios calea manifestată de Gnoză. Cel care merge cu abnegaţie perfectă pe calea regală pătrunde la examenul astral din orele nopţii în mod natural, fără să se forţeze. Pentru el, somnul corpului este luciditatea sufletului; datorită stării sale, va fi condus în primul templu în mod automat.

Dar un astfel de candidat se simte acolo absolut nedemn, căci în marea lumină a sufletului se autocunoaşte prea bine, îşi cunoaşte felul naturii sale, de aceea nu-şi închipuie nimic, orice idee fixă fiind temeinic eradicată din el. Starea fără de eu a acestui om realizează în acelaşi timp şi auto-cunoaşterea sa, şi aceasta îl face să vadă clar pe de o parte sublimul lumii stării sufletului viu, pe de altă parte greutatea apăsătoare a trecutului dialectic. Totuşi nu poate să-şi ia rămas bun de la acest templu, deoarece aparţine acestuia, numai că nu o ştie încă.

Această stare aduce cu sine sentimentul de a fi legat, neputincios şi nedemn şi faptul că cu toate acestea nu poate să plece de acolo. De aceea spune Sfânta Scriptură şi doctrina universală că cel care observă lumina şi o poate saluta, la început, cade ca şi mort. Simţiţi stimate cititor, înţelegerea de a fi legat de lumină este dovada stării de „a nu fi“ şi că în acelaşi timp, această experienţă nu poate fi înşelătoare? Căci aici, starea reală a individului, îmbrăcămintea sa, haina sa astrală sunt determinante. Corpul astral al omului se mai numeşte şi haină. Haina de călugăr, sau haina de calugăriţă, nu sunt deci materiale purtate deasupra prin care se poate crea o iluzie, ci ele, dovedesc, arată adevărul, prin radiaţia mantiei astrale, prin culoarea şi vibraţia ei.

De aceea spune C.R.C., că în momentul în care Fata „m-a văzut şi pe mine în haina mea, a râs: „Ia te uită! Şi tu ţi-ai lăsat capul sub jug? Am crezut că tu erai pregătit deosebit de bine!“

La care ochii lui Christian s-au umplut cu lacrimi, deoarece credea că se râde de el. Haina astrală nu minte însă, şi nici nu măguleşte. Mulţumită hainei sale, C.R.C. a fost găsit demn. Însă această demnitate trebuia încă să şi-o fixeze în conştiinţă prin experienţă.

Descoperim următoarele: cântarul pe care urmează să fie cântăriţi candidaţii era făcut din aur pur şi că are şapte greutăţi; cavalerii sunt şi ei împărţiţi în şapte grupe şi fiecare are o sabie goală şi o frânghie solidă; corespunzător greutăţilor se aleg şapte cavaleri, ceea ce se află în legătură cu numărul 28 (1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7); şi de fapt, nici greutăţile nu sunt egale. Prima este destul de mare, în spatele ei urmează patru mai mici într-o grupă, apoi din nou alte două mai mari, una lângă cealaltă.

Pentru cel care este informat în detaliile Gnozei această scurtă enumerare este clară. În templul judecăţii se măsoară valoarea fiecărui candidat, este judecat de Spiritul Septuplu şi de cele şapte Fraternităţi corespunzătoare acestuia, cele şapte Fraternităţi ale Sfântului Graal care sunt active în lume în numele Lanţului Universal. Fiecare rază a Luminii Sfinte Septuple este reprezentată de o Fraternitate a Graal-ului. Şi deoarece, pentru îndeplinirea sarcinii lor, fiecare Fraternitate a Graal-ului este păzitoarea uneia dintre greutăţi, purtând totuşi întreaga Lumină Septuplă, vedem apărând în jurul stelei din Betlehem cele de şapte ori şapte raze ca forţă a luminii.

Cântarul este din aur curat. Ştiaţi oare că metalul pe care-l cunoaştem sub nume de aur, se compune din alte şapte metale, aliate conform unei formule determinate? Asta explică de ce

balanţa de aur este scaunul judecăţii, probei Spiritului Septuplu din Templul Justiţiei?

Este clar şi motivul pentru care haina nupţială de aur corespunzătoare celor şapte raze se cheamă mantie astrală. Şi ce înseamnă numărul douăzeci şi opt este legat de cavalerii lânii de aur. Împreună reprezintă soarele, aurul, în care sunt conţinute Lumina lui Dumnezeu, marele impuls pentru renaştere, dar şi adevărata judecată.

Am văzut că greutăţile sunt diferite, ceea ce atrage atenţia că în diferite faze, cele şapte raze dezvoltă activitate mai intensă sau mai redusă, ceea ce determină modul de viaţă al omenirii şi datorită cărora anumite sarcini de viaţă devin uneori atât de importante.

La aceasta se mai adaugă şi faptul că greutăţile sunt extraordinar de grele în raport cu volumul lor, omul neputând nici să creadă nici să înţeleagă acest lucru. De fapt nu există om dialectic care ar putea face faţă acestor greutăţi. Pentru aceasta trebuie să se renască în suflet şi trebuie să-şi găsească Pimander-ul.

Este semnificativ şi că greutăţile au forme diferite şi formează diferite grupe. Trei sunt mai mari şi patru mai mici. Încercăm să explicăm semnificaţia diferenţelor. Ele sunt legate de semnificaţia, intenţiile şi efectul comun al Razei Septuple.

„Apoi i-a poruncit aprodului, ca toată lumea să fie pusă în rând, şi să ia loc pe cântar unul după altul. După ce s-a aplecat repede în faţa Fetei, a păşit primul pe cântar unul dintre împăraţi, cu întreaga lui pompă. După aceasta, fiecare conducător de grupă şi-a aşezat greutatea în celălalt taler al cântarului. Împăratul însă, spre mirarea tuturor a rămas neclintit. Totuşi, ultima greutate i-a fost prea grea, aşa că, spre marea lui părere de rău s-a ridicat în sus. Aceasta, mi s-a părut, că a trezit mila Fetei, care a făcut semn oamenilor ei să rămână tăcuţi. Împăratul bun nu a fost legat, ci a fost predat grupei a şasea.

După el a venit însă un alt împărat care a păşit mândru pe cântar şi deoarece avea ascunsă o carte mare şi groasă dedesubtul mantalei, avea încredere în glorie. Când însă n-a putut contrabalansa nici cea de a treia greutate, s-a ridicat în sus dând din mâini şi picioare, şi în zbaterea sa, i-a a căzut cartea de sub haină; toţi vitejii au început să râdă iar el a fost predat grupei a treia.

Asemenea soartă au mai avut şi mulţi alţi împăraţi, de care s-a râs ironic, iar după aceea au fost legaţi. După aceasta a urmat un om mic, împărat şi el, cu barbă creaţă, brună; după înclinarea obişnuită a păşit pe cântar. A rezistat greutăţilor atât de neclintit, încât după părerea mea ar fi putut suporta şi mai mult. Fata s-a ridicat, s-a înclinat în faţa lui şi i-a dat o haină de catifea de culoare purpurie împreună cu una dintre crengile de lauri de pe scaun, rugându-l să ia loc pe treptele tronului ei.

Ar fi mult de povestit despre soarta multor împăraţi, regi, domni de rang înalt şi alţii, dar trebuie să menţionez că în ciuda aşteptărilor mele, dintre acesti domni, doar puţini au putut să

facă faţă, deşi multe virtuţi le-au fost doar de podoabă. Unul n-a putut să echilibreze o anume greutate, altul alta, unii două, alţii trei, patru sau cinci, şi doar puţini au rezistat probei. Iar de cei care a eşuat, grupele au râs batjocoritor."

15

Cele şapte greutăţi (I)

În câmpul astral examinator, se găsesc trei tipuri de fiinţe care vrând-nevrând, se supun acestui proces de cântărire:

– cei care au putut să pătrundă în acest câmp astral examinator prin străduinţa lor spre bunătate;

– cei care sunt escroci şi răufăcători şi şi-au însuşit anumite calităţi astrale prin tot felul de metode ocultiste negative, pentru a putea pătrunde aici în timpul somnului;

– în al treilea rând cei legaţi, de care aparţine evident şi C.R.C. Este grupul acelora care prin viaţa lor de abnegaţie în serviciu, nu mai aşteaptă nimic de la lumea dialectică şi astfel se pot urca şi ei la templul de intrare.

Prin modul lor de viaţă, toţi aceşti oameni realizează o schimbare în corpul lor astral. Iar din această cauză sunt atinşi de Spiritul Septuplu pentru judecată, estimare, pentru a examina dacă au posibilitatea de a continua dezvoltarea lor în sensul de eliberare. Este un gând măreţ şi consolator, faptul că nu este exclusă nici o fiinţă umană şi nici unul nu scapă atenţiei. Mai întâi de toate, acest lucru nu depinde de judecata umană, ci numai de starea „îmbrăcăminţii“ de calitatea hainei de călugăr, a corpului astral. Este captivant ce se întâmplă cu Christian Rozacruce în acest templu.

Ca al optulea din grupul său, şi el trebuie să ia loc pe talerul cântarului şi nu-şi face iluzii în privinţa rezultatului, nu speră la

nimic bun. Totuşi, în ciuda aşteptărilor sale, face faţă la toate cele şapte greutăţi, toate cele şapte probe, iar când încearcă să tragă cu forţa cântarul împotriva lui, „încă trei se mai agaţă de talerul cântarului“, dar nici aceasta nu schimbă situaţia. Balanţa nu se poate clinti, la care se aude strigătul: “El este! Eliberaţi-l!“

Încercăm să explicăm ce înseamnă toate acestea. Întâi trebuie să examinăm numărul perfect: şapte. Imaginaţi-vă un om care prin viaţa lui căutătoare prin aspiraţia sa, încearcă să corespundă scopului vieţii sale, din cauza căruia trece neîncetat prin transformări astrale. Urcă scara astrală şi, în timpul somnului, trece dintr-o aventură astrală în cealaltă, până când ajunge la criteriul astral necesar. Răzbate la limita posibilităţilor dialectice şi observă că în faţa lui se deschide primul templu, poarta templului justiţiei.

Din cele precedente reiese că un om este elevul Şcolii Spirituale doar atunci când, în orele nopţii se poate găsi în acest templu. Căci, dacă încă nu poate să fie prezent noaptea în acest anumit spaţiu astral, atunci, aceasta este dovada că alte ambiţii şi dorinţe sunt dominante în viaţa lui. Haina sa de călugăr, veşmântul său astral demonstrează asta. Atunci nici nu poate fi vorba ca la o asemenea persoană razele Spiritului Septuplu să poată acţiona în sens eliberator şi sfinţitor. Dimpotrivă!

Examenul poate începe doar atunci când omul intră în templul judecăţii. Doar atunci intră în legătură cu cele şapte raze ale numărului perfect.

Trebuie să ştiţi: candidaţii nu se urcă doar o singură dată pe scară până la balanţă, ci din nou şi din nou, zi de zi, adică în fiecare noapte. Căci acesta este un proces, şi anume, procesul de templu, procesul de iniţiere. De aceea, atunci când elevul se trezeşte dimineaţa, în ziua cotidiană obişnuită, poartă în sine urmele experienţelor nocturne făcute în templu. Apoi, în viaţa

cotidiană obişnuită trebuie să înveţe marea lecţie, lecţia numărului perfect. Instrucţiunile primite trebuie să fie transformate imediat în acţiuni perfecte şi aplicate, gravându-le astfel în elev. Deci trebuie să fiţi temeinic conştienţi că pe lângă ucenicia exterioară în Şcoala Spirituală, există o ucenicie interioară de cea mai mare importanţă.

Aici este nevoie de un avertisment. Nu mergeţi din poartă în poartă să vă povestiţi reciproc visele, experienţele şi întâlnirile nocturne, căci asta ar fi dovada că sfera astrală în care staţi în timpul nopţii nu este sfera Şcolii, nu este primul templu al Rozacrucii. În acest templu se munceşte doar pe baza calităţii noi a sufletului. Experienţele care iau naştere pe această bază nu sunt niciodată de natura unor imagini, ci arată în mod direct greşeli şi lipsuri şi acestea sunt cele ce ni se gravează în conştiinţă, sunt deci învăţătorii vieţii noastre interioare, despre care nu se poate povesti nimic. Aceste instrucţiuni nu flatează niciodată eul născut de natură.

În cel mai bun caz, viaţa de vis şi de veghe a elevului decurge ritmic între doi poli, două sfere de viaţă. În teritoriul vieţii de veghe decurg actele concrete pe baza experienţelor şi a celor învăţate pe celălalt teritoriu. Iar candidatul poate să avanseze spre cel de-al doilea templu doar atunci când se arată rezultatele primului, dacă recolta a fost adunată în grânar.

Să notăm: important pentru Dumneavoastră este să fiţi admişi în procesele de formare şi de dezvoltare naturală a Gnozei. Doar atunci poate începe ucenicia adevărată, doar atunci puteţi fi puşi cu succes în legătură cu splendoarea grandioasă a numărului perfect, a Spiritului Septuplu.

Există deci şapte lecţii de învăţat, şapte ucenicii de vieţuit, şapte virtuţi de cunoscut, şapte calităţi de posedat. Trebuie împlinită o

schimbare septuplă. Experienţele balanţei se referă la un proces de iniţiere. Iar sarcina noastră este să vă informăm despre aceasta.

Aceasta este un subiect delicat ce se poate comunica doar din când în când, şi numai parţial, căci acesta nu este un obicei în Fraternitate. Căci în mod normal, fiecare candidat al iniţierii trebuie să descopere el însuşi calea de iniţiere despre care vă vorbim acum, independent de alţii. Din ce motiv acţionăm atunci neobişnuit?

Sala nupţială a noului câmp astral trebuie umplută, căci timpul presează. Europei nu i-a mai rămas decât un timp scurt. De aceea o facem, pentru că dacă este posibil, aproape vă forţăm să intraţi în Noul Imperiu, astfel ca pe această cale neobişnuită vă facem cunoscute posibilităţile oferite.

Aţi auzit deci despre cele şapte greutăţi, despre cele trei mari şi cele patru mici, care formează trei grupe.

Primele trei se referă la iniţierile în misteriile care trebuie trăite prima dată:

– adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu,

– adevărata cunoaştere a dragostei universale şi

– cunoaşterea înţelepciunii adevărate.

Acestea sunt primele trei greutăţi, de forme diferite, deci de valori diferite şi care totuşi nu se pot închipui ca independente.

Aceste prime trei auto-iniţieri, pe care elevul le poate realiza pe baza stării sale astrale în primul templu de intrare, şi trebuie să le transforme în fapte concrete în timp de veghe, cu conştiinţa sa trează. Acestea sunt deci la început primele trei raze ale Spiritului Septuplu, la care candidatul trebuie să reacţioneze cu o trăire pozitivă.

Ce înseamnă să-l cunoşti cu adevărat pe Dumnezeu? Trebuie să-l recunoaşteţi pe Dumnezeu ca singura sursă a vieţii, singurul

bun: acel Tao aşa cum o numeşte vechea înţelepciune Chineză; nu teoretic, nu dogmatic, nu la poruncă, ci în realitate, căci acesta este adevărul.

Aceasta nu este vreo orientare mistică, nici vreun concept al minţii, ci scufundarea fără "eu" (nu doar în abnegaţie) a întregii fiinţe în prima rază a numărului perfect, datorită căruia candidatul va fi atins, înconjurat şi posedat de o siguranţă nemărginită, de o hotărâre de neclintit şi de o bunătate nemărginită. Toate luate laolaltă, în viaţa omului se naşte atunci pentru prima dată o bază solidă de viaţă, care nu are nimic în comun cu existenţa cotidiană. Aceasta este ceea ce omul gnostic trebuie să găsească mai întâi. Aceasta este stânca pe care trebuie să fie găsit, prima greutate căreia trebuie să-i facă faţă.

La asta trebuie să se alăture cunoaşterea dragostei. Dragostea universală se ridică cu mult deasupra a tot ceea ce este dialectic.

Cel care reuseste să rămână în echilibru cu cea de a doua mare greutate, acela intră într-un mod de viaţă în care nu mai există nici simpatie, nici antipatie faţă de nimeni, cu toate consecinţele astrale ale acestui lucru. Are doar interes fundamental faţă de fiecare fiinţă şi creaţie. Aceasta este străduinţa constantă, arzătoare de a mâna şi motiva toată creaţia spre singurul scop al creaţiei cu dăruire totală şi eternă.

În starea celei de-a doua raze a numărului perfect, nici nu se pune întrebarea de a avea interes mărit sau redus: totul e înconjurat de acea dragoste care este de la Dumnezeu, fără a se micşora nici pentru un moment.

Iar dacă cea de a doua rază a putut să domine astfel candidatul, atunci şi cea de a treia rază se maifestă: cunoaşterea înţelepciunii. Nu uitaţi, candidatul nu poate spune niciodată: „am înţelepciune" sau „sunt un om înţelept", ci aceasta este o intrare, o păşire în înţelepciune. Aceasta se poate asemui cu lumina soarelui în care omul se poate scălda, care încălzeşte şi întăreşte,

vă dă viaţă. Cea de-a treia rază e ca şi un Soare imens. Cel care păşeşte în lumina acestui Soare, acela intră în înţelepciunea universală, pe aceasta o primeşte cu fiecare respiraţie – pe baza primelor două raze.

Candidatul dispune astfel de tot ce este necesar pentru drumul său de sacrificiu făcut pentru lume şi omenire. Triunghiul echilateral este construit, triunghiul e ridicat! Acum urmează careul construcţiei, practica celorlalte patru greutăţi.

16

Cele şapte greutăţi (II)

Trebuie să vă vorbim acum despre cele patru greutăţi mici, căci fiecare candidat trebuie să corespundă şi acestora, după ce a putut satisface întâi exigenţa celor trei greutăţi mari, fundamentale.

Ne amintim ce înseamnă greutăţile mai mari ale numărului perfect. Atenţia ne-o îndreptăm spre adevărata cunoaştere a lui Dumnezeu, spre cunoaşterea dragostei universale şi spre cunoaşterea înţelepciunii. Această trinitate a greutăţilor am numit-o triunghiul echilateral care îl face pe candidat capabil să se cufunde în mod corect în slujba lui Dumnezeu şi a omenirii.

Se înţelege de la sine, că în micile misterii elevul trebuie: să fie neclintit în privinţa devotamentului; în serviciu, să reverse armonie în mediul său; să realizeze în toate muncile sale o dezvoltare bine fondată, logică; să dispună de adevărate calităţi de preot în fiecare detaliu al serviciului său.

Aceasta este sarcina celorlalte patru raze, care pot fi executate şi duse la bun sfârşit doar după ce triunghiul marilor greutăţi a fost trasat.

Să examinăm acum careul construcţiei din diferitele laturi ale sale, şi să începem cu metoda obişnuită a analogiei. Întrucât suntem oamenii acestei lumi, noi nu suntem capabili să susţinem neclintit devotamentul nostru cu posibilităţile şi forţa noastră dialectică. Căci devotamentul omului în lume depinde în mare măsură de renume, de apreciere, de bârfă, de simpatie şi de antipatie, deci de bine şi rău, de dragoste şi de ură şi nuanţele intermediare ale acestora.

Omul născut din natură este prea personal ca să poată fi absolut impersonal. În cazul de faţă, este prea indiferent faţă de aproapele său ca în caz de nevoie să i se poată consacra. Pe scurt, în natura morţii, devotamentul uman depinde de atâţia factori şi e influenţat de atâtea lucruri secundare, încât nu poate fi de neclintit. Dar în sensul Spiritului Septuplu, toate serviciile adevărate ale omului trebuie să înceapă chiar prin acest devotament absolut neclintit. Am putea să considerăm asta suprauman. Dar în mod sigur nu este, dacă există triunghiul echilateral. Este firesc că în domeniul devotamentului, măcar comunitatea muncitorilor trebuie să fie neclintită şi niciodată atenuată, dacă vrea să efectueze vreo muncă în sensul Gnozei pentru întreaga lume. Aceasta este o cerinţă minimă! Dacă munca a început, atunci trebuie dusă la bun sfârşit, împotriva tuturor bârfelor, vorbelor bune sau rele, a minciunii, păcatului, persecuţiei şi a întemniţării, a suferinţei şi a durerii. Candidatul trebuie să rămână neclintit în ciuda tuturor acestor influenţe. Iar acestea nu pot să depindă de rezultat. Rezultatul nu se permite să fie măsurat cu criteriii normale. Sarcina primită trebuie efectuată cu devotament nemărginit, până la ultima oră, până la ultima suflare.

Acesta a fost din totdeauna marele secret şi miracol al reuşitei muncii sfinte. Căci în istoria lumii s-a arătat că muncitorii neclintiţi sunt puţini. Adevăraţii muncitori ai secerişului au fost întotdeauna puţini. Totuşi, de fiecare dată, secerişul a fost admirabil de mare, căci nimeni n-a putut să înţeleagă secretul enormei puteri care emană din devotamentul neclintit. Deoarece cu acest devotament eliberăm forţa şi măreţia razei a patra a numărului perfect. Dacă devotamentul vă este neclintit, atunci întregul val al razei a patra se va revărsa asupra Dumneavoastră. Atunci ziua şi noaptea, această forţă va fi la Dumneavoastră, în jurul Dumneavoastră, în Dumneavoastră. Şi astfel îşi efectuează munca. Totul, într-adevăr totul se poate realiza prin devotament neclintit.

Înţelegeţi-ne bine, aici nu este vorba despre vreun ideal, o himeră, sau o idee drăguţă, căreia omul i se consacră, ci despre munca sfântă, universală, despre munca Logosului, a operei lui Dumnezeu. Cu acest devotament trebuie deci efectuată o muncă

a cărei siguranţă rezidă în însuşi Dumnezeu, care trebuie deci făcută, pentru care s-au căutat, ba chiar au fost implorați să participe, oameni din toate timpurile. Nu trebuie să oftați acum, „Câtă energie este nevoie pentru aceasta, câtă perseverenţă trebuie să ai!“ Căci cu aceste afirmaţii aţi sta pe partea dialectică a problemei. Sfânta Scriptură spune în legătură cu aceasta: „Puterea mea prin slăbiciune este făcută desăvârşită!“

De aceea, adesea, cel mai dinamic se arată devotamentul oamenilor săraci în vitalitate naturală, căci sunt încinşi de conştiinţa unei misiuni înalte, divine; pentru că ştiu că nu pot să facă şi nici nu vor altceva, şi în aceasta îşi găsesc bucuria şi pacea. Cel care se poate consacra cu un asemenea devotament neclintit sarcinii sale, acela va constata că prin abnegaţia sa în serviciul marii opere realizează în jurul său acord, armonie. Marea idee a Logosului este ordine raţională, şi acest lucru îl realizează cel care slujeşte Logosul, o asemenea ordine va emana în jurul său.

Astfel, cel de-al cincilea aspect al numărului perfect este „armonia creatoare“. Trebuie să ştiţi însă că un astfel de rezultat armonios aproape că trebuie obţinut prin luptă. Căci marea muncă sfântă trebuie făcută în natura morţii, deci pe pământul inamicului. Şi cum s-ar putea vorbi despre armonie în natura morţii?

Şi totuşi se realizează! Atunci ce fel de armonie este aceasta? Un acord, o armonie care e nesemnificativă pentru omul tare ca piatra al naturii morţii. Căci această armonie este armonia păcii din Betlehem, prietenia şi liniştea copiilor lui Dumnezeu. Aceasta este armonia sufletului.

Cel care simte cuvintele Şcolii sau ale servitorilor Şcolii aproape ca un tunet sau o lovitură de bici, acela poate fi sigur că încă nu este om renăscut al sufletului viu, nu este capabil să asculte şi să vieţuiască cu urechile acestuia, ci reacţionează ca omul eu-lui. Însă pentru omul eu-lui, întreaga Şcoală este dizarmonică şi foarte mult împotriva naturii. Însă dacă sufletul Dumneavoastră înfloreşte, atunci Dumneavoastră intraţi în fericirea copiilor lui Dumnezeu. Atunci aveţi experienţa că scopul servitorilor lui Dumnezeu este doar unul singur, ei au doar o singură sarcină: să vă conducă în pacea şi armonia poporului lui Dumnezeu.

Dacă vizitaţi sanctuarele vechi ale Fraternităţii Katarilor, în negura peşterilor lor, ca om modern al secolului nostru, abia vă puteţi imagina că bărbaţii şi femeile timpurilor trecute şi-au găsit liniştea sufletului acolo, au intrat acolo în seninătatea poporului lui Dumnezeu. Dar dacă sufletul s-a născut şi ilumineză în inima microcosmosului, atunci toată întunecarea şi negura, toată dialectica, dispare complet. Atunci auzim vocea jubilantă a fraţilor (şi surorilor) tineri intrând pentru prima dată în această pace: „Iată Graalul!“, jubilează ei. Graalul aşează totul în lumina de neclintit.

Semnificaţia celorlalte două greutăţi mici nu mai este greu de ghicit. Din cele precedente putem deduce că servitorul lui Dumnezeu, fratele sau sora rozacrucii îşi împlineşte munca după un plan elaborat până la cele mai mici detalii, conform raţiunii superioare a Gnozei universale. Este evident că în nici un caz nu doreşte să se abată de la acest plan.

În secolul nostru este un semn al dezvoltării raţiunii, faptul că cei mai mulţi oameni sunt preocupaţi de un plan. Aproape că te poţi îneca în mulţimea ideilor. Astfel, din timp în timp, şi servitorul lui Dumnezeu este inundat de un val de proiecte pe care autorii le gândesc cu intenţie bună, dar în esenţa lor sunt inutilizabile. Căci forţele, cei care le inspiră ştiu foarte bine că toate planurile care nu vin de la Gnoză trebuie să eşueze neapărat în această lume, sau că efectele lor bine gândite trec în opusul lor, deoarece binele dialectic este acel aspect al binelui din care s-a putut minimiza cel mai mult răul. Devine deci clar că putem împlini cerinţele razei a şasea doar dacă ne orientăm neclintit spre singurul plan al lui Dumnezeu referitor la lume şi la umanitate, în cea mai profundă supunere faţă de înalta noastră vocaţie.

Acum probabil că se vede clar care este adevărata stare de preot gnostic. Preotul adevărat este servitorul lui Dumnezeu şi al omului – servitorul lui Dumnezeu cu devotament neclintit, care recunoaşte, mărturiseşte în sânge şi lacrimi, motiv pentru care doar el este servitorul fiecărui om. Astfel trebuie să vă imaginaţi starea adevăratului rozacrucian, Christian Rozacruce din Nunta alchimică.

Şi el se apropie astfel de primul templu, de templul de intrare. El este acela care corespunde numărului perfect la examenul fundamental. Numai el este pe drept cavalerul lânii de aur. Motivul pentru care ni se arată un asemenea exemplu, prototip, este clar: căci dacă aspirând la nunta alchimică acţionăm şi noi în mod corect, atunci participăm la acelaşi proces de dezvoltare. Toată lumea trebuie să înţeleagă aceasta bine: dacă doreste, toată lumea poate deveni Christian Rozacruce.

În sfârşit, mai dorim să vă atragem atenţia asupra a două lucruri. În primul rând la faptul că trei oameni au încercat să tragă în jos talerul cântarului când C.R.C. a făcut faţă la toate cele şapte greutăţi. În al doilea rând, i s-a permis lui C.R.C. să dăruiască libertate unuia dintre prizonieri.

În legătură cu primul punct se mai poate relata că după munca de auto-iniţiere, dacă candidatul corespunde cerinţei fundamentale a numărului perfect, îl mai aşteaptă un examen final, triplu. Acesta este un examen care emană din Sfântul Graal. El nu intenţionează – aşa cum o susţin în neştiinţă multe scrieri – să inducă candidatul în eroare prin viclenie. Este mai degrabă o probă de vibraţie, sincronizarea cu vibraţia fundamentală a Triplei Alianţe a Luminii. Despre acest subiect nu ne este permis să vă spunem mai mult.

În legătură cu cel de al doilea punct trebuie să spunem, că magicianul gnostic nu serveşte doar umanitatea în general, dar la un moment dat, este făcut capabil să-i fie de ajutor în mod concret şi definitiv unui suflet care s-a pierdut în marea vieţii – dacă este demn – şi să-l salveze.

„Pe când şi ultimul a fost cântărit şi a fost găsit uşor, Fata mi-a descoperit trandafirii, pe care i-am scos de pe pălărie, şi i-am ţinut în mână. Prin intermediul aprodului, m-a rugat să îi dau, ceea ce am şi făcut cu plăcere.

Astfel a luat sfârşit prima scenă, dimineaţa la ora zece. După aceea, trompetele pe care tot nu le- am văzut încă, au sunat din nou."

17

Cei patru trandafiri

Dacă am citit cu atenţie Nunta Alchimică a lui Christian Rozacruce, atunci ştim că C.R.C. porneşte la drum spre nunta regală cu patru roze pe pălărie. După proba cântarului, cedează cele patru roze tinerei Fete care, din însărcinarea regelui, conduce diferitele procese legate de candidaţi.

Printre altele, aceste patru roze au legătură cu cele patru greutăţi mici despre care am vorbit deja amănunţit. Le-am comparat cu cele patru colţuri ale construcţiei, aşa am comparat cele trei greutăţi mari cu triunghiul echilateral, baza oricărei munci gnostice. Nu poate deci, nimeni care nu porneşte din triunghiul fundamental, să se aşeze pe careul construcţiei – aşa cum o înţelege Alianţa Triplă a Luminii.

Deci, când C.R.C. porneşte spre templul justiţiei, primul templu de iniţiere, teoretic şi fundamental corespunde deja cerinţei celor şapte greutăţi. De aceea poartă deja la începutul drumului patru trandafiri. Din aceasta reiese că:

1. devotamentul său este neclintit;
2. în serviciul umanităţii, el poate crea armonie;
3. în munca sa poate realiza o dezvoltare logică;
4. este preot în toate aspectele comportamentului, muncii şi serviciului său.

Dacă elevul se trudeşte la acestea, şi anume, în perfectă aservire a sinelui, atunci se poate aştepta ca într-o zi, asemănător lui

C.R.C. să fie invitat la nunta regală. Deja cu şapte ani înaintea acestei invitaţii la nuntă, el a văzut aceasta în vis. A fost chemat într-o viziune concretă, de unde reiese că procesul auto-realizării, aşa cum îl înţelege Ordinul Rozacrucii, durează şapte ani, şapte perioade, sau faze, în acord cu numărul perfect al celor şapte greutăţi.

Cel care s-a ataşat Şcolii Spirituale din proprie iniţiativă, adică fără influenţa altora, acela s-a hotărât astfel, deoarece aproape că a fost atras de o putere necunoscută spre Şcoală. Ideea Şcolii nu i-a dat pace, a apărut în cursul a tot felul de discuţii şi evenimente, l-a îmboldit în interior, l-a ambiţionat, l-a chemat să intre în contact cu Şcoala, să intre în procesul celor şapte faze. Căci, gândiţi-vă: Şcoala este un atelier, o forjă în care se execută munca „forjării fierului“ celor şapte greutăţi, se studiază munca celor şapte faze în practica zilelor cotidiene ale vieţii.

Dacă faceţi această muncă serios, dacă vă consacraţi complet meseriei nobile de fabricare a aurului, ideea care la început stă în afara Dumneavoastră, ca o viziune, vi se mută la un moment dat în interior. Lumina radiantă a Gnozei va găsi în şapte faze locuinţă în cele şapte cavităţi ale inimii, marea operă se formează pe această bază în întregul cămin microcosmic, până când la urmă, după terminarea pregătirilor, primeşte acea invitaţie la nunta regală, la o nuntă alchimică, care se referă la intrarea Spiritului imanent, a lui Pimander în structură. În prealabil, trebuie să se îndeplinească toată munca sufletului după regulile triunghiului şi ale careului, ale măsurilor covorului reînnoirii.

Acum se înţelege, stimate cititor, că istoria din Nunta alchimică a lui Christian Rozacruce, poate fi şi propria Dumneavoastră istorie. Acum se poate pune întrebarea dacă procesul septuplu al drumului, auto-realizarea septuplă de la

viziune la devenirea conştientă, se poate realiza oare doar de-a lungul liniilor astfel trasate. La aceasta trebuie să răspundem, că radiaţiile sau influenţele care transmit omului receptiv ideea căii aproape ca printr-o viziune, provin din acel câmp astral unde se situează primul Templu al Misteriilor Rozacrucii. Despre asta am vorbit în detaliu.

Acesta este acel teritoriu astral care s-ar putea numi limita extremă a tot ce se poate realiza în lumea dialectică, unde starea câmpului astral născut de la natură trece în starea purităţii celui de-al şaselea teritoriu cosmic. Există acolo un punct de focar din care emană o influenţă puternică care cheamă omul pentru a da naştere omului adevărat. Toţi cei care sunt sensibili la aceasta, trăiesc, sesizează această influenţă mai întâi din exterior, ca o viziune, apoi – după ce a început munca – ca un focar în propriul lor corp astral, din ce în ce mai conştient, mai concret, până când ajunge la o stare care este capabilă să suporte cele şapte greutăţi şi să fie destul de nobil ca să poată participa la nunta alchimică. Atunci elevul se poate pregăti pentru coborârea Spiritului Imanent. Iar ca mijlocitoare, apare „Fata“, „Virgina“.

Poate v-aţi gândit ce simbolizează oare în povestire toate aceste fete tinere, toţi aceşti aprozi, paji sau cavaleri care au intrat pe scenă ca servitorii sau servitoarele regelui şi conduc şi execută întregul proces de transformare alchimică a candidatului.

Înainte ca Spiritul imanent – Pimander-ul - să poată să apară în procesul de iniţiere microcosmică, ca rege şi regină, în sistemul uman, apare întâi o influenţă spirituală ca vestitoare a apropierii Spiritului imanent. Această influenţă spirituală, se înţelege, are două aspecte: unul feminin, deci receptor, şi unul masculin, activ, realizator. Unul ajută în pregătirea sistemului pentru a fi receptiv, sensibil la procesele care urmează, şi unul care stimulează şi însoţeşte aceste procese.

Aceşti doi mesageri ai Spiritului pur, îl întâmpină pe candidatul pregătit în primul templu de misteriu ca reprezentanţi ai razelor Pimander-ului.

Astfel putem înţelege această scurtă comunicare citată la începutul capitolului nostru din nunta alchimică:

„Pe când şi ultimul a fost cântărit şi a fost găsit uşor, Fata mi-a descoperit trandafirii, pe care i-am scos de pe pălărie, şi i-am ţinut în mână. Prin intermediul aprodului m-a rugat, să îi dau, ceea ce am şi făcut cu plăcere”.

Elevul cu valoare deplină, cu dovezile sale interioare ale stării sale, a trecut perfect examenul balanţei. A fost cântărit cu cele şapte greutăţi ale numărului perfect şi n-a fost găsit în lipsă. Dovezile acestui fapt nu sunt înregistrate undeva în abstract, ci sub forma posesiei absolute a elevului, sub forma valorilor cu care se poate munci, se adeveresc ca forţă care face posesorul ei capabil de adevăratul serviciu al lui Dumnezeu şi al omului, în sensul absolut al conceptului.

Cele patru roze ale careului construcţiei nu mai sunt pe pălărie ca semnul unei călătorii orientate spre scop, ci în mâna lui Christian Rozacruce: el este pregătit să acţioneze! Astfel vine la el Spiritul, reprezentat de un un paj şi de Fată, pentru a prelua de la el aceste roze minunate ale acţiunii. Un candidat cu valoare deplină a intrat în sala nupţială şi este salutat. Acum poate să înceapă procesul alchimic care încoronează spiritul în rege.

„Între timp vitejii s- au retras cu prizonierii, care îşi aşteptau judecata. A fost format un tribunal care consta din cinci căpitani şi noi. Fata era preşedintele şi ne-am înţeles ca fiecare dintre noi să-şi spună părerea despre viitoarea soartă a prizonierilor. Ce să li se întâmple? Prima părere a fost ca ei să fie executaţi cu toţii, unii cu mai mult chin decât alţii, pe măsura vinovăţiei lor. Alţii au vrut să-i ţină închişi. Dar nici o propunere nu i-a plăcut nici Fetei şi nici mie. La urmă, împăratul răscumpărat de mine, un alt domn de rang înalt, colegul meu şi cu mine ne-am hotărât ca mai întâi domnii distinşi să fie conduşi discret afară din castel. Alţii să fie poftiţi afară din sală mai ruşinos; să fie dezbrăcaţi şi să fie goniţi nuzi. Alţii însă să fie goniţi cu beţe, sau să fie izgoniţi cu câini.

Iar cei care s-au predat voluntar ieri să plece fără pedeapsă. Toţi cei care erau încrezuţi şi care la masă s-au purtat atât de necuviincios, trebuiesc pedepsiţi după purtarea lor, atât fizic, cât şi sufletesc.”

18

Cele şase sentinţe

Ne reîntoarcem acum la câmpul astral mult discutat pe teritoriul căruia stă templul judecăţii. Acest prim templu se găseşte pe hotarul dintre cel mai înalt vârf ce se poate atinge dialectic şi seninătatea pură a stării de viaţă a sufletului viu. La acest templu putem merge cu toţii, dacă dorim să facem o realitate vie din viziunea ideii de eliberare gnostică. Acesta este templul în care putem să intrăm cu toţii în timpul somnului – dacă viaţa de veghe a creat condiţiile preliminare pentru aceasta. Căci în cursul somnului, corpul nostru astral este în plină activitate.

Am explicat că numărul oamenilor şi grupărilor care stau în afara corpului magnetic al Şcolii Spirituale gnostice şi eventual al celor care se opun activ eforturilor şi muncii unei asemenea Şcoli, pot să intre totuşi în acest spaţiu astral, sau sunt capabili să pătrundă la sfera de influenţă a acestui câmp. Cel care poate observa conştient viaţa acestei sfere astrale, descoperă că în pridvorul templului nu se găsesc întotdeauna persoanele cele mai potrivite, sau orientate în cea mai corectă direcţie, sau cu valoarea completă.

De exemplu, se poate realiza ca omul să fie atras de aceste radiaţii astrale pe baza aspiraţiilor umanitare sau mistice-religioase.

Şi cultivarea extremă a personalităţii poate provoca modificări suficient de mari ale secreţiilor interne în sanctuarul capului

pentru a putea fi atins de radiaţia templului. În fine, prin tot felul de metode ocultiste, fără a poseda calităţi interioare, personalitatea şi corpul astral se mai pot aduce în situaţia în care se pot pune în contact cu radiaţia templului.

Fiecare asemenea om are tendinţa să pătrundă în noul câmp astral; unii pe motivul ideii lor fixe, sau al egoismului lor exagerat, sau pe motivul impulsului lor criminal, iar alţii datorită forţei de imbold a înaltelor valori gnostice. În spatele acestora se ascunde dorinţa de a-si lărgi propria rază de acţiune, sau dorinţa de a scăpa de o anumită situaţie. Se poate înţelege deci, că în templul justiţiei şi în spaţiul astral corespunzător acestuia, se intervine adesea pentru a corecta şi pentru a trimite înapoi la locul lor pe cei care sunt nedemni sau inapţi.

Povestirea noastră descrie metoda de intervenţie şi corecţie în mod simbolic şi romantic. Pe baza acestei povestiri, vom încerca să explicăm felul în care se decurge acest refuz sub acţiunea legilor astrale naturale, ca nici un nedemn sau nepotrivit să nu poată să pătrundă prin plasă.

Se menţionează şase feluri de refuzuri:
1. unii sunt conduşi afară din templu în linişte;
2. alţii sunt refuzaţi în mod ruşinos,
3. mulţi sunt dezbrăcaţi şi izgoniţi astfel,
4. unele grupe sunt pedepsite cu lovituri de bâte şi izgonite de câini;
5. alţii se retrag voluntar şi pot pleca fără pedeapsă;
6. cei rău intenţionaţi sunt pedepsiţi grav, atât corporal cât şi sufletesc.

Să ne imaginăm mai întâi omul foarte umanitar care stă încă în întregime în cercul limitat al vieţii egocentrice şi care aşteaptă totul de la viaţa acestei lumi, şi pe baza acesteia se consacră în întregime serviciului umanităţii. Adesea, el este un om religios

în toate privinţele şi trăieşte o viaţă foarte pioasă. Pe baza muncii şi conduitei sale poate fi stimat şi respectat.

Se poate concepe uşor că aspiraţiile nobile ale unui astfel de om se vor arăta şi în corpul său astral din cauza uriaşei sale dorinţe de a servi lumea şi omenirea în vreun fel. De dragul omenirii şi în interesul ei face cea mai înaltă şi mai bună încercare. Din acest motiv, nici nu se poate altfel, focarul astral îl atinge şi pe acest om, deoarece aspiraţia acestui focar este orientată numai spre salvarea lumii şi a omenirii – dar spre deosebire de un asemenea om – în mod pozitiv şi în sens complet eliberator.

Din acest motiv este clar că aceste două specii astrale intră în legătură una cu cealaltă, dar se resping din motivul opoziţiei dintre cele două ordini naturale. Căci lumea noastră este natura morţii, iar cealaltă împărăţie nu este din această lume. Din acest motiv nu este posibil nici pentru umanitaristul cel mai nobil să intre în marele spaţiu al lumii spirituale. Din cauza orientării diferite a fiinţei sale astrale este condus afară din templu în linişte. Nu a meritat vreo pedeapsă, deoarece în clasa lui nu este vreun om mai bun ca el, dar este neştiutor în privinţa destinului său superior şi a vocaţiei sale sublime. Deşi este şi el copilul lui Dumnezeu, din cauza lipsei cunoştinţelor sale, trebuie condus înapoi pe calea sa greşită, până când, în spaţiul greşelilor sale, descoperă lipsa de roade a muncii sale, începe să caute motivul şi să găsească adevărul care-l poate elibera. Dar oamenii de acest gen sunt excepţii, căci ceilalţi care pot pătrunde în criteriul astral sunt mai mult sau mai puţin încărcaţi de păcate. Căci care este părerea cititorului de exemplu despre autorităţile religioase, care cu raţiunea lor, fără cea mai mică bază solidă, seduc grupuri întregi de popoare, şi îi ţin captivi în vraja vreunei iluzii sau obsesii? Aceştia şi-au asumat responsabilitatea în mod conştient şi direct, şi aceasta emană activ din fiinţa lor astrală. Au creat astfel nenumăraţi demoni astrali. Dar şi ei sunt atinşi de izvorul astral al primului templu.

Imaginaţi-vă situaţia complicată a oamenilor de acest gen. Prin gândirea noastră punem corpul nostru astral într-o anumită stare activă. Corpul astral este foc. Impulsul unei idei creează în el un principiu de foc, înflăcărat, care emană radiaţii spre personalitate. Aceste radiaţii eliberează apoi eteruri care incită întregul corp şi funcţionarea organică, să reacţioneze conform impulsului gândirii.

Gândiţi-vă acum la toţi poeţii, gânditorii, autorii, filozofii, şefii de stat şi ceilalţi care, din vreun motiv sau altul, influenţează gândirea maselor şi o formează, o conduc şi o frământă după nenumăratele posibilităţi ale lumii noastre. Aceasta o fac prin cărţi, instituţii de educaţie, predici, prin radio şi televizor, prin presă, etc. Prin aceste metode, somităţile, urmate de mase conduc milioanele de oameni pe calea intenţiilor lor cu ajutorul proceselor astrale formate.

Dar şi masa conducătorilor şi a autorităţilor este expusă la influenţele astrale, primesc încărcătură astrală de la masele care îi urmează, le citesc cărţile sau repetă afirmaţiile lor, etc. Căci credinţa eliberează forţe şi curente astrale orientate în direcţia surselor şi a conţinutului acestor credinţe. Astfel, conducătorii şi somităţile devin şi ei prizonieri, încât la urmă cred şi ei în propriile lor speculaţii. Astfel sunt împinşi şi ei spre criteriul astral, de fapt încărcaţi de păcate, dar şi ca prizonierii consecinţelor propriilor lor păcate.

Dar specificul câmpului astral sincer, senin, atacă în mod deosebit corpul astral al somităţilor. Căci în corpul lor astral se eliberează forţe care nu corespund de loc naturii lor adevărate. La începutul acestui proces, gândirea proprie poruncitoare, care cere respect, nu mai este în stare să controleze propriul corp astral şi de aceea în viaţa lui se creează dezordine şi haos, cu consecinţa unor situaţii mai mult sau mai puţin serioase, nenorociri sau accidente.

Să examinăm situaţia de după cântărire în templul-pridvor. Să ne gândim la cea mai rea mocirlă a alterării astrale. Atunci ne putem imagina că puterile astrale demonice mână prin metode ocultiste spre templul judecăţii mii de oameni sensibili la influenţele Gnozei, dar fără înţelegere, şi sunt împinşi să încerce din nou şi nou să penetreze în lumea sufletelor vii, adică mai degrabă să se rupă din starea infernală a focului astral. Cel care se lasă astfel mânat acolo, va fi corectat corespunzător faptelor şi încercărilor sale.

Nu trebuie să priviţi aceste corectări despre care vorbesc amănunţit şi sfintele scripturi, ca pedepse în sens dialectic, căci nu este vorba despre o răzbunare, dar trebuie considerate ca reacţii necesare pentru protecţia procesului de eliberare, pentru asigurarea planului Divin legat de lume şi omenire şi pentru protecţia persoanelor în cauză. Deoarece şi cei care sunt arşi în cea mai mare măsură de focul astral, sunt expuşi acestuia pentru ca în ultima clipă să aibă posibilitatea să participe la adevărata libertate.

De ce aruncă lumină Nunta Alchimică asupra acestei părţi întunecate a vieţii omeneşti? Pentru a vă confrunta pe Dumneavoastră – pe cei dornici să se apropie de misterii, căci sunteţi chemaţi de viziunea Gnozei – cu necesitatea dreptăţii, adevărului, şi sincerităţii. Deoarece numai adevărul vă poate elibera pe Dumneavoastră. Fiţi deci sinceri şi adevăraţi în toate. Nu încercaţi – în nici o privinţă – să ghiciţi şi să speculaţi. Nu vă lăsaţi conduşi de egoism şi de instincte. Căci atunci creaţi tensiuni astrale cu consecinţe nefaste care distrug capacitatea de discernământ şi restrâng dezvoltarea Dumneavoastră la nivele din ce în ce mai inferioare.

Mergeţi de la bun început pe singura cale sigură: calea celor patru trandafiri.

„Această propunere i-a plăcut Fetei şi a primit totodată şi cele mai multe voturi. În plus, tuturor li s-a promis încă un prânz, ceea ce li s-a comunicat imediat. Anunţarea sentinţei s-a amânat la ora douăsprezece amiază, şi cu aceasta şedinţa a luat sfârşit.

După acestea, Fata, împreună cu însoţitorii ei au plecat la locul lor, iar noi am fost aşezaţi la masa cea mai de sus din sală, cu rugămintea să ne mulţumim cu aceasta până când lucrurile iau sfârşit. După aceea vom fi conduşi la mire şi la mireasă. Cu această perspectivă ne-am petrecut vremea liniştiţi.

Între timp, prizonierii au fost readuşi în sală şi fiecare a fost aşezat după rangul său. Li s-a poruncit ca astăzi să se poarte mai cuviincios. Acesta a fost însă, un avertisment absolut de prisos, căci curajul li s-a evaporat complet. De dragul adevărului mai trebuie să spun, fără a dori să măgulesc pe cineva, că persoanele de rang înalt acceptau situaţia neobişnuită cel mai bine. Comportamentul lor a fost destul de rău, dar a fost sincer. Servitorii nu erau vizibili nici acum, noi însă i-am văzut, şi ne-am bucurat peste măsură de asta. Deşi norocul ne-a aşezat deasupra lor, nu ne-am considerat mai presus, şi adresându-ne lor i-am încurajat să nu se teamă căci o soartă chiar atât de rea nu-i aşteaptă. Ar fi vrut să afle de la noi judecata lor; dar ni s-a interzis strict să le spunem, şi astfel nimeni n-a spus nimic. I-am consolat astfel cum am putut şi am băut cu ei, ca vinul să-i înveselească oarecum.

Masa noastră era acoperită cu purpură, paharele noastre au fost de argint şi de aur, lucru constatat de ceilalţi cu mirare şi durere. Înainte de a ne aşeza, au venit doi paji, pentru ca în numele logodnicului să ne onoreze cu lâna de aur pe care strălucea un leu înaripat şi am fost rugaţi s-o purtăm la masă pentru a

onora numele şi demnitatea Ordinului pe care Maiestatea sa ni l-a dăruit astăzi, şi în care vom fi acceptaţi în curând cu ceremonia necesară. Am acceptat această distincţie cu cea mai mare umilinţă şi am promis solemn să îndeplinim ascultători orice ar dori Maiestatea sa. În afară de asta, tânărul nobil ne-a trecut pe o listă în ordinea corectă, iar dacă ţin secret locul meu pe listă, atunci o fac ca să nu comit păcatul laudei de sine, cu care aş greşi împotriva greutăţii a patra.

Mâncarea ne-a fost foarte îmbelşugată, şi am întrebat un aprod, dacă avem voie să dăm şi cunoscuţilor noştri dintre condamnaţi. Asta ni s-a permis, şi cu ajutorul servitorilor, fiecare şi-a aprovizionat cunoscutul. Dar întrucât ei nu puteau vedea servitorii, şi nu aveau de unde să ştie de unde vine mâncarea, am dorit să duc mâncare cuiva personal. De-abia mă ridicasem din loc, când unul dintre servitori mi-a atras atenţia: de m-ar fi văzut un aprod, i-ar fi spus regelui şi ar fi trebuit să suport consecinţe neplăcute. Dar deoarece a văzut-o doar el, nu mă denunţă, cu condiţia să respect de acum înainte mai bine demnitatea Ordinului. Cu asta a evidenţiat atât de clar situaţia, încât o anumită vreme nici n-am îndrăznit să mă mişc din scaun. Am mulţumit însă sincer pentru observaţie, pe cât a fost aceasta posibil în graba şi spaima în care am fost."

19

Ospăţul Judecăţii

Cel care pătrunde în noul teritoriu astral, în spaţiul templului judecăţii, şi este respins din cauza stării sale, va fi ospătat. Îi sunt oferite două mese: prima,când intră, a doua cu puţin înaintea executării sentinţei. La aceste mese iau parte şi aceia care au reuşit să intre în templu în mod pozitiv şi au făcut faţă probei pe cântar. În cursul acestor mese, omul este atins de influenţări astrale absolut decisive. Să analizăm esenţa acestor două influenţări.

Închipuiţi-vă că penetraţi într-un câmp astral care nu se leagă în nicio privinţă cu felul fiinţei dumneavoastre astrale. Aţi penetrat într-unul din modurile despre care am vorbit înainte. Atunci, la început, această nouă pătrundere vă va face îngrijorat, vă veţi simţi străin, sau vă va copleşi.

Sunt şi oameni care la început se agită dându-şi importanţă, sau se interesează zgomotos, eventual se comportă cu demnitate de parcă ar fi foarte importanţi, sau adoptă atitudinea celui care spune: „mie să nu-mi spuneţi nimic, eu ştiu deja totul" – cunosc asta.

Din descrierea celei de-a doua zile, ne amintim că C.R.C. a fost foarte surprins de comportamentul mulţimii adunate în pridvorul templului judecăţii pentru a primi primul ospăţ. Trebuie să înţelegem bine însă, că aici este vorba mai întâi de examinarea fiinţei astrale a oamenilor; căci întregul comportament şi toate loviturile sorţii depind de starea dumneavoastră

astrală. Nu uitaţi nici legătura de nedespărţit cu viaţa dumneavoastră mentală, deoarece gândirea este marele principiu care aprinde, iar spaţiul astral este marele foc care realizează totul.

Când oamenii primesc „mâncare“ prima dată, toţi cei care participă sunt forţaţi prin primul impuls astral fundamental al templului să dovedească din care forţe trăiesc. Iar această dovadă va determina în ce va consta judecata, ce se va întâmpla cu respectivul. Primul ospăţ are deci în general efect de demascare, de elucidare şi de iluminare.

Ca să înţelegem motivele sufleteşti ale diferitelor reacţii, trebuie să înţelegem faptul că spaţiul astral al Fraternităţii nu se poate asemui nici în cea mai mică măsură cu spaţiul astral al celor născuţi din natură. Dacă cineva se orientează puternic spre Fraternitate şi porneşte într-adevăr cu patru roze în pălărie, atunci primul curent astral îl va tulbura mult şi îl va face modest. Dacă doreşte cu fiecare părticică a sa mântuirea, sanctificarea, şi a avut deja parte de multe decepţii, atunci prima atingere a curentului de sfinţire astral care emană din Fraternitate îl va atinge şi îi va linişti în fiinţa sa cea mai profundă.

Dar dacă este un vânător de noroc egocentric, mânat de o stare astrală corespunzătoare, curentul astral fundamental îi imprimă la început un sentiment de bucurie, sentimentul bucuriei superficiale, în sensul de: „Iată-mă aici înăuntru, am ajuns, am învins“. Flăcările infernale ale focului astral şi deziluzia vin doar mai târziu. Aceste persoane se cred într-o stare de iluminare; pălăvrăgesc necontenit şi râd de candidaţii serioşi din cauza limitării lor evidente.

La al doilea ospăţ rolurile se inversează. Trăncănitorii, ironizatorii, şi cei care strigau victorie devin acum prizonieri, iar ceilalţi, puşi înainte în lanţuri, care au fost deprimaţi la început, sunt acum cei eliberaţi. De ce s-a întâmplat aşa?

Explicaţia este la îndemână. În timpul primului „ospăţ”, corpul astral este încărcat şi astfel se dezvoltă o reacţie a conştiinţei mai mult sau mai puţin puternică. La cel de al doilea

„ospăţ“ însă, forţa astrală cu care corpul astral a fost încărcat pătrunde prin corpuri, astfel încât corpul eteric, şi din această cauză şi corpul material, trebuie să reacţioneze.

Iar capacitatea de gândire vede şi simte întregul rezultat. Dacă elevul serios se foloseşte într-adevăr de şansa ideii de eliberare, deci porneşte la drum spre eliberare cu patru roze în pălărie, atunci este posibil ca prima atingere a focului astral senin şi curat să-l impresioneze. Dar dacă acest foc poate lucra mai departe în el, atunci candidatul descoperă curând că lunga pregătire a făcut ca tot sistemul, întreaga sa structură să poată suporta focul imens şi să reacţioneze în mod corect. Astfel, omul care părea la început slab şi ezitant devine puternic ca stânca, un Petru. De aceea cei de acest gen primesc, în numele regelui, lâna de aur şi leu zburător, şi li se permite să bea din Cupa Graal-ului, care este încoronată cu fortuna de aur.

Lâna de aur, leul zburător, fortuna de aur! Cunoaşteţi aceste simboluri? Cavalerul lânii de aur este omul înzestrat cu un corp astral reînnoit, purificat complet de toate petele terestre. Poartă veşmântul de aur, haina de nuntă şi stă sub urmatoarea pecete a făgăduinţei cvintuple (vezi şi ziua a şaptea):

1. *Domni Cavaleri, juraţi să nu consacraţi niciodată Ordinul vostru vreunui diavol sau spirit, ci numai lui Dumnezeu, Creatorul vostru şi servitorului Lui, naturii adevărate;*
2. *să stingeţi toate idolatriile, imoralităţile şi nesfinţia, şi nu vă murdăriţi Ordinul cu vreun astfel de viciu;*
3. *că veţi ajuta cu toate capacităţile voastre pe toţi cei care sunt demni şi au nevoie de ajutor;*
4. *că nu doriţi această onoare pentru a câştiga glorie şi stimă lumească;*
5. *că nu vreţi să trăiţi mai mult decât v-a rânduit Dumnezeu.*

Leul zburător este semnul dragostei lui Dumnezeu care din cauza atingerii plenitudinii astrale pătrunde până la personalitate.

Iar fortuna de aur este zeiţa fericirii, a celei mai mari fericiri de care omul poate avea parte. A fericirii că omul poate intra în starea devenirii omului adevărat; a fericirii sufletului viu, care poate avansa mai departe la starea spiritului care se trezeşte la viaţă. Această fericire este o stare de eternitate şi nu are nimic în comun cu norocul şi fericirea capricioasă, pe care i le poate oferi starea sa născută în natură.

Acum recunoaştem de ce, din cauza celui de al doilea ospăţ, oamenilor neserioşi li se fac clare şi conştiente lipsurile lor şi cauzele acestora, eroarea năzuinţelor şi a faptelor lor. Căci ceea ce intră în corpul astral, sau se dezvoltă în el, trebuie să aibă efect asupra întregii personalităţi. Acesta este folosul focului infernal. Nu este o pedeapsă, ci o educare, o gravare a unor experienţe.

De aceea, Fata citeşte condamnaţilor documentul care enumeră toate cauzele şi efectele. Aceasta dă apoi motiv de întristare şi lacrimi. C.R.C. este şi el zguduit foarte mult. Plânge şi el, dar nu poate face nimic pentru cei condamnaţi. Există milă, dar nu face nimic ce ar proveni dintr-o milă aplicată în mod incorect.

Omul se poate ajuta doar pe sine în forţa luminii. Cel care cade face cunoştinţă cu solul. Se poate vorbi de ridicare doar atunci când omul din fundul gropii este capabil să prindă frânghia şi porneşte din nou la drum cu patru roze în pălărie.

Păcatul este întotdeauna urmat de ispăşirea pedepsei. Nu poate nimeni să se elibereze cu forţa din cuibul de şarpe al dialecticii, şi cel care încearcă totuşi, va cunoaşte loviturile sorţii pe care le-a provocat el însuşi.

Cel care doreşte să se ridice din mormânt, trebuie să ducă crucea împodobită cu şapte roze până la capăt. Înflorirea şi parfumul rozelor mărturisesc despre restabilirea glorioasă a efectului celor şapte raze universale.

Mai există un punct care necesită atenţie deplină: cel care a fost primit de Fraternitate după călătoria sa efectuată cu patru

roze pe pălărie, acela a mai fost respins înainte de multe ori. Căci ştim deja că aici este vorba despre un proces. Nimeni nu se poate aştepta la succes fără să facă anumite eforturi.

Cu alte cuvinte: am făcut probabil şi noi parte adesea din grupul prizonierilor care – deşi au venit cu intenţie serioasă – nu au putut fi acceptaţi încă. Şi noi a trebuit să luăm parte la cele două ospăţuri ale judecăţii, cu toate consecinţele acestora.

Puteţi fi convinşi însă, că ajutorul iubitor al Fraternităţii a fost cu noi şi în aceste ore ale probei. Astfel să înţelegem detaliul aparent copilăros în care Fraţii Graalului au trimis bucate alese în cursul celui de al doilea ospăţ prietenilor şi cunoscuţilor condamnaţi.

Toate sufletele care se luptă şi aspiră într-adevăr sunt fraţi care primesc în fiecare moment ajutorul necesar. Acest ajutor nu vi se refuză nici Dumneavoastră, mai ales în clipele în care aveţi cu adevărat nevoie.

Acest ajutor al Ordinului are însă o condiţie fundamentală: niciodată nu este personal, este întotdeauna impersonal. Un om născut din natură vrea un maestru, un adept, o autoritate, pe al cărui ajutor poate conta şi se poate sprijini ca de un stâlp, şi care-l ajută să-şi spele rufele karmice murdare. Astfel însă, nici nu poate fi vorba despre învingerea stării născute din natură, deoarece egocentrismul, egoismul rămân. De aceea, cei care pot într-adevăr să ajute, aceia nu intră în contact direct niciodată. De aceea a fost dojenit C.R.C. de servitor, când el a încercat spontan această cale.

Este vorba să ofere ajutor cu adevărat, iar acesta este oferit într-un fel în care elevul să se poată decide la singurul mod de viaţă corect, dacă simte puterea sprijinitoare care soseşte impersonal.

Cel care vrea să învie din mormântul naturii morţii, primeşte tot ce are nevoie pentru asta. Dar munca de salvare trebuie s-o efectueze el însuşi.

În scurt timp au sunat din nou trompetele. Acum, ştiam deja din experienţă că se anunţa Fata, şi ne-am pregătit de primirea ei. A apărut cu însoţitorii ei obişnuiţi în scaunul ei înalt. În faţa ei, unul dintre aprozi ducea o cupă de aur, iar celălalt, un document din pergament. După ce Fata s-a ridicat graţioasă din scaun, a luat cupa în primire, şi ne-a înmânat-o cu anunţul că ne-a fost adusă din porunca Maiestăţii sale. Pe capacul cupei era o Fortună din aur lucrată artistic, cu un mic steguleţ roşu în mână. Astfel, de băutură nu m-am bucurat prea mult, căci cunoşteam deja cruzimea norocului.

Fata era împodobită cu lâna de aur şi cu leul, ca şi noi, de unde m-am gândit că poate ea ar fi preşedinta Ordinului. Am întrebat-o despre numele Ordinului, dar a spus că momentul declaraţiei nu a sosit încă, până ce soarta prizonierilor nu este soluţionată. De aceea sunt încă închişi ochii lor, căci din ceea ce noi avem parte, în acestea ei doar s-ar împotmoli, şi i-ar provoca supărare, deşi aceasta nu este încă nimic faţă de acea onoare care ne aşteaptă. Apoi, de la cel de-al doilea aprod, a luat în primire documentul care avea două părţi.

Primei grupe – precum îmi aduc aminte – i-au fost citite următoarele:

– recunoaşteţi că aţi dat credinţă prea uşuratic cărţilor neadevărate, v-aţi estimat prea mult şi de aceea aţi venit nechemaţi în acest castel. Probabil că cei mai mulţi au vrut şi să se îmbogăţească aici, ca apoi să trăiască în şi mai mare pompă şi respect. Astfel v-aţi ademenit reciproc şi v-aţi expus ironiei şi ruşinii atât de mult încât meritaţi pedeapsa din plin. Toate acestea au fost pecetluite şi recunoscute umil cu o strângere de mână. Celorlalţi li s-au adresat următoarele cuvinte severe:

–... că după mărturia conştiinţei lor, ştiu prea bine că au scris şi inventat cărţi false, au înşelat şi i-au ademenit pe alţii, ştirbind astfel demnitatea regală a multora. Mai ştiau, de asemenea, şi cât de nesfinte şi ademenitoare erau imaginile pe care

le-au folosit, nerespectând nici sfânta trinitate divină, ba mai mult, chiar au abuzat de ea pentru a putea înşela pe toată lumea. Acum însă s-a aflat cu ce şmecherii au dorit să înşele oaspeţii sinceri şi să ducă neştiutorii pe o cale falsă. Astfel se cunoaşte şi că s-au dedat public patimilor neruşinării, adulterului şi exceselor, cât şi la alte comportamente necurate, ceea ce este un păcat împotriva ordinii publice a Imperiului nostru. Ei ştiu deci bine că în ochii poporului simplu au dăunat şi renumelui Maiestăţii sale, motiv pentru care trebuie să mărturisească faptul că sunt trădători de ţară dovediţi, răufăcători şi tâlhari care merită să fie separaţi de oamenii cinstiţi şi să fie pedepsiţi.

Aceia au protestat bineînţeles, şi n-au vrut să recunoască, căci ştiau să se prefacă bine. Dar pentru că nu numai că Fata i-a ameninţat cu moartea, ci şi pentru că ceilalţi s-au întors împotriva lor şi i-au acuzat în comun că au dus în eroare cu rea-intenţie pe toată lumea, în final, ca să preîntâmpine ceva şi mai rău, au trebuit să-şi recunoască păcatul. Dar, adăugară ei, afacerea nu poate fi trecută întru totul în contul lor, căci victimele lor erau domni care voiau să pătrundă în castel cu orice preţ şi pentru asta oferiseră sume însemnate. Vinovaţii au fost nevoiţi să se folosească de tot felul de scheme pentru ca fiecare să-şi poată lua parte din folos. Astfel au ajuns ei la această soartă. Dar întrucât asta nu le-a reuşit, nu sunt mai păcătoşi decât domnii. Dacă aceştia n-ar fi cerut să fie ajutaţi să intre, atunci nici ei nu s-ar fi căţărat peste zid pentru un folos atât de neînsemnat. Cărţile lor au avut atâta căutare încât şi cei care n-au putut să-şi facă o existenţă în alt mod au recurs la această înşelătorie. Ei speră deci, că în cazul unei judecăţi drepte, nu li se va pune în cont că făcuseră un serviciu la dorinţa exprimată a domnilor, aşa cum se cuvine a servi.

Astfel de scuze au încercat. La aceasta însă, li s-a răspuns că după hotărârea Maiestăţii sale, a Regelui, vor fi pedepsiţi cu toţii, şi încă grav. Căci ceea ce au invocat ca scuză, este în parte

adevărat (şi nici aceşti domni nu scapă fără pedeapsă), dar cei care s-au oferit atât de obraznic încât eventual au dus în eroare şi neştiutori, se pot pregăti de moarte, dar şi aceia care l-au jignit pe Maiestatea sa cu literatură înşelătoare, aşa cum se poate dovedi asta clar din cărţile lor şi din faptele lor proprii.

La acestea mulţi dintre ei au început să se vaiete. Au căzut in genunchi, au plâns şi au implorat, însă asta nu i-a ajutat. M-a mirat, că Fata era de neclintit, deşi mizeria lor – deşi activitatea lor ne-a provocat multe suferinţe – a trezit mila fiecăruia dintre noi, ba chiar ne-a stors lacrimi. A trimis repede aprozii după vitejii în platoşe, cărora le-a dat apoi porunca să şi-i adune fiecare pe ai lui şi să-i ducă în grădina mare în ordinea corectă şi anume în aşa fel ca fiecărui viteaz să-i revină câte un prizonier. M-a surprins rapiditatea cu care vitejii au recunoscut prizonierii care aparţineau de ei. Însă colegilor mei de ieri li s-a permis să meargă în grădină fără lanţuri, şi să participe în felul acesta la anunţarea judecăţii. Când toată lumea a ieşit, s-a ridicat de pe tron şi Fata, şi oferindu-ne loc pe treptele tronului ne-a rugat să participăm la execuţia judecăţii. Nu am refuzat, ci am lăsat totul pe masă (în afara cupei, pe care Fata a lăsat-o în grija unuia dintre aprozi), şi îmbrăcaţi în hainele noastre splendide, tronul care se mişca de la sine ne-a dus în grădină, atât de lin de parcă am fi plutit în aer. Ajunşi astfel în grădină ne-am ridicat.

Grădina nu era frumoasă în mod deosebit, dar mi-a făcut plăcere faptul că copacii erau plantaţi într-o asemenea ordine impecabilă. Era acolo şi o fântână splendidă, cu figuri minunate, inscripţii şi semne ciudate (de care – cu voia lui Dumnezeu – mă voi ocupa în altă carte). În grădină stătea o platforma frumoasă, mare din lemn, acoperită cu perdele pictate, cu patru etaje una peste alta. Prima era mai frumoasă decât celelalte, şi era acoperită de o perdea albă din tafta, motiv pentru care încă nu puteam şti cine era ascuns acolo. A doua a fost goală şi nu a fost acoperită. În faţa celorlalte două atârna însă tafta roşie şi albastră.

20

Locul judecăţii

Sperăm, că e evident, că atunci când omul aspiră spre un spaţiu astral mai înalt, mai sublim, mai sfânt, ale cărui vibraţii nu corespund stării sale astrale proprii, acesta nu poate avea un sfârşit bun, ci va avea în mod legic consecinţe nefaste. Fiecare căutător serios se străduieşte spre spaţiile astrale ale Fraternităţii Universale – în majoritatea cazurilor inconştient. O asemenea apropiere nu este pedepsită, dar aceasta poate conduce la o legătură şi se poate rămâne într-adevăr în pridvorul mântuirii, doar atunci când propria stare astrală a ajuns în echilibru cu primul templu. Aceasta este o lege naturală absolută care protejează edificiile sacre ale Fraternităţii. Cum operează această protecţie şi cum acţionează ea a reieşit din cele precedente: este efectuată de cele şapte raze ale Spiritului, pe care nunta alchimică le numeşte cele şapte greutăţi.

În fiecare templu al Fraternităţii, în fiecare loc de muncă astral consacrat Alianţei Triple a Luminii, Spiritul nu numai că este prezent în imaginea lui septuplă, ci are şi efect septuplu. Deci, cel care intră în aceste spaţii – oricare ar fi motivul şi intenţia – şi doreşte să rămână acolo, trebuie să cunoască şi să mărturisească acest Spirit nu numai teoretic, ci trebuie si să-l posede şi anume pe baza unui corp şi a unui suflet capabil şi pregătit.

Primul templu al Spiritului, aşa cum o descrie cea de a treia zi a nunţii alchimice, este un spaţiu astral în care bogăţia septuplă a

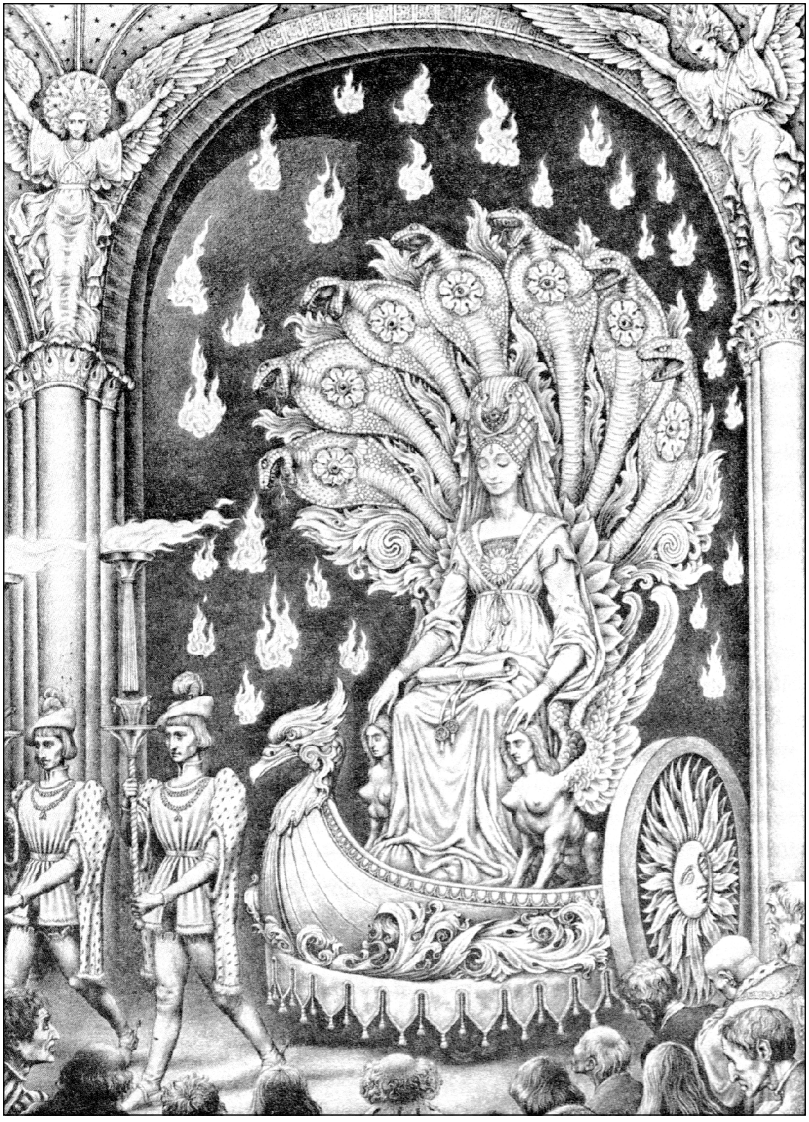

Pronunțarea sentinței

Spiritului se manifestă într-un anume fel. Deci, cel care intră aici trebuie să corespundă fizic, sufletesc şi spiritual, trebuie să facă faţă acestor influenţe „cu greutate“, adică trebuie să poată reacţiona la ele în mod armonic.

În lumea noastră sunt mulţi care cunosc doctrina Spiritului într-o anumită măsură înaltă, dar din cauza nenumăratelor greşeli nu au pătruns cu adevărat la realizarea vieţii spirituale.

Trebuie să înţelegeţi asta bine pentru a putea penetra la înţelegerea intenţiilor nunţii alchimice. Cel care cunoaşte doctrina Spiritului dar nu trăieşte conform cu ea, după criteriile noastre, nu este un om rău, neînsemnat sau nedemn, dar viaţa lui este o cale greşită, o eroare – din cauza forfotei eonilor.

În viaţa noastră naturală dialectică, cotidiană, cunoaştem doar două feluri de cultură, posibilităţi de dezvoltare: cultura materiei şi cultura sufletului. Cultura materiei cuprinde şi cultura corpului şi se cunoaşte ceea ce se face în lume pentru a antrena, a cultiva acest corp. Gândiţi-vă aici la practicile igienei şi medicinei, la multele ramuri sportive, la crearea unor condiţii sociale mai bune, la construirea unor locuinţe mai bune, la aspiraţia de a avea mai multă hrană, gândiţi-vă la năzuinţele de protecţie a mediului, a condiţiilor de muncă, la ameliorarea tratamentului medical, etc., etc.. În sectorul culturii sufletului puteţi enumera toate grupările etice şi religioase naturale.

Ce este sufletul, sufletul natural? Este conştiinţa care animă, „însufleţeşte“, personalitatea, care insuflă suflet în personalitate.

Fiecare atom al personalităţii posedă un principiu de viaţă, o forţă vitală. Forţele vitale ale tuturor atomilor personalităţii alcătuiesc conştiinţa, numită pe nedrept „spirit”. Cultivarea, educarea, antrenamentul acestei conştiinţe este un proces care decurge doar pe plan fizic, este doar un proces corporal, material şi duce la metafizica sferei reflectoare – sau cel puţin la amestecătura acesteia. Bineînţeles că se poate aspira cu toată forţa

conştiinţei la cultivarea materiei. Pe baza conştiinţei se poate încerca idealizarea personalităţii, cultivarea şi divinizarea ei. Sufletul natural şi corpul, cooperează atunci pentru a servi acest scop. Aceste osteneli provoacă însă reflexii, reflectări în sfera reflectoare, (lumea de dincolo), spaţiul astral al lumii noastre dialectice. Şi ştim că aceste reflexii nu duc la eliberare. Dimpotrivă, ţin omul din ce în ce mai captiv cu toate consecinţele acesteia.

Gândiţi-vă aici la orientarea unei anumite ramuri ale antropozofiei şi practica euritmiei. Euritmia este tentativa de înflorire a corpului cu ajutorul sufletului, într-un sens de idealism înalt. Dar care este acea raţiune ideală care duce la această practică? Îşi are originea într-o aşa-numită doctrină spirituală, care nu este nimic altceva decât psihologia.

Dar gândiţi-vă bine: o doctrină a spiritului este cu totul altceva decât viaţa spirituală însăşi! O doctrină a spiritului se poate înţelege intelectual, şi dacă înţelegeţi cu adevărat cea mai profundă esenţă a ei, atunci intraţi în legătură cu o mare forţă care emană dintr-o adevărată doctrină a Spiritului, care vă va conduce pe Dumneavoastră la o schimbare serioasă a sufletului şi a corpului vieţii, la moarte pentru a trăi, la pieire absolută care duce la reînviere, la transfigurare. În cursul acestei transfigurări intră Spiritul – datorită vieţii spirituale – în structură, şi va locui astfel în sufletul nou şi corpul regenerat.

Omul poate intra doar astfel în cea de-a treia fază, în cultura spiritului.

La omenirea naturii – faptele o dovedesc clar – situaţia este că din motivul neştiinţei şi ducerii în eroare, străduinţele curtează în neîncetată agitaţie adevărata doctrină a Spiritului, cum ar fi de exemplu Sfânta Scriptură şi forţa legată de aceasta. De aceea încearcă mulţi conştient sau spontan să considere în mod negativ doctrina Spiritului o psihologie, şi să o urmeze, s-o deformeze, şi să încerce să o facă exerciţiul zilei cotidiene prin care încearcă să

fondeze un imperiu al lui Dumnezeu în afara celui existent. Astfel, pornind de la ştiinţa Spiritului – pe care nu o înţeleg – se ocupă cu ştiinţa sufletului, aşa cum intenţionează şi o şi face teologia. Astfel evocă forţe şi le aplică în mod complet diferit de cel corect, deoarece nimeni nu mai este capabil de a le aplica în modul just. Cu euritmia, Steiner de exemplu, a vrut cu totul altceva decât ceea ce au făcut din ea discipolii săi.

Pe toate acestea trebuie să le aflaţi ca să puteţi înţelege discursul adresat prizonierilor în ziua a treia. Aceştia n-au putut rezista celor şapte greutăţi deşi au pătruns în templu. Au fost cântăriţi şi găsiţi prea uşori. Iar acum li se aplică sentinţa.

Pentru asta, sunt toţi conduşi într-o grădină în care se găseşte o fântână superbă. S-a construit şi o platforma cu patru etaje, un scaun al judecăţii.

Primul etaj este acoperit cu o perdea de tafta-mătase albă, şi astfel nu se vede cine este ascuns în spatele ei; etajul al doilea este un spaţiu gol, deschis; al treilea este acoperit cu tafta roşie; al patrulea este acoperit cu tafta albastră.

Fântâna mărturiseşte că Spiritul trăieşte veşnic şi sclipeşte, însemnând că izvorul lui Dumnezeu nu îşi încetează niciodată manifestarea forţei Sale vii.

Iar acum în grădina lui Dumnezeu, pe câmpul manifestării vieţii, s-a ridicat această platforma ciudată, şi pornind de la ea toţi vor fi judecaţi.

Sufletul adevărat, sufletul renăscut, Mama Vieţii, trebuie să se nască din apa vie a Spiritului; aceasta este conştiinţa care poate fi numită „regină“ pe drept; care este menită şi demnă să se unească cu Spiritul adevărat, cu „regele“.

Uniunea regelui şi a reginei trebuie să fie baza vieţii adevărate în sensul cel mai înalt al intenţiei divine. Asta arată culoarea albă a primului etaj. Este lumina lui Dumnezeu care se manifestă din ceea ce e ascuns dacă spiritul şi sufletul, polurile

pozitive şi negative ale monadei pot să se unească. Din această unitate dublă din noi trebuie să renască ceva de natură triplă:

1. în spaţiul gol al celui de-al doilea etaj trebuie să se manifeste viaţa eliberatoare, evidentă, dovedibilă, eliberatoare în mod activ;
2. la etajul următor trebuie să se dezvolte noua stare a sufletului, un corp adevărat al sufletului (de aceea culoarea roşie, care e semnul noii materii sufleteşti) şi
3. la etajul de sus trebuie să apară rezultatul corpului şi al sufletului, noua raţiune, noua gândire, starea omului divin (de aceea culoarea albastră); deci omul în haina sa nupţială de aur, steaua cu cinci colţuri, steaua lui Betlehem.

Grădina primului templu al Fraternităţii, cu tot ce se găseşte aici, ne confruntă cu prima mare sarcină: de a trăi din Spirit, prin Spirit şi cu Spirit de care ne face capabili apa vie a izvorului septuplu scânteietor. Cel care nu vrea sau nu poate îndeplini această sarcină, cel care face caricatură din ea, acela descoperă, că unica sarcină de viaţă este pentru el un perete de nepătruns, un loc al judecăţii. Iar cel care doreşte să străpungă acest zid, acela constată cerinţa imposibil de respins şi inviolabilitatea planului sublim al lui Spiritului lui Dumnezeu.

Când am ajuns în apropierea platformei, Fata s-a aplecat până la Pământ, ceea ce ne-a speriat, căci bănuiam că regele şi regina nu pot fi departe. După ce şi noi ne-am aplecat cu respect, cum se cuvine, Fata ne-a condus sus pe scara în spirală, la cel de-al doilea etaj unde ea a ocupat locul cel mai de sus, iar noi urmam în jos, în ordinea rangului nostru. Felul în care s-a purtat faţă de mine împăratul pe care l-am răscumpărat, (chiar şi la masă), nici nu-l pot descrie; căci a fost prea bine conştient de situaţia deplorabilă şi îngrijorătoare în care ar fi fost dacă ar fi trebuit să aştepte judecata în mijlocul ironiilor, dar acum, graţie intervenţiei mele, putea să fie într-un rang înalt şi o asemenea demnitate.

Între timp a păşit în faţă Fata care pe vremuri mi-a înmânat invitaţia, şi pe care nu am revăzut-o până acum. Prima dată a sunat din trompetă, apoi a anunţat cu voce tare judecata:

– Maiestatea sa Regele, Domnul meu măreţ, a dorit din inimă şi cu adevărat ca cel care a venit aici cu invitaţia Maiestăţi sale să vină cu calităţi care în respectul Său ar fi putut mări lumina serbării fericite a nunţii sale. Dar, deoarece Dumnezeului Atotputernic i-a plăcut altfel, Maiestatea sa nu se poate plânge, ci contrar voinţei sale, trebuie să se orienteze după străvechile şi lăudabilele obiceiuri ale imperiului său. Pentru ca milostenia înnăscută a Maiestăţii sale să fie peste tot lăudată, Maiestatea sa, sfetnicii şi nobilii săi au hotărât să reducă considerabil pedeapsa. Din acest motiv, în primul rând vouă, domni şi domnitori, nu numai că vă cruţă viaţa, dar vă mai şi lasă liberi. Vă mai roagă prietenos să nu o i-o luaţi în nume de rău că nu puteţi participa la sărbătoarea organizată pentru onorarea Maiestăţii Sale, ci să luaţi în considerare că Dumnezeul Atotputernic v-a însărcinat şi aşa cu mai mult decât puteţi suporta cum se cuvine şi cu calm, şi

că El îşi împarte darurile într-un fel greu de înţeles pentru noi. Nici renumele vostru nu va fi ştirbit, deşi Ordinul nostru v-a respins; căci nu suntem cu toţii capabili de toate. Iar cei răi, care v-au dus în eroare, nu vor rămâne fără pedeapsă. Maiestatea sa a mai hotărât ca în scurtă vreme să vă înmâneze catalogul actelor eretice, adică Index Expurgatoris, ca în cele ce urmează să puteţi distinge răul de bine cu mai multă considerare.

Deoarece şi Maiestatea sa are intenţia să-şi revadă biblioteca, iar actele înşelătoare le va consacra lui Vulcan, vă roagă să-l ajutaţi în asta şi să procedaţi la fel şi cu al vostru, pentru ca, speră el, să se poată opri pe viitor toate relele. Totodată, cele întâmplate să servească de avertisment ca de acum înainte să nu vreţi să pătrundeţi aici în acest fel nechibzuit, ca să daţi motiv de reproş din cauza acuzaţiei ademenitorilor, şi astfel să nu trebuiască să suportaţi dezaprobarea şi ironia tuturor. În final, Maiestatea sa speră că fiind datori ţării sale, nici unul dintre voi nu veţi obiecta să vă răscumpăraţi cu vreun lanţ de aur sau vreun alt obiect preţios şi plecaţi astfel ca prieteni şi vă puteţi întoarce la ai voştri în escorta noastră.

Pe ceilalţi însă, care nu au putut face faţă primei, celei de a treia şi celei de-a a patra greutăţi, Maiestatea sa nu-i va lăsa să scape atât de uşor, dar pentru ca şi aceştia să-i cunoască mila, porunceşte să fie dezbrăcaţi complet şi să fie trimişi nuzi.

Celor care au fost găsiţi în lipsă la cea de-a a doua şi a cincia greutate, pe lângă pedeapsa anterioară, să li se ia totul, şi pe lângă dezbrăcare, să mai fie şi stigmatizaţi cu două sau mai multe semne, după greutăţile lor. Cei care au fost aruncaţi în sus doar de greutăţile a şasea sau a şaptea, aceia să aibă parte de ceva mai multă milă."

21

Executarea sentinţelor (I)

Am văzut cum platforma cu patru etaje din curtea primului templu al Fraternităţii este o proiecţie, un simbol viu al adevăratei stări a omului divin. Cel care vrea să intre în această stare trebuie să corespundă anumitor exigenţe. Acestea se referă la calitatea interioară. Trebuie să satisfacă cele şapte cerinţe ale adevăratei ucenicii a Rozacrucii de Aur, să fie capabil de îndeplinirea lor; trebuie să facă faţă celor şapte greutăţi. Dacă nu corespunde, atunci ceasul adevăratei ucenicii încă n-a sosit pentru el. Căci templul iniţierii, acest spaţiu astral de trecere este protejat în toate împrejurările de cele şapte raze ale Spiritului. Deci, aceia care au pătruns nedemn vor fi respinşi fără excepţie. Felul acestei respingeri depinde în întregime de starea interioară personală a celui care a pătruns.

Să încercăm să analizăm mai amănunţit execuţia sentinţelor, intenţiile şi efectele judecăţilor.

Fraternitatea Universală vrea de fapt să îi primească şi să îi salute pe toţi în templul iniţierii. Legea dragostei universale care aprinde totalitatea Triplei Alianţe a Luminii face asta de la sine înţeles. Cu toate acestea, împotriva celei mai adânci dorinţe profunde a dragostei, ea trebuie să respecte legea, legea Spiritului, care este baza imperiului şi de care aparţine şi iubirea. Se înţelege de la sine însă, că nu tratează pe nimeni mai sever decât e necesar în interesul mântuirii, educării şi informării sale

şi că toate felurile de respingeri sunt executate cu toată blândeţea pe care o permite judecata.

Scenele alungării din Nunta alchimică ne atrag atenţia în primul rând asupra grupei intruşilor care au fost induşi în eroare. Aceştia au fost înşelaţi fiind atraşi de profit, glorie, renume, şi de ambiţie. Ei sunt numiţi de Nunta Alchimică împăraţi, regi şi nobili.

Cititorul a auzit poate de pseudo-fraternităţi ale Rozacrucienilor, care abuzează de numele Rozacrucei. Aceşti înşelători găsesc cu uşurinţă urmaşi, deoarece oferă oamenilor titluri şi ranguri impresionante, simboluri complicate, ranguri oficiale şi diplome. Membrii acestor grupe trăiesc după un anumit timp în acea autosugestie forţată, obsesie, că au ajuns la înălţime, departe, au devenit sublimi, importanţi. De fapt, ei sunt asupriţi sufleteşte şi vătămaţi, deoarece primesc de la aşa-zişii iniţiatori practici, tot felul de instrucţiuni care, din cauza închipuirii mentale a unui scop sublim şi înalt, îi fac sensibili în privinţa astrală la adevăratul teritoriu astral al Fraternităţii, care însă, îi respinge total. Dar pot să plece liberi, căci procesul respingerii este un proces interior şi de cele mai multe ori se desfăşoară în timpul somnului, iar poziţia lor socială, numele lor, onoarea lor, nu suferă pagubă. Legea dragostei cere totuşi ca ei să se întoarcă în viaţa lor de fiecare zi, altfel. Deoarece au fost înşelaţi de şireţi sau de răufăcători, primesc aşa numitul Index Expurgatoris, adică vor fi purificaţi.

Trebuie să privim această purificare în mod treaz, ezoterico-ştiinţific. Nu este vorba de vreo intervenţie chirurgicală. Pur şi simplu, dacă omul încă nedemn pătrunde în spaţiul astral al Fraternităţii, atunci focul astral pe care acest om nu-l poate suporta, îl va purifica, va arde din el anumite lucruri. Astfel, depinzând de starea lui şi relativ la ea, va deveni mai „pur“. Se poate întâmpla ca un astfel de ghinionist înşelat să se trezească

într-o stare mult mai bună decât cea în care era înainte de a adormi. Când se trezeşte în acest fel la viaţa sa obişnuită, descoperă că din interesul său pentru pseudo-fraternitatea Rozacrucii s-a redus mult, iluzia s-a terminat şi înşelătorii pierd o victimă. Dezavantajul acestui tratament este însă că victima care a trecut prin aceste îngrijorări, spaime şi decepţii nu mai are curaj să-şi continuie căutarea şi îşi petrece apoi viaţa în natura morţii fără interes pentru eliberare.

Astfel, din cauza activităţii ademenitorilor, a pseudo-fraternităţilor, nenumăraţi oameni sunt păgubiţi pentru o viaţă întreagă. Aceasta este unul dintre cele mai mari păcate posibile. Este mai rău decât uciderea corpului, căci a ucide un suflet, ucide o conştiinţă.

Este foarte important să vedeţi şi să înţelegeţi pericolul acestora. Există de exemplu şi în America mişcări aşa-numite rozacruciene, cu diplome, decoraţii, insigne, titluri şi simboluri, şi o serie întreagă de exerciţii. Au clădiri ca nişte palate, promit totul şi nu dau nimic în afară de un ataşamentul puternic de sfera reflectătoare. Aceştia sunt un cancer în corpul umanităţii şi fac nenumărate victime. Aceste grupări nu sunt persecutate sau acuzate de nici un adversar deoarece, deoarece cu metodele lor ucigaşe, muncesc împreună cu ceilalţi pentru menţinerea naturii morţii. Sperăm că am aruncat suficientă lumină asupra situaţiei.

Să ne reluăm firul povestirii.

Index Expurgatoris serveşte ca cei înşelaţi să nu facă iarăşi aceeaşi greşeală. După descrierea Nunţii alchimice, înaintea plecării lor, ei sunt rugaţi să lase ceva din comorile, pietrele lor preţioase, podoabele lor în grădina templului, pentru a reduce din datorie. După cele spuse până acum înţelegem şi aceasta: insignele şi celelalte distincţii acordate de pseudo-fraternităţi sunt adesea talismane furate. Forma lor este în legătură cu obiecte care pun în legătură cu cele mai sfinte forţe, în care

strălucesc nume dintre cele mai sacre. Oricine e câtuşi de puţin informat despre talismane şi amulete, ştie că acestea nu sunt fără pericol pentru cei care le folosesc. Deoarece efectul forţelor eliberate cu acestea poate fi nefast dacă utilizatorul nu are calităţi interioare prin care le poate domina şi folosi în mod corect. De aceea se cere celor înşelaţi şi seduşi să predea insignele – căci ele sunt de fapt lucruri furate.

Dacă ne gândim bine la acestea, vedem cât de deosebit de periculoasă este această a noastră natură a morţii, unde omul care nu bănuieşte răul, poate să cadă victimă înşelătorilor la fiecare pas. Fără ajutor, viaţa ar deveni aici curând imposibilă.

De aceea, milostenia Fraternităţii Sfântului Graal purifică din timp în timp atmosfera, teritoriul de viaţă al omenirii. Căci scopul acestei Fraternităţi este în mod absolut salvarea lumii şi a omenirii. Asta înseamnă acea parte a sentinţei (citită de Fată în grădină) în care domnul templului oferă toate scripturile înşelătoare lui Vulcan, pentru distrugere.

Vulcan este numele Soarelui interior; marele focar de foc astral al sfântului sistem Solar universal din care emană o uriaşă radiaţie purificatoare şi care poate fi utilizat de Alianţa Triplă a Luminii până la o anumită înălţime pentru a proteja omenirea grav împovărată şi neştiutoare. Atât despre execuţia sentinţei celor seduşi şi înşelaţi.

Mai rămân cei care au pătruns în sanctuar prin magie neagră sau alte activităţi negative. Gruparea lor este izgonită dezbrăcată. O a două grupare este dezbrăcată şi ea, dar în afară de asta este pecetluită, înainte de a fi izgonită. Iar la urmă, cei mai mari răufăcători sunt pedepsiţi corporal, sau cu moartea; prin sabie, ştreang, apă sau băţ.

Astfel, curtea templului este purificată din nou în întregime şi se poate reîntoarce la înalta ei serenitate şi pace. Nu rămân acolo

decât cei care au satisfăcut cerinţele, probele, au rezistat probelor, adică aceia cu care procesul de iniţiere se poate continua.

„Şi se continua astfel, căci pentru fiecare combinaţie era stabilită pedeapsa care i se cuvenea. Dar povestirea acestora ar ţine prea mult.

– Cei care s-au retras ieri voluntar pot să plece liberi, fără nici o sancţiune.

La urmă trebuie să fie pedepsiţi ademenitorii înrăiţi (care n-au putut să facă faţă nici unei greutăţi) după caz, fizic sau cu moartea: prin sabie, sau ştreang, sau în apă sau cu bâta. Aceste judecăţi trebuiesc executate fără milă pentru a servi ca exemplu celorlalţi. După aceasta, Fecioara noastră şi-a rupt bățul. Cealaltă fată a suflat trompeta imediat după anunţarea judecăţii, şi cu mare respect, a făcut un pas spre cei din spatele perdelei.

Să nu uit să spun ceva cititorilor despre numărul prizonierilor. Şapte au făcut faţă unei greutăţi; douăzeci şi unu la două; treizeci şi cinci la trei; treizeci şi cinci la patru; douăzeci şi unu la cinci şi şapte au făcut faţă la şase greutăţi. Iar printre cei care au ajuns la greutatea a şaptea, dar n-au putut să facă faţă acesteia a fost şi acela pe care l-am eliberat eu. Numeroşi au fost şi aceia, care au eşuat complet, la care toate greutăţile au tras talerul în jos.

Pe toate acestea le-am numărat cu grijă şi le-am notat în carneţel atunci când ei stăteau în faţa noastră. E minunat şi faptul că dintre cei care au atins o anumită greutate, nici unul nu a fost identic cu celălalt. Deşi au fost treizeci şi cinci care au făcut faţă la trei greutăţi, totuşi unul a făcut faţă primei greutăţi, cel de al doilea greutăţii a treia, următorul la trei patru şi cinci, un al treilea greutăţilor cinci, şase şi şapte şi aşa mai departe, aşa că a fost foarte interesant că dintre cei o sută douăzeci şi şase găsiţi uşori, nici unul n-a fost identic cu celălalt. Dealtfel,

i-aş putea enumera pe toţi cu greutăţile lor, dacă mi-ar permite timpul. Sper însă, că mai târziu, acestea se vor aduce la cunoştinţa publicului, împreună cu explicaţia corespunzătoare.

Domnii au fost foarte mulţumiţi de judecata anunţată, căci văzând severitatea, nu au sperat într-o judecată atât de uşoară. Astfel, au donat şi mai mult decât li s-a cerut. Şi-au scos toate lanţurile, bijuteriile şi alte comori pe care le-au avut la ei, şi şi-au luat rămas bun cu un respect umil.

Deşi servitorilor regali li s-a interzis ironia la adresa acelora care au ieşit, câţiva glumeţi nu s-au putut totuşi abţine să nu râdă. E de înţeles căci erau şi caraghioşi, aşa cum se grăbeau unul după celălalt, nearuncând nici măcar o privire în spate. Câţiva au cerut să li se trimită catalogul şi au promis că vor proceda şi cu biblioteca lor proprie aşa cum îi place Maiestăţii sale. Aceasta li s-a promis din nou.

La poartă a primit fiecare băutura uitării, ca să nu-şi aducă aminte de nenorocirea sa. După aceea au plecat cei care au hotărât astfel voluntar. Datorită înţelegerii lor au fost lăsaţi să treacă, cu condiţia să nu mai vină înapoi în acest fel. Dar dacă – şi asta se referea şi la alţii – mai târziu li s-ar manifesta mai mult, atunci vor fi din nou oaspeţi bineveniţi.

Între timp, ceilalţi s-au ocupat cu dezbrăcarea celorlalţi, ceea ce au făcut în mai multe feluri, după meritele dânşilor. Câţiva au fost trimişi fără nimic, goi, dar nevătămaţi; de alţii au fost agăţate clopoţele şi au fost izgoniţi astfel; iar alţii au fost daţi afară cu biciul. Au fost pedepse de atâtea feluri încât n-aş putea să le enumăr pe toate. Apoi a venit rândul celor din urmă cu care a trebuit să ne preocupăm mai îndelungat. Câţiva au fost spânzuraţi, alţii au fost decapitaţi, aruncaţi în apă sau predaţi

morţii în alte feluri. Cu asta a trecut o vreme destul de lungă. La văzul pedepselor mi-au curs lacrimile, dacă nu atât din cauza procesului, de bună seamă meritat de îndrăzneala lor, cât din cauza gândului existenţei atât de mici a omului, în urma căruia ne ocupăm din nou şi nou de lucrurile care ne sunt pecetluite nouă de la căderea noastră încoace."

22

Executarea sentinţelor (II)

La sfârşit, trebuiesc pedepsiţi corporal ademenitorii popoarelor, care n-au făcut faţă nici unei greutăţi. Aceştia sunt pedepsiţi cu moartea: prin sabie, ştreang, în apă sau cu bâtul. Aceste sentinţe sunt executate fără milă pentru a servi drept avertisment celorlalţi.

Aici se menţionează patru forme de pedepse care pot fi aplicate după caz, în diferite combinaţii sau toate deodată. Aceste forme, cele mai grave ale execuţiei magice, sunt încă precedate de altele: expulzarea nudă, expulzarea nudă şi marcarea, etc. Ce înseamnă toate acestea?

Simbolul „nudităţii" este adesea utilizat de Sfânta Scriptură. Spune de exemplu, că „toţi sunt nuzi în faţa lui Dumnezeu", adică fiecare val al stărilor interioare, fiecare gând al inimii şi toate consideraţiile minţii sunt clare pentru observatorul iniţiat. În faţa Maiestăţii Spiritului suntem despuiaţi cu toţii. Dar cum s-ar putea considera asta o pedeapsă?

Situaţia se schimbă dacă omul manifestat, adică personalitatea în microcosmosul ei, câştigă anumite calităţi în funcţie de gradul de evoluţie al vieţii sale.

Pe baza factorilor eredităţii şi karmei care se manifestă împreună cu subconştientul, omul câştigă anumite calităţi. Devine un tip anume, cu diferite posibilităţi, bune şi rele. Structura sa

organică, de exemplu secreţia internă (glandele), sau cercurile plexurilor, organele inimii şi ale capului, cât şi plexul solar se schimbă în acord cu proprietăţile şi posibilităţile curente. Dacă cititorul se gândeşte aici la corpul eteric şi astral al omului, precum şi la diverse fluide vitale, atunci a înglobat întreaga personalitate manifestată a omului, în hainele sale.

Din punct de vedere ezoteric ştiinţific, „haina“ omului este printre altele ansamblul acelor calităţii şi posibilităţi pe care le posedă şi pe care le-a câştigat omul, care exprimă tipul şi specia sa. „Hainele” unora au calităţi foarte dubioase; dar există şi dintre aceia a căror situaţie, pe baza veşmintelor lor, este plină de promisiuni. Dacă această haină a fost murdărită şi deteriorată din motivul ignoranţei şi a utilizării greşite, putem totuşi să spunem că: „au posibilităţi“.

Putem evalua haina ca fiind atât de preţioasă deoarece constituie rezultatul tuturor vieţilor care au decurs în microcosmos, pentru că haina a fost ţesută cu vieţi în urmă. Este vorba de produsul milioanelor de ani, conservat în trezoreria eu-lui auric.

Să privim acum aşa-numiţii răufăcători, vagabonzi şi criminali despre care vorbeşte ziua a treia, deci tipul care poate că a indus în eroare, a înşelat şi a aruncat în soartă mizeră nenumăraţi oameni. Vă asigurăm că aceşti oameni sunt, în persoană, oameni foarte atrăgători, poartă o haină deosebit de bogată şi datorită trecutului lor karmic, dispun de multă forţă şi posibilităţi. Dar dacă aceste posibilităţi nu sunt utilizate în singurul mod corect, atunci înseamnă un pericol de moarte pentru semenii lor deoarece posedă mari cunoştinţe şi forţe prin care pot fi o binecuvântare bogată dar – cum am spus – şi un pericol mortal.

Dacă „existentul“ manifestat porneşte din eu, consideră ca bază doar materia, fiinţa eului, acel „eu sunt“, doar pe cel născut din natură, atunci avuţia sa conţinută în „haină“ o va folosi întotdeauna pentru întărirea eului, creşterea ei materială,

străduindu-se deci la afirmare în dauna semenilor. Asta caracterizează orice fiinţă născută din natură.

Marea comoară karmică a omului născut din natură de tip egoist dă naştere la un caracter pe care Nunta alchimică îl numeşte ademenitor al popoarelor şi răufăcător.

Trebuie să vedem însă, că asemenea persoane sunt foarte bolnave. Ele sunt complet perturbate psihic şi fizic. Ocupă locuri conducătoare în societate, dar din cauza hainei lor aurice sunt în stare să împingă în jos pe pantă nenumăraţi oameni, fără ca autorităţile lumii să recunoască asta şi fără să poată fi puşi sub acuzaţie şi condamnaţi de justiţia acestei lumi; ba mai mult, nici ei nu sunt conştienţi de răutatea faptelor lor.

Acum se arată clar practica justiţiei cu milostenie a Triplei Alianţe: Graal, Katari şi Rozacrucea. Ea nu aspiră la aplicarea de pedepse. Ce înseamnă în sensul celor înţelese anterior faptul că cineva este expulzat nud?

Imaginaţi-vă un om pe de o parte perturbat psihic şi egoist dur ca piatra, pe de altă parte, posesor al unei haine, aure superbe provenită din trecutului său, şi care mulţumită acesteia posedă mari posibilităţi şi putere. Poate fi un asemenea om lăsat să acţioneze asupra omenirii? Ar fi aceasta o faptă responsabilă faţă de omenire, dar şi faţă de bolnav? Bineînţeles că nu!

Asemenea oameni, odată veniţi pe spaţiul astral al Triplei Alianţe a Luminii – şi mai devreme sau mai târziu vin acolo – focul purificator al acestui spaţiu magic îi va „dezbrăca“, adică va separa personalitatea de întregul lor trecut karmic. Un trecut karmic valoros şi o personalitate periculoasă, egoistă este o combinaţie anormală pentru care nu se poate asuma responsabilitatea. De aceea focul astral arde legătura karmei cu personalitatea din plexul sacral sau în una (eventual mai multe) dintre cavităţile cerebrale. Personalitatea este astfel reorientată spre ea însăşi, va fi lăsată într-un fel de una singură cu felul ei născut din

natură şi cu valorile sale. Astfel nu mai poate provoca pagube mai mari decât semenii săi. Aceasta este semnificaţia de a fi expulzat sau izgonit nud. Nu credeţi oare că această pedeapsă este marea dovadă a dragostei faţă de fiecare om, dar mai ales faţă de bolnavul care dealtfel ar provoca pagube şi suferinţe?

La aceasta mai contribuie şi faptul că haina karmică neutralizată nu se distruge. Căci asta este de fapt imposibil! Niciodată nu este exclus ca un asemenea „ademenitor şi răufăcător" să-şi recapete la un moment dat moştenirea, dreptul de prim-născut, dar de data aceasta pentru serviciul umanităţii! Cu acestea dorim să clarificăm că există o lege a Spiritului cu care Fraternităţii îi este permis să colaboreze inteligent şi face asta în mod iniţiat, ca executant al hotărârii lui Dumnezeu.

Pe baza descrisă mai sus, sentinţa va fi îngreunată sau uşurată de la caz la caz. A fi izgonit „nud şi pecetluit" înseamnă că omului, personalităţii i se ia nu numai haina karmică, trecutul său, ci mai este şi ars, marcat într-un foarte important centru al corpului său născut din natură, încât trebuie să poarte urmele consecinţelor cauzate de el însuşi pentru o vreme îndelungată. O astfel de pecetluire înseamnă deci că personalitatea trebuie să sufere perturbări astrale ale căror consecinţe se arată şi pe corpul fizic.

Pedeapsa cu sabia înseamnă perturbarea sângelui prin mărirea factorului gluten, datorită căruia se cufundă şi mai adânc în materie. Cu ştreangul sunt pedepsiţi mincinoşii, la care chakra gâtului şi a traheei, adică forţele creatoare superioare, amorţesc parţial sau complet. Pedeapsa prin apă se referă la perturbaţiile căii respiratorii, la întreruperea legăturii dintre spaţiul eteric şi spaţiile astrale joase (atmosfera este simbolizată cu apa). Bătaia cu bâtul face aluzie la schilodire, la tot felul de deficienţe. La explicaţiile acestor pedepse ne mărginim voit la definiţii şi referiri scurte. Nu are sens şi nici nu este agreabil să

pătrundem în adâncul acestor boli prin mai multe exemple. Vrem doar să clarificăm că există o lege a Spiritului, care, în apărarea omenirii pedepseşte toate uciderile de suflet sau tentativele acestora în toate domeniile în mod absolut ştiinţific natural şi că Fraternitatea Universală, ca servitor al lui Dumnezeu, joacă un rol foarte important în răspândirea şi menţinerea câmpurilor astrale senine.

„Grădina care nu demult mişuna de oameni s-a golit repede, astfel că în afara vitejilor n-a mai ramas nimeni în ea. Iar când toate acestea s-au terminat şi a fost o linişte de vreo cinci minute, a apărut un unicorn frumos, alb ca zăpada, purtând un lanţ de aur pe care au fost gravate câteva litere. A păşit la fântână şi cu piciorul din faţă, în semn de respect, a îngenunchiat în faţa leului pe care datorită nemişcării sale l-am crezut o statuie de piatră sau de bronz. Acesta a prins sabia pe care o ţinea în gheare şi a rupt-o la mijloc astfel că – aşa îmi amintesc – bucăţile ei s-au cufundat în fântână. Apoi a urlat până când un porumbel alb a adus o ramură mică de măslin pe care leul a înghiţit-o imediat şi s-a liniştit. Unicornul s-a întors la locul lui şi el plin de bucurie.

După aceasta, Fata ne-a condus din nou în jos pe scara spirală a schelei şi ne-am aplecat din nou în faţa perdelei. La fântână a trebuit să ne spălăm capul şi mâinile, apoi a trebuit să aşteptăm un moment în aceeaşi ordine, până când regele s-a întors în sală pe un coridor ascuns. După aceasta, acompaniaţi de o muzică minunată, am fost şi noi conduşi înapoi la locul nostru de dinainte. Acestea s-au întâmplat cam în jurul orei patru de după amiază.

Ca să nu ne plictisim, Fata a desemnat pentru lângă fiecare dintre noi câte un aprod. Aceştia nu numai că au fost îmbrăcaţi distins, dar erau şi extraordinar de învăţaţi şi astfel au putut să converseze atât de înţelept despre orice subiect, încât aveam motiv să ne ruşinăm. Li s-a poruncit să ne conducă prin castel, dar numai prin anumite locuri, şi să ne ajute să ne petrecem vremea plăcut, după cum vom dori. Fata şi-a luat rămas bun asigurându-ne că la cină va fi din nou prezentă ca să putem serba evenimentul ceremoniei reagăţării greutăţilor. Ne-a rugat

să aşteptăm cu răbdare ziua de mâine, căci atunci vom fi prezentaţi regelui.

După ce a plecat, fiecare putea să facă ce dorea. Unii s-au uitat la frumoasele table, ba chiar le-au şi desenat şi s-au sfătuit ce ar putea să însemne semnele ciudate de pe ele. Alţii au mâncat şi băut răcoritoare. Eu însă mi-am rugat pajul să mergem la o plimbare prin castel împreună cu colegii mei şi de acest turneu nu-mi va părea rău niciodată. Pe lângă minunate antichităţi ne-a arătat şi cavoul regal, unde am văzut mai mult decât aş putea învăţa din toate cărţile lumii. Aici stătea şi minunata pasăre Phoenix, despre care în urmă cu doi ani am publicat o broşură. Aveam de gând să public teze proprii despre leu, vultur, griff, despre şoim şi despre altele cu figuri şi inscripţii – dacă aceste însemnări ar putea să fie de folos cuiva. Mi-a părut rău foarte că ceilalţi au neglijat să se uite la aceste comori, gândindu-mă totodată că probabil voinţa ciudată a lui Dumnezeu a rânduit astfel."

23

Unicornul, leul şi porumbelul

În cartea a patra a lui Moise se spune: „Puterea lui Dumnezeu ca a unicornului“. Iar în textul minunat al lui Iov putem citi: „Vrea unicornul să fie în slujba ta? Şi stă el noaptea la iesla ta? Îl poţi lega tu cu o funie, ca să tragă o brazdă? Oare merge după tine să are bulgării din văi?“ Sau în psalmul 29: „Vocea lui Dumnezeul sună ca tunetul... face să sară Libanul şi Sirionul sare ca nişte pui de unicorni. Glasul Domnului aruncă flăcări de foc”.

Aceste citate arată că Unicornul este simbolul idealului spiritual sublim, a unei orientări de o singură rază, univocă „cu un singur corn”. Unicornul este alb ca zăpada şi poartă un lanţ de aur. Aici atenţia este îndreptată spre voinţa nouă, purificată, aflată sub conducerea spiritului, aprinsă de prima rază a Spiritului Septuplu, de primul aspect al triunghiului înflăcărat. Cel care a fost într-adevăr aprins în flăcări de Spiritul lui Dumnezeu, acela porneşte de la o nouă stare a voinţei, condusă absolut centralizat. Cel care doreşte să posede această voinţă nouă, acela dispune de forţele lui Dumnezeu. Va descoperi că unicornul îl va servi cu o calitate interioară.

Din timp în timp, „ne punem voinţa sub jug”. Încercăm s-o însărcinăm cu ceva. Ne spunem: „De acum înainte voi face asta”, sau „Nu voi face asta”. Astfel, aproape că ne luptăm împotriva noastră înşine. Trebuie să încetăm asta pentru că această metodă

rămâne întotdeauna fără succes. Dar când voinţa nouă s-a născut într-adevăr în Dumneavoastră din calitatea sufletului şi din noul mod de viaţă, atunci unicornul va „dormi noaptea în ieslea noastră“, deci atunci voinţa va defini întregul decurs al vieţii noastre în mod automat, din interior servindu-L cu adevărat pe Dumnezeu. Iar aceasta va fi astfel şi atunci când dormiţi, şi deci nu sunteţi capabili să vă dominaţi personalitatea direct. Noua voinţă vă defineşte şi în această situaţie drumurile şi faptele Dumneavoastră deoarece este acordată în întregime cu drumul şi sarcina Dumneavoastră, cu procesul pe care trebuie să-l împliniţi.

Atunci l-aţi legat pe unicorn să are bulgării din văi. În pământul arat ţăranul seamănă sămânţa. Aici se face deci referire la viaţa complet ordonată. Căci dacă s-a aprins voinţa nouă în Dumneavoastră, atunci tot modul Dumneavoastră de viaţă va fi armonic şi perfect aranjat. Atunci unicornul va fi legat de bulgării ogorului şi dacă este necesar, va sparge bulgărele din pământ şi va scoate ierburile rele.

Voinţa este un foc imens. Cel a cărui voinţă a fost aprinsă de Spiritul lui Dumnezeu, va crea glorioase flăcări de foc, pline de vocea lui Dumnezeu. Voinţa este instrumentul cel mai magic al omului. Dar dacă voinţa nu s-a aprins de la Spiritul lui Dumnezeu, atunci omul nu va fi niciodată capabil să ajungă la practica faptei Gnostice-magice.

Simbolul leului este şi el o revelaţie sublimă. Este simbolul dragostei lui Dumnezeu, este universal şi cuprinde totul. Leul este astfel, simbolul celei de-a doua raze a Spiritului Septuplu. Cel care are unicornul, acela are bineînţeles şi puterea leului. Deoarece Dumnezeu este dragoste.

Cunoaşteţi fără îndoială simbolul leului. Ne referim de exemplu la Biblie, la Apocalipsa 10: „Şi a strigat cu glas tare, cum răcneşte un leu; şi când a strigat el atunci şi cele şapte tunete s-au

făcut auzite". Când deci într-un om se poate manifesta dragostea lui Dumnezeu, atunci este prezent şi Spiritul Septuplu.

Aici – aşa cum o face Biblia şi alte mesaje spirituale – şi noi trebuie să evidenţiem şi dragostea greşită care este reprezentată şi ea prin leu. Nu ne gândim aici la emoţionări sensibile cu limitele lor de simpatie şi antipatie, ci la dragostea pretinsă care se încolăceşte pe corpul lumii ca un şarpe şuierător. Este otrava de viperă a vieţii naturii morţii care poate fi imaginea atâtor oameni. Ei imită cu zâmbetul cel mai dulce vocea lui Dumnezeu, dar intenţia lor este uciderea sufletului unui om. Dacă se ucide sau se schilodeşte sufletul, asta înseamnă totdeauna şi asasinarea corpului. Deoarece, dacă sufletul omului se distruge, atunci şi corpul trebuie să se piardă iremediabil. Un asemenea om se îmbolnăveşte, nu-şi mai poate menţine corpul şi moare înainte de vreme.

Am analizat două laturi ale lui Trigonum Igneum: unicornul care este simbolul voinţei unice orientate spre un scop central unic şi leul care înconjoară cu dragoste universală concentrarea la acest scop. Cel aprins în flăcări de dragostea lui Dumnezeu este atins şi încins în întregime de această dragoste care umple totul. Iar începând de atunci, această putere de dragoste a veşniciei va fi vocea de bază şi solul hrănitor al întregii sale existenţe.

Când candidatul misterelor gnostice care se apropie de templul de iniţiere, trecut de agitaţia astrală a zonei de frontieră, intră în pacea şi liniştea grădinii rozelor, atunci se înţelege că este unicornul cel care intră în această curte pentru a aduce omagiu leului care păzeşte fântâna, căci în această curte, baza este voinţa şi dragostea lui Dumnezeu. Intrarea unicornului semnifică faptul că cel care a intrat în curtea rozelor renunţă absolut la toate orientările şi năzuinţele spre natură.

Observaţi că leul ţine o sabie goală în ghearele sale. Dacă unicornul, voinţa aprinsă în flăcări în Dumnezeu, intră în grădina

iniţierii, atunci leul sparge sabia în bucăţi, şi o aruncă în fântână, o scufundă în izvorul apelor, ca dovadă că focul judecăţii s-a retras şi adevărata muncă a nunţii alchimice poate să înceapă. Răcnetul imens al leului este un strigăt de jubilare. Iar la acest strigăt apare un porumbel alb cu o creangă de măslin în cioc.

Se cunoaşte că porumbelul a fost dintotdeauna simbolul Spiritului. Gândiţi-vă la Iordan, unde Spiritul a coborât pe Isus, Domnul, sub forma porumbelului. Porumbelul cu ramura de măslin este mai ales simbolul razei a treia a Spiritului Septuplu, a inteligenţei active, absolut încrezătoare în Dumnezeu care se dedică lui Dumnezeu, a razei care întregeşte Trigonum Igneum. Porumbelul simbolizează aici acest mod de viaţă inteligent, în serviciul unicei şi adevărate păci de la Dumnezeu. Marea operă trebuie împlinită în pace şi prin pace.

De aceea are porumbelul o ramură de măslin în cioc. De aceea o duce leului. De aceea coboară unica pace care este de le Dumnezeu asupra grădinii.

Să plutească în faţa ochilor noştri toată frumuseţea acestei înţelepciuni măreţe: focul voinţei formează una dintre laturile triunghiului, iar lumina transparentă, strălucitoare a păcii formează o altă latură. În Gnoză, bărbatul simbolizează focul, iar femeia lumina. Baza triunghiului, elementul care uneşte, este cea de a doua rază, raza dragostei universale. Este logic că dintr-un asemenea triunghi trebuie să ardă cu flăcări şi forţa.

ACESTA este Trigonum Igneum! Înţelegeţi acum aceste vorbe ale Apocalipsei:

„Voi da putere celor doi martori ai mei să profeţească, îmbrăcaţi în saci, o mie două sute şaizeci de zile. (suma numerelor este nouă: numărul omenirii. Sacul este îmbrăcămintea căinţei, a jertfei aduse pentru lume şi omenire). Aceştia sunt cei doi măslini şi cele două sfeşnice, care stau înaintea Domnului Pământului. Şi nimeni nu le poate face rău“.

Poate înţelegeţi această magie grandioasă. Este magia care s-a manifestat în toate Fraternităţile care au mers în faţa noastră şi a ajuns la expresie şi în tânăra Gnoză. Semnătura tuturor Fraternităţilor Gnostice este că conducerea interioară este emanată de la un bărbat şi de la o femeie care au fost chemaţi în mod direct pentru aceasta. Ei formează cele două laturi ale triunghiului care se înalţă în sus, susţinuţi prin cea de a doua rază a Spiritului Septuplu. Acest triunghi este dovada inatacabilă a Logosului Universal, a triunghiului înflăcărat aşezat în centrul naturii morţii în faţa dumnezeului lumii. În aceasta constă puterea Gnozei: există din nou doi măslini, focul ca prima rază şi pacea mai presus decât orice inteligenţă, ca a treia rază în puterea dragostei lui Dumnezeu, a razei a doua.

Din această cauză este tânăra Gnoză o adevărată şcoală gnostică de misterii; căci corespunde acestei cerinţe şi nu ea a inventat-o. Astfel, cuvintele scrisorii către romani se referă la elevul serios (11:17/24): „Tu care fiind o ramură de măslin sălbatic, contra naturii tale, ai fost altoit pe măslinul gnostic."

Porumbelul zboară acolo şi dă leului o ramură de măslin, pe care acesta o înghite tulburat, dar apoi este satisfăcut. Şi unicornul se întoarce satisfăcut la locul lui. Înţelegeţi acest limbaj, acest limbaj străin, limbaj de misteriu?

În adevărata curte a Fraternităţii, în Şcoala de Misterii, reprezentantul celei de-a treia raze îi încredinţează dragostei universale şi forţei sale pe toţi cei care sunt demni, după ce reprezentantul primei raze a creat posibilitatea acestui lucru. Astfel, ramurile copacului măslinului sălbatic se pot smulge din mâinile dumnezeului acestei lumi, şi sunt altoite pe singurul şi adevăratul trunchi.

Nu este de mirare că există o fântână în grădina Fraternităţii, deoarece fântâna este întotdeauna imaginea radiaţiilor de forţă

ale înţelepciunii şi forţei Spiritului Universal manifestându-se continuu. De aceea se spune în Apocalipsă (21): „Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi sfârşitul. Celui ce îi este sete îi voi da să bea fără plată din izvorul Apei Vii."

Astfel, din tânăra Gnoză emană continuu un curent de înţelepciune, dragoste şi forţă, izvorul viu al Apei divine în care toţi care sunt deschişi acestuia îşi pot spăla capul şi mâna. De aceea spune textul Nunţii Alchimice:

„La fântână a trebuit să ne spălăm capul şi mâinile, apoi a trebuit să aşteptăm un moment în aceeaşi ordine, până când regele s-a întors în sală pe un coridor ascuns. După aceasta, acompaniaţi de o muzică minunată, am fost şi noi conduşi înapoi la locul nostru de dinainte."

Cine este acest rege? Trebuie să înţelegem şi asta ca să ştim în ce măsură ni se adresează Nunta alchimică.

Templul iniţierii pe care ni-l descrie cartea corespunde întrutotul Corpului Viu al tinerei Gnoze. Acesta este spaţiul de dezvoltare al Spiritului care se află în legătură strânsă cu Lanţul Universal şi porneşte de la el. Este Spiritul însuşi care operează în acest câmp, pornind de la aspectul al şaptelea, câmpul învierii, Capul de Aur. Iar în corpul viu sunt prezenţi unicornul, leul şi porumbelul în numele spiritului, al regelui, al Trigonum Igneum-ului pe care îl personifică cei doi conducători ai Şcolii interioare, pentru a saluta fiecare elev înnobilat de aceasta în grădina Fraternităţii şi împreună cu elevii să mărească Corpul Viu, alcătuind un singur grup în care sunt unificaţi cu toţii în Gnoză, unul pentru toţi şi toţi pentru unul.

La fiecare efect necesar, Spiritul însuşi intervine întotdeauna în Corpul Viu al Gnozei şi atunci fiecare rază care-L reprezintă, servitorii Săi, bărbaţi şi femei, emană un imens curent de lumină

şi forţă spre fiecare latură, parte a Corpului Viu. După aceea, Spiritul se retrage din nou pe teritoriile capului de aur, în spaţiile domeniului de înviere.

După baia spirituală, candidaţii sunt lăsaţi în starea lor proprie de existenţă, ca să poată realiza propriul lor proces de transformare alchimică. Deşi sunt lăsaţi în propria lor stare de existenţă, se află totuşi într-o stare excepţională în Corpul Viu gnostic, în căminul Fraternităţii. Astfel, sunt singuri, dar niciodată părăsiţi. În această stare deosebită de milostenie pot şi trebuie să ducă marea muncă la bun sfârşit. De aceea este o stare deosebită de milostenie deoarece candidatul aflat în Corpul Viu poate oricând primi ajutor de la Spiritul însuşi, dacă este necesar şi folositor. De aceea se spune în text:

„Fata şi-a luat rămas bun de la noi,... căci a doua zi urma să fim prezentaţi însuşi regelui.“

24

Phoenixul

Toţi candidaţii care n-au fost găsiţi în lipsă la cântar şi astfel au asistat la scena excepţională de la fântâna apei vii, au ajuns acum într-o situaţie cu totul diferită în sanctuarul iniţierii. După o lungă pregătire, se află în faţa marii autodezvoltări gnostice.

Trebuie să fim însă conştienţi de faptul că cetatea sau castelul în care se află candidaţii, şi unde decurge procesul auto-iniţierii, trebuie să-l punem în legătură cu imaginea a ceea ce numim Corpul Viu al Şcolii de Misterii. Aceasta am dezbătut-o şi anterior. Nu căutaţi deci, templul de iniţiere al tatălui-fratelui Christian Rozacruce undeva în exterior, ci în interiorul Şcolii. Unii au considerat până acum conceptul Corpului Viu o denumire simbolică şi atmosfera teritoriului muncii şi al grupului nostru. Notaţi însă faptul că Corpul Viu este cu mult mai mult decât atât. Toţi cei care au fost ridicaţi în Trigonum Igneum, în triunghiul înflăcărat, ştiu asta. Dacă ochii interiori ai acestora se deschid, atunci, ca şi Christian Rozacruce, primesc privilegiul de a examina şi a cunoaşte miracolele Corpului Viu, posibilităţile şi trezoreria acestuia.

Puteţi pune întrebarea: cum s-a format acest Corp Viu? L-am creat oare noi asistaţi de câţiva colegi de muncă? Aceasta însă n-ar fi fost posibil. Reiese şi din text că templul unde se petrec evenimentele este deja străvechi şi ascunde comori seculare. La întrebarea de mai sus trebuie să răspundem: Corpul Viu al

Tinerei Gnoze este foarte tânăr, foarte nou, dar totodată şi foarte străvechi.

Până în prezent, în Şcoală am descris Corpul Viu ca un câmp de lucru care a fost construit din 1924 de la bază; şi că a fost început de câţiva şi continuat de un grup din ce în ce mai mare; şi că acest câmp de lucru a fost concentrat din ce în ce mai bine şi întreţesut cu linii de forţe din ce în ce mai multe, a atras la el forţe, a primit posibilităţi mai mari, până când a putut împărtăşi din Spiritul care s-a manifestat sub forma Capului de Aur, al spaţiului de înviere.

Toate acestea sunt cu totul corecte. Dar până acum a trebuit să trecem sub tăcere că în momentul când Tânăra Gnoză a putut face parte în deplină măsură din Lanţul Universal, a putut primi şi moştenirea Fraternităţii premergătoare nouă, şi cei doi conducători ai Şcolii Spirituale moderne au fost mandataţi şi ca mari maeştri. Împreună cu aceasta a fost încredinţat Şcolii şi clasicul templu al iniţierii pe care Lanţul Universal îl păstrează ca prototip. Aceasta înseamnă că tot ceea ce serveşte la adevărata dezvoltare şi manifestare a omului, şi s-a arătat a fi bun în experienţa secolelor trecute, este prezent în spirit ca idee şi exprimat ca forţă astrală şi locuieşte în imensa sferă de viaţă a întregului Lanţ Universal. Toate acestea nu se pot pierde niciodată. Fraternităţile care urmau au adăugat întotdeauna la această comoară imensă ceva preţios din rezultatul experienţelor şi al suferinţelor lor.

Iar când tânăra Gnoză se ridică din bătălia purtată în timp, ca dintr-o noapte, reuşeşte să-şi dezvolte Corpul Viu în lumina zorilor noi, atunci se dezvoltă un contact magnetic între tânăra Gnoză şi templul de iniţiere al Lanţului Universal. Atunci, comoara celor vechi se lasă treptat în Corpul Viu al noii verigi a lanţului, conform dezvoltării forţei luminii a Tinerei Gnoze, până când cele două devin perfect concentrice şi se unifică din

cauza centrului comun. Din acest moment întreaga Fraternitate Universală – împreună cu cea mai tânără verigă a lanţului – se află în această lume, dar nu mai face parte din ea. Iar cel care se face demn de aceasta, acela poate face cunoştinţă din această clipă cu întregul Lanţ Universal, ce este, ce a fost, şi ce va fi.

Cel care a realizat într-adevăr marile pregătiri discutate în capitolul precedent, în Corpul nostru Viu va intra în toate cămările cu comori ale mântuirii din întregul Lanţ Universal.

„După aceasta, acompaniaţi de o muzică minunată, am fost şi noi conduşi înapoi la locul nostru de dinainte. Acestea s-au întâmplat cam în jurul orei patru după amiază. Ca să nu ne plictisim, Fata a consemnat pe lângă fiecare dintre noi câte un aprod. Aceştia nu numai că au fost îmbrăcaţi distins, dar erau şi extraordinar de învăţaţi şi astfel au putut să converseze atât de înţelept despre orice subiect, încât aveam motiv să ne ruşinăm. Li s-a poruncit să ne conducă prin castel, dar numai prin anumite locuri, şi să ne ajute să ne petrecem vremea plăcut, după cum ne plăcea.”

Cel care intră astfel în Corpul Viu care e şi Corpul Viu al întregului Lanţ Universal, acela va înţelege că intrarea se poate întâmpla doar la ora patru după amiază. La ce oră să fie întâlnirea? La ora patru după amiază – este răspunsul. Înţelegeţi Dumneavoastră acest limbaj de constructor? Dacă soarele dezvoltării Dumneavoastră de pregătire a atins zenitul său iar după aceea vine ora a patra, atunci Dumneavoastră vi se deschide Corpul Viu Universal. Numărul patru este numărul împlinirii, totodată numărul careului clădirii. Acest număr arată că s-a pus bază nouă, unica bază posibilă: Spiritul însuşi. Clădirea eternă se poate ridica doar pe această singură bază, clădirea până la ceruri, adevăratul turn al mântuirii, pe care încearcă să îl imite în nenumărate feluri. Gândiţi-vă de exemplu la legenda turnului Babel!

Numele lui Dumnezeu, numele Spiritului care este singura bază a oricărei construcţii adevărate este scris cu patru litere în multe limbi, din cele mai vechi timpuri pentru a exprima şi prin asta cheia Sa magică. În Egiptul antic, Hermes Trismegistos a fost numit Thot. Spiritul, Domnul, este numit în limba engleză: Lord, în limba franceză: Dieu, în limba germană: Gott, în olandeză: Heer. Deci dacă sunteţi întrebaţi când veţi intra în Corpul Viu cu ochi pentru a vedea şi urechi pentru a auzi, atunci singurul răspuns posibil este: La ora patru după amiază!

Pentru C.R.C. a sosit această oră. La povestirea intrării sale atenţia noastră este îndreptată asupra aşa-numitei camere funerare a regelui „unde“, spune C.R.C., „am învăţat mai mult ca din toate cărţile lumii“. Înţelegeţi acum că această cameră funerară reprezintă întreaga moştenire astrală şi spirituală a Lanţului Universal.

Să alegem ceva din textul Nunţii Alchimice ca să ne putem forma o idee despre ceea ce se poate vedea şi trăi în Corpul Universal. Să luăm de exemplu phoenixul, vulturul, grifful şi şoimul, patru animale de misteriu, ca şi unicoronul, leul şi porumbelul. Nunta Alchimică vorbeşte despre ele ca despre ceva secundar, dar iniţiatul înţelege despre ce este vorba. Să începem cu phoenixul, cu pasărea de foc.

C.R.C. vorbeşte mai întâi despre phoenix la intrarea în camera funerară regală şi o numeşte „phoenixul măreţ“. Căci ea este simbolul viu al reînvierii din moarte. Acest simbol a fost exprimat de-a lungul secolelor în cele mai diferite feluri. L-au folosit şi Gnosticii tuturor timpurilor. Această pasăre de foc a fost gravată pe nenumărate pietre gnostice, accentuând că Eternul se ridică din nou şi nou din captivitatea timpului. Înţelegeţi deci temeinic că aţi fost meniţi pentru libertate, pentru învierea din moartea naturii Dumneavoastră! De aceea veţi descoperi phoenixul, învingerea morţii, dacă intraţi în camera

funerară regală. Forţa eternităţii, pasărea de foc, este una cu însuşi Corpul Viu.

Phoenixul, ca simbol, a atras întotdeauna multă atenţie, mai ales romanticilor. Există foarte multe legende care vorbesc în vreun fel despre singurul adevăr. Există de exemplu o legendă evreiască veche despre o pasăre uriaşă care apare din când în când pe pământ. Picioarele îi umblă pe mare, iar capul său poartă cerul. O înţelegem acum bine, căci Phoeniul, forţa imensă de înviere a eternităţii este semnătura Corpului Viu străvechi al Lanţului Viu Universal, care s-a construit în vremurile de început ale primelor Fraternităţi premergătoare şi s-a manifestat în timp, până la tânăra Gnoză: o singură lumină imensă, o singură forţă imensă, un singur phoenix sublim care umblă pe pământ, stă pe ocean şi capul îi atinge cerul cel mai înalt.

Acest corp şi această forţă coboară pe pământ din nou şi nou, legând astfel pământul cu cerul, ca o scară imensă, pe care Dumneavoastră puteţi urca şi coborî până la victoria finală, până când şi ultimul căutător va descoperit această singură lumină.

25

Vulturul, grifful şi şoimul

Continuând examinarea celor patru animale de misterii a celei de-a treia zi, descoperim vulturul. Simbolul vulturului are multe semnificaţii. Sfânta Scriptură, Doctrina Universală vorbesc tot timpul despre acest rege al păsărilor. Vulturul preferă să cutreiere înălţimile cerului şi astfel adesea simbolizează elementul aerului. Simbolizează atât sufletul-spirit cât şi viaţa. Dar este şi simbolul vitalităţii şi al voinţei. În afară de asta, semnul său este steaua cu cinci colţuri. Şi sulful, elementul chimic este pus în legătură cu vulturul. Evanghelia a patra, a lui Ioan este şi ea asociată cu vulturul. Să încercăm să descoperim din aceste date adevărata semnificaţie.

Toate corpurile respiră. De la cele inferioare la cele superioare, toate au nevoie de substanţă atmosferică ca să-şi menţină sistemul. Aceasta este valabil pentru întreg universul, la toate manifestările de bază ale naturii. Vulturul, regele aerului este de aceea simbolul domnului aerului, al elementului viaţă de care nici o creatură nu se poate lipsi.

Vulturul, care după Nunta Alchimică, este prezent în corpul Viu Universal, în cămările cu comori ale mântuirii, simbolizează deci aici acea materie de viaţă de care toţi candidaţii misterelor gnostice au nevoie ca să poată trăi în Corpul Viu universal. Este acea materie de viaţă esenţială pe care în Şcoală o numim de obicei Gnoză. Sufletul Dumneavoastră, starea

sufletului Dumneavoastră, renaşterea sufletului Dumneavoastră are nevoie de Gnoză. Aceasta este deci atmosfera Corpului Viu universal pe care învăţăm să o aplicăm, din care trebuie să trăim.

Dacă pe cale, Dumneavoastră reuşiţi asta prin predarea de sine, dăruirea de sine, sufletul Dumneavoastră este atunci pregătit să intre în Corpul Viu universal şi să trăiască şi să existe perfect, microcosmic în El. Atunci Dumneavoastră vă ridicaţi în Corpul Viu şi cu ajutorul noului element din care trebuie să trăiţi, veţi domina ca şi vulturul. Din aceasta reiese că vulturul este simbolul sufletului nou şi al vieţii noi.

Am vorbit deja despre Tânăra Gnoză, ridicată şi realizată de la bază. Dar înainte ca o astfel de clădire să poată fi realizată, este nevoie de constructori şi ei nu cad din ceruri, ci Gnoza îi cheamă, şi chiar într-un mod foarte pozitiv şi dinamic.

Înainte să poată începe construcţia, bineînţeles este prezent doar Lanţul Universal, Corpul Universal sublim care s-a retras în întregime în sferele materiei astrale pure. Când tânăra Gnoză trebuie să înceapă şi se arată a fi prezentă o anumită stare de existenţă, o anumită vibraţie, vitalitate, şi forţă de voinţă se arată a fi prezente, atunci deodată vulturul coboară brusc din înălţimi ca fulgerul şi îl loveşte pe lucrator în inimă provocând un şoc îngrozitor.

Poate înţelegem ce se petrece. Tot potenţialul atmosferic al Corpului Universal va fi pus în mod fizic la dispoziţia lucrătorului. Se crează legătură între lucrător aflat jos şi Fraternitatea aflată sus, deci între Lanţul Universal şi Tânăra Gnoză în formare care se exprimă sub forma muncitorului chemat. Vulturul, adică muncitorul lovit de vultur cu puterea primei raze nu poate niciodată să sufere un eşec. Cu această forţă de care dispune, el poate duce munca la bun sfârşit dacă în acest timp porneşte de la baza care este iubirea universală, dacă se încredinţează celei de-a doua raze a Spiritului Septuplu şi rămânând fidel vocaţiei

sale, ataşează Tânăra Gnoză la Lanţul Universal ca membru demn, moment din care Corpul Viu al tinerei verigi se cufundă în Corpul Viu universal.

Mai departe este clar şi ni s-a permis să explicăm deja că în Lanţul Universal, adică şi în Corpul Viu Universal în care a fost primită Tânăra Gnoză, sunt prezente în deplină măsură cele Şapte Raze ale Spiritului Septuplu. Acest Spirit Septuplu radiant face parte necesară din atmosfera nouă, din atmosfera astrală pură. Şi pentru că fiecare rază a Spiritului Septuplu este reprezentată de o stea cu cinci colţuri, stea care mai este şi simbolul vulturului, putem înţelege din ce motiv în Gnoza universală, cele şapte stele, cele şapte pentagrame sunt semnul marelui maestru al Ordinului, şi corespunzător acestora, şi semnul sufletului viu care ţine în dreapta lui şapte stele. Astfel se asociază vulturul cu pentagrama.

Este cunoscut că fiecare din cele patru evanghelii au un caracter propriu. Mai ales evanghelia lui Ioan se distinge de celelalte. Ea este o evanghelie deosebit de gnostică. Radiază în întregime atmosfera, respiraţia de viaţă a Gnozei. A fost creată în întregime din Corpul Viu universal. De aceea această evanghelie trebuie văzută în legătură cu sfera de respiraţie a Gnozei, şi din acest motiv cu vulturul.

Grifful, următorul animal de misteriu pe care C.R.C. l-a văzut în cavoul regal, se poate explica şi el uşor. Cel mai des apare pe blazoane. Partea superioară a corpului este a unui vultur, partea inferioară a unui leu, are urechi ascuţite, şi o coadă lungă şerpuitoare. În multe poveşti apare cu gheare ascuţite şi două aripi imense.

Majoritatea poveştilor de acest gen vin din Răsărit. Grifful este acolo, printre altele, păzitorul aurului, gardianul comorii. Animalul este din această cauză consacrat Soarelui. Orientul este

ţara unde răsare soarele. Deci cel care porneşte la cale se întoarce simbolic spre orient, spre soarele care răsare. Acolo se poate găsi Lumina unică. E drept, trebuie trecut pe lângă gardian, grifful! Numele griffului este „apărătorul acelei lumini care încă n-a strălucit nici pe pământ, nici pe mare“. Pesemne, copiii noştri au citit deja o poveste despre Grifful hrăpăreţ. Se înţelege că el este simbolul gardianului forţei Corpului Viu universal, trezorierul slavei, pentru ca în această cameră cu comori să nu poată ajunge nimeni cu intenţii de sacrilegiu. Această forţă de apărare este vultur cu vulturul şi leu cu leul şi este foc ca şi soarele.

În afară de aceasta se aminteşte şi de şoim. Şoimul este folosit ca simbol al legăturii între moarte şi nemurire, de aceea este şi simbolul crucii Egiptene ca legătură a verticalului cu orizontalul. Şi înţelegem acum de ce acest animal de misteriu este amintit ultimul de C.R.C. Căci şoimul explică scopul esenţial al Corpului Viu. De ce vă invită Gnoza să vă ridicaţi în Corpul Viu? Pentru că acesta este acel mare templu de iniţiere în care apare Spiritul, ca să transforme tot ce este inferior în valori înalte. Iar în acest templu muritorul este înghiţit de nemuritor.

În templele vechi de iniţiere egiptene – spune istoria – se găseau două bazine de botez. Unul a fost ornat cu un cap de şoim, celălalt cu capul unui alt animal de mister. Aceste două bazine şi-au vărsat simultan curentele de apă asupra candidatului. Unul a simbolizat moartea, la care candidatul a trebuit să se supună voluntar prin predare de sine şi celălalt a consacrat candidatul noii stări de viaţă. Acest botez dublu înseamnă deci „a muri pentru a trăi“, candidatul moare ca să poată trăi. Sau după cuvintele lui Isus Domnul: „Cine îşi va pierde viaţa pentru mine, o va câştiga.“

Toţi fraţii şi surorile care au trăit acest extraordinar revirriment jubilează: „Dumnezeul meu, Soarele meu, ţi-ai revărsat razele Tale asupra mea.“

După Biblie, Isus, Domnul, a spus pe cruce: „Eli, Eli, lama sabachthani“, ceea ce ar însemna: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu pentru ce m-ai părăsit?“

Aceasta este însă falsificarea intenţionată a evangheliei, păcatul aşa-numitelor biserici. Căci în evanghelie stătea înainte scris: „Eloi, Eloi, lamah azabvtha-ni“; Aceasta înseamnă însă: „Elohim, Elohim, aţi vărsat asupra mea splendoarea voastră“, sau „Cum m-aţi glorificat!“.

Dacă redactorii de mai târziu ai Bibliei, care s-au inspirat din scrierile hermetice, L-ar fi lăsat pe Isus să spună asta, ar fi lăsat aceste cuvinte clasice, atunci cu aceastea s-ar fi fost dovedit că întreaga evanghelie a fost împrumutată din filozofia hermetică clasică. Fondatorii noii religii bisericeşti au vrut să evite asta, mai ales că ceremonia celor două bazine de apă se găseşte pe multe reprezentări Egiptene.

Astfel este clar şi faptul că Valentin Andreae, la vremea lui, a trebuit să vorbească în mod voalat despre aceasta în Nunta Alchimică. Pentru el era deschisă atunci doar ocupaţia teologică, unde putea vărsa puterea dragostei sale asupra întregii omeniri, şi unde putea să facă o muncă pentru care îşi putea asuma responsabilitatea. Munca gnostică liberă, publică ar fi fost imposibilă în epoca sa. Într-o astfel de direcţie se putea munci doar în secret şi în grupuri mici. Ca teolog şi servitor al bisericii statului, în acest punct nu putea să demaşte marea trădare a părinţilor bisericii. Dar a făcut-o din plin iniţiaţilor nunţii alchimice, când s-a referit la şoim.

Fie ca fiecare dintre noi să putem spune odată împreună cu marii iniţiaţi ai epocilor:

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, Ţi-ai revărsat asupra mea lumina!“

„De fapt, am ajuns la atâtea lucruri mulţumită bunăvoinţei aprodului meu, căci aprodul personal l-a condus pe fiecare unde l-au atras înclinaţiile. Cheile au fost încredinţate aprodului meu şi astfel am avut parte de următorul noroc: deşi au fost chemaţi şi alţii la vizitarea cavourilor, părerea lor a fost că numai în cimitire se găsesc cavouri, şi dacă într-adevăr există ceva de văzut, atunci şi aşa vor ajunge acolo cândva. Monumentele pe care noi doi le-am desenat, şi inscripţiile pe care le-am notat le vor comunica elevilor mei recunoscători."

26

Criteriul astral

În cele precedente am detaliat tema animalelor de misterii. C.R.C. descoperă în cavou simbolurile: phoenixul, unicornul, leul, vulturul, grifful şi şoimul. Ele sunt simbolurile unei stări de viaţă complet noi care se dezvăluie lui C.R.C. în cea de-a treia zi a nunţii alchimice. Acestea sunt semnele cavoului regal. Aici să nu ne gândim la cimitir, aşa cum o subliniază corect şi textul. Acum trebuie să explicăm ce să credem despre aceasta.

Se spune că de fapt este interzisă intrarea în cavou, că nu este permisă privirea lucrurilor care se află acolo. Aceasta înseamnă că ceea ce C.R.C. a putut să vadă, aparţinea de cunoştinţele secrete ale Fraternităţii Universale. Din aceste cunoştinţe pot împărtăşi doar cei care au dreptul să intre în cavou pe baza stării lor de existenţă, care sunt într-adevăr în stare să intre, ca să se orienteze din punct de vedere filozofic către evenimentele viitoare. De aceea dă autorul Nunţii Alchimice – fie şi voalat – câteva indicaţii referitoare la conţinutul cavoului.

Doreşte în primul rând să-i ajute pe aceia care au trecut deja „graniţa“ şi în al doilea rând o face pentru că ştie că şi catalogul regal din cavou va fi publicat în curând. Ştie deci, că va veni vremea când anumite cunoştinţe despre subiect vor fi făcute cunoscute pentru a-i ajuta pe aceia care ajunşi cu faţa la zid în realitatea complet muritoare care îi refuză, vor sări curând peste prăpastie în viaţa eliberatoare.

Astfel ne simţim şi noi îndreptăţiţi să îndepărtăm, fie şi parţial, vălul care acoperă aceste comunicări. Cum se cunoaşte, omenirea a păşit în etapa decăderii generale. În asemenea perioade, Fraternitatea începe o mare muncă de un efort suprem pentru a salva cât mai multe suflete posibil. Un suflet omenesc poate fi salvat de la pierire doar atunci când poate fi înviat prin spirit, făcut suflet viu, ca să poată parcurge calea ca trinitate. Aceasta este trinitatea spiritului, a sufletului şi a corpului, în care corpul poate deveni unealta demnă şi suplă în serviciul spiritului şi a sufletului.

Este vorba despre şase animale de misterii şi o bibliotecă regală, aşa cum a existat ea şi înaintea reformaţiei, cât şi despre o carte mare, pe care C.R.C. n-a văzut-o încă niciodată, şi în care toate ilustraţiile bisericii, fiecare sală, poartă, inscripţie şi mister, se pot găsi, deci tot ceea ce este conţinut în citadelă, templul de iniţiere, tot ce se poate vedea aici. Textul nu aminteşte detalii. După afirmaţia ei, în fiecare carte a bibliotecii există portretul autorului sub forma unei picturi şi că trebuiesc arse multe exemplare.

Într-unul din capitolele precedente am mai vorbit despre cele două spaţii astrale, la zona de frontieră a cărora, pe spaţiul de trecere, se află templul de iniţiere, templul judecăţii. Primul spaţiu astral este cel al naturii morţii care se leagă complet de toată fiinţa, specia omenirii dialectice ordinare născute din natură. Acest spaţiu este aşa-numita sferă reflectoare, despre care Dumneavoastră ştiţi cât este de umplută cu impietate şi contra-natură.

Al doilea spaţiu astral este cel al Pământului într-adevăr Sfânt, starea lui senină şi curăţenia sa sunt la un nivel foarte ridicat şi diferă de prima, mai întâi de toate, prin vibraţia cu mult mai ridicată. În jurul planetei noastre există mai multe spaţii astrale. Printre altele, trăsătura lor specifică este că nivelul lor de vibraţie diferă.

Ce este un spaţiu astral? Ce este materia astrală în general?

Materia astrală se compune din atomi astrali. Peste tot în univers există această materie străveche independentă, originară, cosmică, ceea ce i-a făcut pe rozacrucienii clasici să afirme: „Nu există spaţiu gol“. Un spaţiu astral este gruparea, concentrarea unor astfel de atomi. În spaţiu există peste tot asemenea concentraţii de substanţe originare, la început într-o formă sferică. Un astfel de câmp este creat de o forţă. O astfel forţă este de exemplu o idee. Străfulgerarea unui gând al nostru provoacă deja condensarea, concentrarea atomilor de substanţă astrală. Astfel, o suită de idei exercită deja o forţă enormă. Atomii substanţei originare sunt extrem de sensibili. Reacţionează imediat, deoarece sunt de natură fundamentală; ei sunt materia fundamentală a întregului univers.

Omul creează în jurul său un câmp astral corespunzător mentalităţii sale. Fiecare din noi avem o anumită mentalitate. Avem propria noastră viaţă mentală şi câmpul nostru astral, corpul nostru astral specific care corespunde acesteia. În anumite clipe chiar şi forma sa seamănă cu ideea emisă, ba mai mult şi cu persoana care emite ideea. Căci atomii substanţei originare sunt extrem de maleabili şi preiau imediat forma forţei care îi pune în mişcare.

Din timp în timp, de exemplu noaptea, când corpul Dumneavoastră material doarme, câmpul astral personal preia aspectul Dumneavoastră. De aceea se vorbeşte pe drept despre un corp astral. Pe vremea stării de veghe, acest corp astral nu este altceva decât concentraţia substanţelor originare care înconjoară corpul. Se poate înţelege uşor şi că felul corpului nostru astral determină tipul forţelor pe care le atragem sau le respingem. Câmpul nostru astral este protejat faţă de mediu prin nivelul său de vibraţie.

Dacă deci mentalitatea, gândirea, întregul Dumneavoastră fel de a fi sunt de o calitate superioară, valoroasă, dacă aveţi

gânduri curate, atunci corpul Dumneavoastră astral, propriul spaţiu astral va avea şi el o vibraţie înaltă. Cu cât gândurile sunt mai fine, mai pure şi mai sublime, cu atât mai repede vă vibrează câmpul astral. Dacă în aceste clipe gândurile vi se înalţă şi vă gândiţi împreună cu noi la curentele spirituale ale nunţii alchimice, vă simţiţi în legătură cu noi, atunci şi corpul astral vă vibrează mai repede, atunci îi puteţi vieţui calitatea lui senină. Totodată, nu pot ajunge la Dumneavoastră vibraţii de altă orientare, sau influenţe mai joase, şi la fiinţa Dumneavoastră poate ajunge doar ceea ce corespunde factorului de vibraţie momentan actual.

Dacă ne ridicăm la o vibraţie astrală superioară – şi aceasta este valabilă mai ales la elevi în grupuri – se dezvoltă o deschidere la radiaţiile Fraternităţii. Aceasta se înţelege.

Astfel, eventuala noastră libertate sau robie este o problemă aflată întru totul în propriile noastre mâini. Cu un mod de viaţă bazat pe o calitate sufletească curată, nouă, adevărată, putem să ne ridicăm din ce în ce mai mult gradul de vibraţie al corpului nostru astral. Numai astfel putem părăsi spaţiile inferioare, să pătrundem în spaţiile astrale superioare senine, şi să beneficiem de fructul lor. A parcurge calea nu este nimic altceva decât acel mers evolutiv în care prin noul mod de viaţă, o orientare consecventă nouă, ne sporim, ne ridicăm factorul de vibraţie astrală al fiinţei noastre.

Acei elevi ai Şcolii Spirituale gnostice care încă nu înţeleg aceasta sunt adesea victimele variaţiei intensităţii gradului lor de vibraţie şi ale consecinţelor acesteia din cauza modificării continue în modul lor de viaţă: într-un moment sunt în echilibru interior, într-altul într-o mare tensiune, nervozitate sau chiar răutate. Cu această oscilare deteriorăm în mare măsură corpul nostru astral. Îl dezorientăm, şi consecinţele se arată şi în personalitatea noastră. Aceste oscilări epuizează corpul nostru

eteric şi prin aceasta corpul nostru material. Gândiţi-vă în această relaţie la consecinţele unei explozii de mânie. Aceasta este una dintre cele mai teribile boli de care poate suferi omul.

Trebuie să fiţi conştienţi că atunci când afirmăm că putem să ridicăm nivelul vibraţiei corpului nostru astral printr-un mod de viaţă nou, purificator, redăm doar o formulă ştiinţifică ocultă, o formulă cunoscută de toate grupurile ocultiste.

De aceea, observaţi, noi mai adăugăm: noul mod de viaţă trebuie să decurgă din calităţile noi ale sufletului şi trebuie să se bazeze pe acestea!! Aceasta este condiţia. Deoarece fiecare om al eu-lui cu o personalitate puternică, cu o voinţă tare şi conduită pozitivă se poate decide în orice mod de viaţă. Exemplele sunt nenumărate. Dacă întreprindeţi orice în această privinţă cu o voinţă puternică, asta vă ridică gradul de vibraţie astrală, adică duce la închiderea unui spaţiu de vibraţie şi deschiderea altuia. Dar dacă vă străduiţi spre scopul descris în Nunta Alchimică, atunci asemenea decizii de pură voinţă nu vă ajută. Atunci e probabil să căderi din lac în puţ! Căci o deschidere astrală în sensul Gnozei trebuie să corespundă la şapte condiţii, la şapte greutăţi.

Efortul ocultist al omului, al eu-lui, cu modul de viaţă corespunzător acestuia, va deschide inevitabil, din acest motiv, doar sfera reflectoare şi iluziile ei. Căci doar noua calitate a sufletului şi evoluţia legată de acesta vă va face capabili de predarea de sine, la starea fără de eu şi la endura completă. Cel care trăieşte din suflet nu mai cunoaşte aspiraţii de afirmare, ci se consacră perfect în serviciul lui Dumnezeu şi al omenirii. Acest om cunoaşte deja via dolorosa, jertfa pentru cruce şi roză. Cel care, în privinţa eu-lui, s-a culcat astfel în mormânt, acela poate intra în cavoul templului iniţierii. Acela va găsi cărarea spre vârful turnului, ca de acolo să se poată ridica la noua sferă de viaţă astrală.

„Ceea ce ni s-a mai arătat era preţioasa librărie, aşa cum era ea şi înaintea reformaţiei. Deşi asta îmi înveseleşte întotdeauna inima, nu doresc să spun multe despre ea, căci catalogul ei va apare în curând. La intrarea acestei săli era o carte mare, asemeni căreia n-am mai văzut încă în viaţa mea, şi în care era cuprinsă fiecare figură,sală,poartă,inscripţieşimisteralcastelului.

Deşi am promis că vom vorbi şi despre asta, deocamdată am s-o ţin totuşi pentru mine, căci mai întâi trebuie să cunosc lumea mai bine. În fiecare carte era pictat portretul autorului, şi astfel pe multe trebuia să le ardem – dacă am înţeles bine – pentru ca acestor oameni vrednici să le dispară şi amintirea.

După ce am încercat să parcurgem totul şi am păşit în faţa uşii, un alt aprod a venit la noi şi a şoptit ceva la urechea aprodului nostru, la care acesta i-a dat cheile şi el s-a grăbit imediat în sus pe scările spiralei. Aprodul nostru era în mare încurcătură, şi la repetata noastră rugăminte ne-a spus că Maiestăţii sale nu i-ar face plăcere dacă cineva ar vedea cavourile sau librăria. Ne-a rugat să nu spunem nimănui pe unde am fost, dacă viaţa lui ne este dragă, căci adineauri a negat deja faptul ca am fost acolo. Noi doi oscilam între bucurie şi frică, dar cazul nu s-a aflat şi nu a întrebat nimeni de el nici după aceea.

Am petrecut câte trei ore în aceste două locuri şi niciodată nu mi-a părut rău de asta.

Deşi ceasul a bătut şapte, încă nu ni s-a dat de mâncare. Foamea noastră era însă suportabilă mulţumită permanentelor gustări şi răcoritoare; cu un asemenea tratament aş fi putut flămânzi până la sfârşitul vieţii mele.”

27

Biblioteca regală şi cavoul

După cele spuse despre cele două câmpuri astrale, cel al morţii şi sfera Pământului Sfânt, cele ce urmează se pot înţelege fără nici o greutate.

Toate câmpurile astrale sunt pline de viaţă şi de mişcare. Despre ce fel de viaţă şi mişcare este vorba aici? Asta depinde foarte mult de gradul de vibraţie a câmpului astral. În câmpul pur şi senin la care se face aluzie în Nunta Alchimică, câmpul astral al Fraternităţii, pe lângă calitatea generală a materiei astrale găsim nenumărate focare magnetice, concentraţii foarte puternice, pozitive ale materiei astrale care sunt consecinţa ideilor, tendinţelor şi activităţilor oamenilor care trăiesc aici, reacţia astrală la acestea. Aceste condiţii sunt provocate şi menţinute de modul de viaţă al tuturor celor care pot trăi în acest câmp.

Am avut permisiunea să vă explicăm, rapiditatea şi forţa cu care materia astrală reacţionează la forţe şi influenţe. Se poate imagina marea frumuseţe, înalta înţelepciune şi adevărul care se manifestă într-un câmp astral atât de sublim ca cel al Fraternităţii.

Toată înţelepciunea care poate fi posedată de un om, toată această înţelepciune care este în acelaşi timp o forţă, este proiectată în câmpul astral în care trăieşte acest om. Dacă acest spaţiu este de natură sublimă şi universală, iar înţelepciunea şi forţa lui sunt de valoare eternă, atunci şi proiecţiile vor fi de valoare eternă, se vor perpetua şi vor rămâne eficace.

Aici trebuie să vă atragem atenţia şi la calitatea şi felul proiecţiilor astrale din natura morţii. Aici toate provin din eu-l născut de natură. Corespunzător acestuia, şi proiecţiile sale astrale sunt legate de speculaţii, speranţe neîntemeiate, tendinţe egoiste, instincte de dominaţie sau religiozitate naturală. De aceea se bazează viaţa de sferă reflectoare care este şi ea viaţă astrală, pe obsesie, minciună, impostură, moarte şi conştiinţă în curs de stingere! Astfel, proiecţiile astrale ale naturii morţii nu pot fi nici durabile nici eterne. Cu foarte puţine excepţii se arată a fi slabe, fantomatice, neputinciose şi în lipsa armoniei se sparg şi se sting reciproc. Din fericire!

Se poate imagina tot aşa de uşor că viaţa care emană din spaţiul astral al Fraternităţii este foarte reală şi perfectă, deoarece vine într-adevăr din înţelepciune, adevăr şi etern, prin bunătate, adevăr şi dreptate, prin unitatea, libertatea şi dragostea care se bazează pe Spirit. O viaţă astrală de acest gen dă naştere la o altă realitate decât cea pe care o cunoaştem noi, aici în natura morţii!

Trebuie înţeles bine că dacă proiecţiile astrale s-au trezit o dată la viaţă, atunci eliberează eteruri şi duc astfel la manifestare de materie, deci la viaţă materială.

Nu trebuie deci să ne interesăm de condiţiile din sfera reflectoare, nu trebuie să le cercetăm, căci toată sfera astrală a naturii morţii este proiectată în viaţa noastră materială prin acţiunea eterurilor. Aşa cum este câmpul bine cunoscut al vieţii noastre materiale, aşa trebuie să fie şi sfera reflectoare, câmpul astral al naturii morţii.

Pe de altă parte, putem să ne imaginăm uşor şi spaţiul Pământului Sfânt, căci şi din acest spaţiu astral trezit la viaţă se eliberează eteruri, cele patru mâncăruri sfânte, care provoacă şi ele manifestare materială, fenomenul bine definit al valorilor eterne. Dar se înţelege că o asemenea viaţă nu se poate exprima în natura morţii.

Ne-am pregătit astfel pentru continuarea explicaţiei celei de-a treia zi a Nunţii Alchimice.

Ce înseamnă comunicările Nunţii Alchimice despre marele templu de iniţiere al Fraternităţii? Acest templu nu se găseşte în sfera reflectoare, deşi este imitat acolo. Acolo este însă doar o imagine, iar dacă omul se apropie de aceste clădiri fantomatice, se dovedesc a fi nimic. Însă în spaţiul astral al Fraternităţii, acest templu, cum am văzut, este un focar imens, un centru care este folosit la atingerea multor scopuri sublime. Despre aceste scopuri vom vorbi mai întâi.

Din acest templu al Fraternităţii Universale emană o radiaţie septuplă în şapte direcţii diferite, nu intenţionat sau direcţionat, ci în întregime corespunzător acţiunii unei legi a naturii care constituie baza universului. În primul rând, acest templu radiază o influenţă septuplă în natura noastră a morţii şi influenţează conştiinţa indivizilor care sunt sensibili la ea. Această influenţă are deci efect pe plan mental. Apoi, acest curent se orientează şi asupra corpului astral al omului care poate prelua aceste radiaţii. Tot aşa se orientează şi asupra corpului eteric cvadruplu al omului, ajungând în ultimul rând să se manifeste şi în corpul fizic.

Vibraţia acestei lumini care radiază septuplu, purtată de Spiritul Septuplu, este prin natura ei foarte ridicată şi poate fi percepută în totalitate sau parţial doar de adevăraţii căutători, cei care, ca şi binecuvântaţii din Biblie, „aspiră la Spirit“. Dacă vă luaţi ucenicia în serios şi vă predaţi căii de eliberare într-atât încât acest curent septuplu vă poate atinge şi poate stabili o legătură cu Dumneavoastră, atunci se creează un pod între Dumneavoastră şi starea sublimă a sufletului viu. Atunci calea vi s-a deschis teoretic şi fundamental; puteţi păşi pe ea, o puteţi parcurge, puteţi să treceţi de acest pod.

Trebuie să recunoaşteţi că această radiaţie septuplă se va manifesta septuplu pe toate cele şapte teritorii cosmice ca

lumina vie, imensă, a Sfântului Graal universal de şapte ori septuplă.

În legătură cu textul Nunţii Alchimice putem să spunem acum următoarele: biblioteca valoroasă pe care C.R.C. o descoperă în cavoul castelului nu mai trebuie să rămână un concept neguros. Căci în focarul unui câmp astral sunt întotdeauna conservate forţele, dezvoltările de înţelepciune şi uriaşele impulsuri de înţelepciune provenite de la Sublimii care au creat şi au format acest câmp. Ele se află în templul reînnoirii, şi rămân acolo ca puncte de pornire ale ideilor bazate pe însuşi Spiritul viu. De aceea nu se poate pierde nici un mic detaliu al acestei înţelepciuni. Faţă de acestea, cât de jalnic şi fără sens este activitatea anumitor grupări care de-a lungul secolelor încearcă din nou şi din nou să găsească urmele învăţăturii în scripturi pământeşti, să le ascundă sau să le nimicească, ca omenirea să nu poată găsi spiritul, esenţa lor.

Căutătorul serios va găsi întotdeauna înţelepciunea de care are nevoie. Căci înţelepciunea adevărată este nepieritoare, intangibilă şi indestructibilă, şi este depozitată în biblioteca câmpului de viaţă astral. Toate impulsurile înţelepciunii sunt conservate. Cum am spus, în teritoriul astral, ele prind o formă care se acordă cu natura, orientarea, scopul gândurilor şi de multe ori şi forma aceluia de la care provine această idee. De aceea se spune că şi portretul autorilor era găsit în cărţi. Totodată pe multe a trebuit să le ardă, ca să fie pierdută şi amintirea lor.

Aceasta se poate înţelege, dacă aprofundăm sensul acestor cuvinte. Am dori să detaliem întrucâtva acestea.

Dacă se proiectează în sfera astrală o înţelepciune imperisabilă, fondată pe Spirit, atunci proiecţia rămâne. Dacă autorul, creatorul acesteia se mai ocupă de ea, deci înţelepciunea radiată se află, să spunem, în legătură directă cu o muncă actuală, cu care fratele mai lucrează, atunci, proiecţia astrală va conţine şi

imaginea acestui frate sau soră. În operă se află deci imaginea autorului.

Dar dacă munca s-a terminat, sarcina a fost rezolvată, atunci imaginea se va dizolva, „pictura“ va dispărea. Din ce motiv?

În focarul astral nu statuile şi portretele fraţilor şi ale surorilor se păstrează, ci este vorba în mod exclusiv despre înţelepciune, despre forţă şi despre ce se poate face cu această forţă şi înţelepciune. Creatorul proiecţiei originale – ca suflet viu – se retrage de pe scenă cu plăcere. Aceasta este natural pentru el. Se cufundă perfect în comunitatea sufletelor vii, şi în aceasta nu există nimic din ceea ce s-ar putea numi „eu“. Acolo nu se gândesc nici la recunoştinţă, nici la respect. Sufletul viu niciodată nu se proiectează personal. Imaginea care apare când muncitorul îşi execută sarcina este creată ca urmare a unei legi a naturii, deoarece proiecţia astrală şi creatorul formează un întreg. În locuinţa stării sufletelor vii, rămâne însă doar proiecţia, pe când imaginea creatorului se disipează.

Trebuie aici să ne îndreptăm atenţia în mod particular la cartea mare care se află în cavou şi care conţine toate ilustraţiile, sălile, documentele, etc., adică, dă o vedere generală despre citadelă. Toate acestea se referă la acel mare miracol care întotdeauna poate fi realizat de o comunitate a sufletelor vii, şi pe care îl şi face. Acesta este miracolul clădirii unitare, închegate perfect. Suflete vii, oriunde s-ar găsi pe faţa pământului, clădesc cu toţii citadela, fără ca unul să demoleze ceea ce celălalt a construit. Înţelepciunea şi forţa, pe care o eliberează un suflet viu se află întotdeauna în armonie cu forţa înţelepciunii eliberate de un alt suflet viu, chiar şi atunci când ele nu se cunosc.

În această lume şi în sfera ei reflectoare unul demolează ceea ce a construit celălalt. Aceasta se referă atât la indivizi, cât şi la popoare întregi. Când un popor adoptă o lege, celălalt adoptă una contrară. Astăzi conduce unul dintre guverne sau o formă a

statului, iar mai devreme sau mai târziu ajunge la putere o altă grupare care schimbă radical ordinul statului. Un filozof dezvoltă o idee până ce vine altul cu concepţii opuse. Ideile lor tind nu să se completeze, ci să se elimine.

Aşa se întâmplă în natura morţii. Cine o poate nega? Se întâmplă cu totul altfel în starea sufletelor vii. Sufletul viu construieşte întotdeauna în armonie perfectă imensa patrie a sufletelor vii: citadela. De aceea, înţelepciunea gnostică nou-descoperită se va acorda perfect cu altă înţelepciune a Gnozei. Unul dintre adevăruri adevereşte celălalt adevăr, chiar dacă ideile din ele sunt diverse, şi sunt acordate cu anumite vederi. Întotdeauna se află în armonie unitară una cu cealaltă.

Sufletele vii nu vorbesc decât o singură limbă. Şi indiferent de variante, ele formează întotdeauna aceeaşi unitate fundamentală, deoarece există de fapt doar un singur adevăr fundamental. Astfel, nici nu s-ar putea altfel decât ca fiecare servitor al Spiritului să construiască împreună marele templu al veşniciei. Citadela este menţinută în toată frumuseţea ei din toate timpurile, până în zilele de astăzi. Cel care trăieşte cu adevărat şi există din Spirit, acela va contribui zi de zi, an de an, veşnicie de veşnicie, la marea carte a adevărului sfânt, în care se poate vedea şi citi totul.

Cel care doreşte să citească din această carte, cel care doreşte s-o examineze, acela să se înnobileze cu un suflet viu. Să intre în comunitatea sufletelor vii. Atunci intră şi el în citadelă şi devine şi el însuşi o piatră vie a templului.

„Între timp ni s-au arătat fântâni frumoase, mine şi tot felul de ateliere, fiecare dintre ele întrecând arta noastră, chiar de am însuma totul. Aceste spaţii au fost toate plasate într-un semicerc, în aşa fel încât toate aveau vedere la un mecanism de ceas valoros de pe un turn minunat situat la mijloc, şi se puteau ghida după orbitele luminate ale planetelor de pe mecanismul ceasului. Am putut observa din nou ce le lipseşte artiştilor noştri, deşi nu este sarcina mea să le spun asta.

La urmă am ajuns într-o sală spaţioasă care a fost arătată deja demult celorlalţi. La mijloc stătea un glob pământesc cu un diametru de aproximativ treizeci de picioare, din care aproape jumătate era cufundat în pământ, dincolo de trepte. Acest glob putea fi mişcat pe role atât de îndemânatic de către doi oameni, încât se putea vedea tot timpul doar partea de deasupra orizontului. Deşi am înţeles că micile cercuri de aur care se vedeau în diferite locuri au o importanţă deosebită, n-am reuşit să descifrez sensul lor.

Aprodul meu a râs şi mi-a recomandat să mă uit mai îndeaproape. Astfel am observat că şi ţara mea era marcată cu aur. La asta şi colegul meu şi-a căutat ţara sa şi a ajuns la aceeaşi descoperire. Aşa s-a întâmplat cu ţara fiecăruia care s-a oprit în faţa globului. Aprodul ne-a comunicat ceea ce i-a arătat Maiestăţii sale bătrânul Atlas (aşa îl chema pe astronom), şi anume că cercurile de aur corespund exact ţărilor noastre. De aceea, văzând că eu mă subestimasem, deşi ţării mele îi corespundea un cerc de aur, îl îndemna pe unul dintre căpitani să ceară şi cântărirea noastră. Şi ca să nu ni se reproşeze, oricare ar fi rezultatul, înainte de toate, pentru că doar unul dintre noi avea un semn deosebit de bun.

Astfel, aprodul cu cea mai mare putere nu a ajuns chiar la mine fără vreun motiv. Am fost foarte recunoscător pentru asta şi m-am uitat şi mai îndeaproape la ţara mea. Am găsit că pe lângă cercurile mici, mai erau un anumit număr de linii frumoase, şi nu spun asta ca să mă laud. Am văzut şi mai multe pe acest glob, pe care însă nu doresc să le public. Fiecare să examineze la el acasă de ce nu are fiecare oraş câte un filozof.

După acestea, aprodul ne-a condus înăuntru în glob, căci unde era oceanul şi cel mai mult spaţiu, stătea o placă pe care erau trei însărcinări şi numele proiectantului. Această placă se putea da jos cu grijă şi pe o punte, se putea trece în interiorul globului, unde încăpeau patru persoane. Exista doar o scândură rotundă pe care puteam să şedem, iar stelele se puteau vedea şi în plină zi (acum însă era deja noapte). Mie mi s-a părut că erau nestemate care străluceau atât de frumos în adevărata lor ordine şi pe orbitele lor, încât abia am vrut ies de acolo."

28

Orologiul şi globul

Din textul care introduce acest capitol al nunţii alchimice reiese cât de minuţios şi de grijuliu este pregătit şi organizat câmpul astral al Fraternităţii. C.R.C. relatează că în cursul vizitei sale i-au fost arătate frumoasele fântânile din castel, minele şi sălile pline cu obiecte de artă.

În cazul acestor fântâni, trebuie să ştim că dacă într-un câmp astral se aprinde un focar, sunt necesari combustibili astrali şi din mediu trebuie să curgă mereu acest material astral, ca focul să poată arde şi focarul să poată funcţiona. Pentru a asigura acest efect este nevoie tot timpul de o asemenea fântână. Dacă n-ar fi forată această fântână, focarul astral ar seca curând. Minele sunt locuri de unde sunt extrase materiale utile şi preţioase. Iar în atelierele care sunt consacrate artelor regale sunt elaborate anumite preparate. Poate înţelegeţi acum acest text. În câmpul astral al Fraternităţii, în corpul lui astral, se găseşte o sursă permanentă de forţă şi curg continuu diverse materiale ciudate. Cu ajutorul acestora se pot trimite tot timpul radiaţii şi forţe necesare pentru realizarea planului Fraternităţii.

Pentru asigurarea acestei mişcări permanente, toate locurile de muncă şi spaţiu privesc spre un singur centru, pe care Nunta Alchimică îl numeşte orologiu preţios, montat în mijlocul turnului. Acest orologiu se află în legătură cu centrul Spiritului Universal şi acest Spirit face să funcţioneze turnul şi orologiul.

Dacă se începe o anumită muncă, şi în timpul muncii se orientează tot timpul spre spirit şi la scopul acestuia, atunci comorile fântânilor arteziene, ale fântânilor şi ale minelor nu se vor epuiza niciodată şi orologiul va funcţionează neîntrerupt. Dacă o fântână sau mină este forjată în acest fel, atunci produsele vor curge până când ele sunt utile şi necesare.

Textul numeşte mai departe şi marele scop în interesul căruia a fost chemat la viaţă acest focar astral, şi se menţine citadela. La întrebările referitoare la aceastea, răspunde imaginea globului care se învârte permanent. Globul este aici, printre altele, proiecţia lumii umanităţii care trăieşte în întuneric. Întreaga natură dialectică a omenirii căzute se proiectează ca un glob în spaţiul astral al Fraternităţii. Acest glob este studiat tot timpul, astfel încât Fraternitatea cunoaşte în fiecare instanţă regiunea cea mai ameninţată a acestei văi a lacrimilor. Pe glob se indică locul în care marea muncă trebuie începută şi dusă la sfârşit. Cel care poate intra în templul iniţierii, pe globul pământesc aflat în spaţiul astral al Fraternităţii, găseşte fiecare indicaţie referitoare la sarcina primită de el pe baza pregătirii şi orientării sale interioare.

Ne-a fost permis de mai multe ori să vă explicăm că substanţa astrală este o substanţă de foc. Acest material constă din atomi de foc. Din acest motiv, corpul nostru astral luminează puternic. Ne înconjoară şi ne pătrunde din fiecare parte, iar el este înconjurat de un câmp magnetic septuplu în care se află lipika: microcosmosul. Dacă examinăm lipika dinspre înăuntru, atunci, atât la om cât şi la corpul viu al grupului, ca şi într-un cosmos, putem vedea o reţea de puncte magnetice care se învârt pe orbite ca nişte pietre preţioase. Afirmaţia că pajul său îl conduce în interiorul acestui glob ca să poată privi toate acestea, dovedeşte devenirea conştientă interioară al lui C.R.C. Aici ne e evident imediat că pentru sufletul care păşeşte pe calea auto-iniţierii,

viaţa proprie şi viaţa comunităţii constituie o unitate perfectă, indivizibilă. Căci după ce, în spaţiul astral al Fraternităţii s-a informat despre Marea Operă şi în sarcina sa legată de asta, pentru prima oară în cursul dezvoltării sale, C.R.C. priveşte propria sa boltă cerească microcosmică şi sclipirile strălucitoare ale luminilor noi care s-au aprins în el: planetele magnetice microcosmice în rotaţie care respiră şi atrag forţe înspre interior şi care sunt într-o interacţiune permanentă cu spaţiile astrale înconjurătoare. Conştiinţa i s-a deschis pentru noua sa realitate interioară născută în cursul uceniciei, pentru că, cu adevărat, „a stat pe „covor", pe careul adevărat al construcţiei, la care a fost susţinut de cele trei misiuni şi de numele constructorului său.

Ce vrea să spună cu asta C.R.C.? Cele trei misiuni se referă la reînvierea purificatoare şi transformatoare în forţa Gnozei a aşa-numitului triunghi superior, a glandei epifize, a glandei hipofize şi a tiroidei, prin care se poate realiza coborârea şi adâncirea spiritului, a polului pozitiv al monadei, astfel ca numele Său poate fi elogiat şi glorificat din nou de către creatura Sa.

Construcţia perseverentă pe baza careului care în organismul fizic se sprijină pe stern, pe splină şi cele două capsule suprarenale, realizează la momentul potrivit deschiderea medulei, (ea fiind o poartă de acces spre sanctuarul capului, dinspre măduva coloanei vertebrale), şi în legătură cu aceasta colaborarea armonică a celor patru centre ale forţelor inferioare cu cele trei centre ale forţelor superioare, realizându-se astfel naşterea efectivă a noii conştiinţe.

În templul iniţierii este important să creăm regularitate şi ordine în sistemul magnetic microcosmic propriu. Practic, aceasta este sarcina primordială a modului de viaţă a elevului. Căci sistemul nostru magnetic, lipika, este cea care mişcă într-un fel anume focul astral al corpului nostru astral, cu toate consecinţele acestuia în toate vehiculele personalităţii (în toate

corpurile) şi în toată viaţa noastră. De exemplu, materia astrală astfel mişcată pătrunde în ficat şi aduce sângele nostru într-o anumită stare din care trebuie să trăim şi să acţionăm. Omul ajunge astfel adesea în situaţii de strâmtoare. Trăim conform acelui foc astral care pătrunde în ficatul nostru.

Această forţă creează legătura între centrele noastre neurale. Am putea spune că întregul eter neural ce vine este esenţa focului astral, a corpului astral. Sistemul nostru nervos, şi mai ales mediul nervos, provoacă multe dificultăţi în corpul şi viaţa noastră, de exemplu înclinaţia dăunătoare spre simpatie sau antipatie.

Mediul astral determină şi starea şi calitatea organelor cu secreţie internă precum şi a funcţionării lor. Fără excepţie, toate organele cu secreţie internă ard şi funcţionează prin focul astral. Acest foc determină de asemenea toate valurile emoţionale ale dispoziţiei noastre, într-un cuvânt, întregul nostru fel de a fi, caracter şi mod de viaţă. Esenţa voinţei noastre depinde şi ea de starea corpului nostru astral. Corpul astral domină întreaga noastră viaţă.

Trebuie să ne potrivim modul nostru de viaţă în aşa fel încât să putem realiza diferite schimbări profunde în corpul nostru astral. Aceasta este cheia vieţii noastre. Dacă nu reuşim în asta, atunci eforturile noastre sunt în zadar.

Care trebuie deci să fie modul nostru de viaţă? Ce trebuie să facem în acest domeniu? Există diverse laturi ale reformei, ale transformării vieţii noastre. Cea mai importantă trebuie să fie predarea de sine. Căci dacă realizaţi toate laturile transformării vieţii Dumneavoastră, dar nu şi predarea de sine, lipsa de eu, atunci totul este în zadar. Căci de unde începe predarea de sine, crucificarea propriei voinţe? De la eu, de la conştiinţa de corp, de la rezultatul a tot ceea ce se agită, fierbe şi se ambiţionează în corpul nostru astral, deci, de la produsul final al anarhiei astrale a vieţii noastre. De la acest eu trebuie să înceapă totul. Căci eu-l,

ca rezultat al lungii căi a experienţelor, descoperă că ceva nu este în ordine, că în viaţa lui ceva nu este în regulă, că mereu trebuie să se lupte cu dificultăţi, suferinţe şi dezordine. Până la urmă înţelege vorba: „Cine îşi va pierde viaţa pentru Mine va găsi imperiul, noua viaţă".

Cel care nu vrea să-şi piardă viaţa eu-lui, nu vrea să se predea sufletului viu, acela nu poate în nici un caz intra în viaţa sufletului viu! Celui care înţelege aceasta cu adevărat şi înţelege necesitatea avertismentului, i se deschide calea predării de sine, iar acela poate păşi pe calea pe care în mod mistic şi gnostic, se predă sufletului viu, rozei inimii. Această roză care este situată în inimă, în vârful ventriculului drept, fiind nu numai centrul geometric al microcosmosului nostru, ci de fapt şi inima corpului nostru astral. Acesta este trandafirul care trebuie să înflorească. Dezvoltarea, înflorirea lui înseamnă renaşterea sufletului.

Căci în inima acestei roze, în centrul sistemului nostru astral se ascunde principiul străbun al Tatălui, al Logosului, principiul originar al existenţei noastre, ideea lui Dumnezeu referitoare la noi, creaturile Sale. De aceea, omul gnostic practic începe prin a-şi consacra fără condiţii rozei inimii, conştiinţa sa, fiinţa eu-lui său, produsul final al haosului eu-lui său. Dacă acest principiu străbun, această roză s-a trezit la viaţă nouă, dacă poate să curgă din nou forţă din el, atunci se creează un nou curent astral care ne umple viaţa în întregime. Atunci pentru întâia oară în viaţa noastră, încep zorii noi, dimineaţa nouă.

De îndată ce predarea de sine şi consecinţele ei se apropie de perfecţiune, de îndată ce se poate petrece evenimentul întâlnirii lui Ioan Botezătorul cu Isus pe malul Iordanului, sufletul va înflori, roza sufletului trăieşte, Spiritul coboară imediat peste el ca un porumbel. Atunci se pot auzi cuvintele evangheliei: „Aceasta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea".

29

Necesitatea purificării astrale

În timpurile străvechi au fost vremuri când conducătorii spirituali proeminenţi ai omenirii care proveneau din Fraternitatea Universală au făcut totul ca să ajute omul dialectic să-şi dezvolte corpul material. Domeniul de viaţă dialectic poate fi o experienţă trăită, se poate descoperi în măsură completă limitarea extinsă la toate detaliile în ordinea noastră de necesitate doar atunci când bem cupa vieţii până la ultimul strop cu un organism material complet acordat la această ordine de necesitate.

Ei bine, avem corpul nostru material. Am examinat şi am trăit viaţa atât în raport individual cât şi în raport social, pe cât este necesar şi posibil în acest domeniu de existenţă. Iar dacă aproape că am golit cupa vieţii, atunci se dezvoltă trei posibilităţi:

un instinct psihic care ne inspiră dorinţa schimbării, ameliorării, perfecţionării vieţii materiale;

o altă tendinţă psihică care ne îndeamnă să ne luăm rămas bun de la viaţa materială şi să ne ridicăm într-o stare de viaţă cu totul diferită;

combinaţia neobişnuită, adesea complexă a celor două reflexe psihice, a cărei consecinţe este o puternică năzuinţă materială însoţită de profunda dorinţă de mântuire.

De bună seamă că suntem mulţi care cunoaştem această stare dualistă. De aceea, pe teritoriul nostru de existenţă, putem distinge clar trei categorii de oameni care aspiră.

Prima categorie se străduieşte complet la ameliorarea materială, şi se mişcă pe plan orizontal. Scopul este îmboldirea la progres pe plan cultural, social şi umanitar a lumii şi a omenirii, ceea ce, desigur, nu trebuie refuzat. Căci oricât de imposibilă ar fi în realitate o astfel de dezvoltare, în sensul gnostic, auto-purificarea şi auto-cunoaşterea care rezultă dintr-o asemenea orientare entuziastă pământeană sunt întotdeauna importante şi necesare. Iar dacă ne gândim bine, există nenumărate domenii ale vieţii pământene care necesită ameliorare. A te strădui la acestea este util, important şi necesar.

A doua categorie se retrage complet, îşi ia rămas bun de la lume. Ei sunt aceia care din principiu, trag o linie strictă de demarcare între cele două teritorii de existenţă, cea din această lume şi cea din lumea spiritului, şi nu acceptă un compromis sau graniţe neclare.

În istoria omenirii, din timp în timp, această categorie are o prezenţă puternică, câteodată gnostică, altă dată foarte fanatică, dusă la extreme. Gândiţi-vă de exemplu la diferitele secte dintr-un trecut recent, la nenumăraţii oameni din mânăstiri şi la mişcarea Manicheilor, care aparţine şi ea tot aici.

Cea de a treia categorie – se înţelege – urmează calea de mijloc, după regula de aur. Deşi văd că Imperiul lui Dumnezeu nu face parte din această lume şi carnea şi sângele nu-L pot moşteni, recunosc totuşi că şi viaţa materială are sens profund şi ştiu că bazele marii schimbări, a transfigurării, a renaşterii prin apă şi suflet trebuie puse aici.

Aceasta este cauza pentru care Gnoza se manifestă neschimbat în viaţa materiei, ia în folosinţă căi şi instrumente materiale şi doreşte să fie cu oamenii.

Nu dorim să întârziem mai mult pe aceste reflexe care determină în întregime omul, ci am dori să examinăm de unde vin ele.

Răspunsul îl cunoaştem. Aceste reflexe vin din corpul dorinţei, din corpul astral, din subconştient, din sfera dorinţelor, din viaţa afectivă, din psihicul nostru. Din starea în care se manifestă factorii moşteniţi şi influenţele karmice! Toate acestea ne sunt bine cunoscute. Cunoaştem efectele dorinţei şi ale aspiraţiilor noastre şi le putem constata din nou şi din nou.

Dar cunoaşte oare cititorul şi corpul dorinţei şi corpul astral însuşi? Îl cunoaşte oare tot atât de bine ca pe corpul său material?

Putem considera cert că nu îşi cunoaşte corpul, că literalmente şi fizic nu ştie nimic despre el, că bazele dirijării efective trebuie să le înveţe în cele ce urmează.

Afirmând asta nu dorim să vă ofensăm, ci vă expunem doar realitatea şi aceasta este foarte importantă. Deoarece trebuie să învăţăm să ne stăpânim corpul astral tot aşa ca şi corpul fizic. De corpul astral trebuie să ne îngrijim la fel ca şi de corpul material. Ordinul Universal ne atrage cu insistenţă atenţia asupra acestui lucru.

Dimineaţa, omul începe cu spălatul şi îmbrăcatul corpului material. Vă îngrijiţi părul, unghiile şi dinţii, vă hrăniţi corpul şi-i daţi de băut. Ştiţi ce îi trebuie şi la anumite intervale îi asiguraţi odihnă. Dacă vă doare ceva şi nu vă trece destul de repede, atunci luaţi măsuri. Câte nu faceţi în interesul îngrijirii şi dezvoltării corpului, de multe ori chiar în mod exagerat!

Dar ce faceţi în interesul îngrijirii corpului astral?! Chiar şi ideea aceasta este departe de Dumneavoastră. Nici nu v-ar trece prin cap să vă murdăriţi corpul material pe stradă cu noroi, murdărie. Un căţeluş face câteodată cu plăcere acest lucru. De ce? Deoarece căţeluşul nu este conştient în întregime de corpul său material. Există doar conştiinţă parţială în el.

Ştiaţi că în ceea ce priveşte corpul nostru astral ne aflăm în situaţia căţeluşului? Dacă câinele nostru intră atât de murdar în casă, atunci observăm imediat şi îi facem o baie. Dacă

Dumneavoastră intraţi cu corpul astral murdar, asta nu o observă nimeni – nici Dumneavoastră... Poate mai târziu, când este într-adevăr prea târziu.

Aceasta este o stare extraordinar de periculoasă!

În timp ce sunteţi preocupat de îngrijirea unghiilor, ca ele să arate elegant şi ireproşabil pe corpul Dumneavoastră astral s-ar putea vărsa o roabă de murdărie astrală pe care aţi remarca-o doar mai târziu! Aceasta este o situaţie foarte serioasă, deoarece murdărirea astrală dăunează tuturor celor patru corpuri ale personalităţii. Corpul fizic, corpul eteric precum şi capacitatea de gândire au parte de murdaria corpului astral.

Dacă copii Dumneavoastră revin murdari de pe terenul de joacă, eventual îi certaţi, deşi poate că din punct de vedere astral, vă aflaţi într-o stare mai dezgustătoare decât ei.

Bănuiţi nu-i aşa, ce problemă prezintă ignoranţa în această privinţă? Întreaga omenire se află în această situaţie. De aceea se vorbeşte în zilele noastre atât de mult despre psihic, psihiatrie şi ajutor sufletesc şi mulţi se duc la consultaţii psihologice. Cuvântul psihic în sine nu spune însă nimic, căci prin aceasta se înţelege doar ceea ce se află în spatele fenomenului vizibil al omului şi se ascunde sub nivelul conştiinţei.

Astfel însă se creează un nou pericol, deoarece nenumăratele metode, aşa-numite psihologice, care în zilele noastre sunt revărsate asupra omenirii sub masca ştiinţei au luat naştere în mintea speculanţilor şi a criminalilor.

De ce vă este teamă în cursul vieţii, toată supărarea, mizeria, toate tensiunile, tot ceea ce faceţi şi ceea ce nu faceţi, provin de la faptul că vă lipseşte cunoaşterea şi controlul asupra corpului Dumneavoastră astral.

Să ne închipuim că cineva face o mare greşeală, o mare prostie, sau provoacă mari dificultăţi şi din această cauză este dus la un psihiatru care încearcă să deşluşească cauza care l-a

făcut să săvârşească fapta necugetată. Dacă o află încearcă să forţeze în psihic o motivaţie contrară cu aceasta. Dacă e posibil, se încearcă anihilarea, şocarea consecinţelor actului incorect asupra corpului material.

Dacă nu se reuşeşte, sau individul nu ajunge până acolo, atunci comportamentul său poate provoca dauna mult altora şi se înstrăinează de familie şi de semeni.

De aceea, în Şcoala Spirituală Gnostică se aplică o psihoterapie care diferă în mod fundamental de tot ceea ce oamenii înţeleg sub acest termen. Aceasta am dori să vă explicăm în această carte, pe bazele comunicărilor lui C.R.C.

Sarcina Şcolii Spirituale este ca să vă ajute să vă controlaţi propriul Dumneavoastră corp astral în sens eliberator, ceea ce vă dăruieşte fericirea curată, inexprimabilă a vindecării, vindecarea de tot ce are ca consecinţă suferinţa, boala şi moartea.

Nunta Alchimică a lui Cristian Rozacruce descrie perfect calea spre această fericire netrecătoare. Aceasta este calea mântuirii prin urmarea adevărată a lui Christos.

În timpul mesei, am vorbit despre cum ne-am petrecut după-amiaza – totuşi eu am păstrat sub tăcere vizita noastră la bibliotecă şi la monumente. Când vinul ne-a dezlegat limbile, fecioara a luat cuvântul, cupă cum urmează:

„Dragii mei domni, în acest moment nu sunt de acord cu sora mea. Avem în apartamentul nostru un vultur şi fiecare dintre noi ar vrea să fie preferata sa; avem dese discuţii în legătura cu asta. Pentru a le pune capăt, ne-am hotărât să ne prezentăm împreună în faţa lui şi am convenit că urmează să-i aparţină aceleia faţă de care se va arăta binevoitor. Atunci când am dus la capăt acest plan, eu ţineam în mână o ramură de lauri, după cum îmi este obiceiul, iar sora mea nu avea nimic. Îndată ce vulturul ne-a zărit, i-a dat surorii mele ramura pe care o ţinea în cioc şi a cerut-o în schimb pe a mea; eu i-am oferit-o. Atunci, fiecare dintre noi a tras concluzia că ea este preferata; ce să credem!?”.

Această întrebare, pe care fecioara ne-a pus-o din modestie, a stârnit curiozitatea şi fiecare dintre noi a dorit să găsească o soluţie. Dar toate privirile s-au îndreptat spre mine şi am fost rugat să îmi spun primul părerea; am fost atât de tulburat, încât nu am putut să răspund decât punând aceeaşi problemă într-un fel diferit şi am spus:

„Doamna mea, o singură piedică stă în calea soluţiei problemei, care ar fi usor de rezolvat, dacă n-ar fi asta. Aveam doi prieteni care îmi erau foarte apropiaţi; dar cum ei nu ştiau pe care dintre ei îl prefer, au hotărât să alerge deîndată spre mine, convinşi fiind că cel pe care îl voi primi primul era preferatul meu. Totuşi, cum unul dintre ei nu putea să se ţină după celălalt, a rămas în urmă, plângând; l-am primit pe celălalt cu uimire.

Când mi-au pus care fusese scopul întrecerii lor, nu m-am putut hotărî să ofer o soluţie şi a trebuit să îmi amân decizia, până ce îmi voi fi clarificat sentimentele".

Fecioara a fost surprinsă de răspunsul meu, a înţeles foarte bine ce vroiam să spun şi mi-a zis: „Ei bine, suntem chit".

30

Cele zece povestiri

Credem că am descris destul de clar în capitolul precedent necesitatea cunoaşterii corpului nostru astral, cât şi a controlului asupra corpului. La realizarea acestei sarcini mari şi importante este nevoie mai întâi de toate de o calitate sufletească şi de o ucenicie. O nouă calitate, care vine din roza inimii, este efectivă în sânge şi în mediul neural şi o orientare extrem de serioasă a uceniciei care se dovedeşte în faptele vieţii şi în comportament.

Noile calităţi ale sufletului se manifestă şi în igiena mentală, într-o nouă viaţă de gândire purificată. Prin intermediul vieţii de gândire avem acces la corpul nostru astral şi cu ea punem în mişcare acest corp. Fiecare gând are un efect astral nemijlocit în acord complet cu natura, calitatea, conţinutul şi forţa gândului. Modul de gândire joacă deci un rol deosebit de important în privinţa calităţii şi menţinerii întregii noastre personalităţi.

Igiena gândirii este începutul. După aceasta însă, urmează organizarea psihică şi fizică a corpului astral. Elevul trebuie să afle, ce poate să facă şi ce trebuie să facă în această privinţă, deoarece corpul astral este acela care eliberează eterurile, şi aceste eteruri contribuie la construirea şi menţinerea corpului material. În forţa rozei şi a parfumului rozei, noile calităţi ale sufletului fac corpul fizic receptiv la impresiile foarte sublime care transcend natura şi influenţe astrale. Această stare oferă şi protecţie împotriva influenţelor inferioare. Datorită vibraţiilor

din ce în ce mai fine şi mai ridicate ale corpului astral, vibraţiile mai inferioare pot să pătrundă din ce în ce mai greu în sistemul elevului. Intenţia serioasă pentru ucenicie asigură candidatului şi o legătură armonică cu latura astrală a Corpului Viu al Şcolii Spirituale, iar prin puterea ei rezistă uşor la acele atacuri cărora în starea lui slabă le-ar putea rezista doar cu greu.

Mai trebuie văzut clar că cel care tinde spre o adevărată reînnoire a vieţii în sensul nunţii alchimice, trebuie să adopte pe lângă modul de viaţă material orientat just, şi un mod de viaţă astral pur. Dacă nu aplică această stare de viaţă astrală, sau o aplică numai în parte, atunci nu poate serba nunta alchimică, ci se opreşte într-un anumit punct al căii sale şi nu avansează nici un milimetru. Atunci păţeşte ca Pistis Sophia, care se străduieşte la scopul uceniciei sale, dar îl învinge din nou şi nou forţele eonilor, adică numeroasele curente contrare care se schimbă neîncetat în corpul astral, şi cărora întreaga personalitate cvadruplă îi cade victimă. Pentru nunta alchimică la care aspiră candidatul, elevul trebuie să realizeze o legătură triplă. Sufletul renăscut, personalitatea cvadruplă şi spiritul trebuiesc să fie asamblate într-o unitate completă în câmpul microcosmic.

Înainte de a reveni la discuţia celei de-a treia zi a Nunţii Alchimice, dorim să vă amintim prima parte în care am amintit un detaliu foarte important al pregătirilor necesare pentru unificarea spiritului, sufletului şi a corpului. Înaintea acelei faze a Nunţii Alchimice cu care începe această a doua parte, candidatul a dovedit deja, că:

1. renaşterea sufletului s-a realizat în el;
2. a devenit suficient de sensibil să înţeleagă apelul la noua viaţă ce emană din Gnoza universală, şi să reacţioneze în mod pozitiv la el;
3. în urma acesteia, în interesul căii de eliberare, este gata să facă anumite sacrificii;

4. dovedeşte în practică că se află în căutarea templului de iniţiere şi
5. a trecut cu succes proba celor şapte greutăţi, la care în cea de a treia zi intră în templul de iniţiere unde cunoaşte în întregime scopul şi structura lui, aşa cum am văzut la sfârşitul primei părţi.

Focarul astral al Ordinului, a cărui stare corespunde întotdeauna perfect stării Pământului, „Nunta Alchimică" îl numeşte glob. Interacţiunea acestuia cu candidatul, muncitorul, determină locul candidatului în muncă. Iar în marele atelier astral al Ordinului – cum am văzut – fiecare ajutător înnobilat pentru asta poate să studieze minuţios întreaga muncă precum şi sarcina care i-a fost încredinţată.

În interesul acestui studiu şi pentru orientarea legată de cale se adună din nou şi din nou cu toţii la simbolica Ultima Cină. Împreună consideră şi discută fiecare problemă care se poate ivi. Ca să-i fie de ajutor candidatului care ca şi C.R.C., a ajuns la cea de a treia zi, în timpul cinei, la nunta alchimică i se dau zece indicaţii. Ele sunt prezentate sub forma unor întâmplări scurte, sau enigme care aparent, sunt doar divertismente.

Ca de exemplu problema celor două surori cu vulturul şi modul de a afla pe care din ele o iubeşte mai mult. Una dintre fete are în mână o creangă de dafin, cealaltă nu are. Dar are şi vulturul are o creangă de dafini în cioc şi i-o dă fetei care nu are, dorind în schimb creanga celeilalte, şi de aceea, fiecare dintre surori credea că e cea mai mult iubită de vultur.

Ca să putem înţelege aceasta, să ne amintim de lucrurile discutate anterior despre vultur. Vulturul este simbolul noii stări de viaţă, baza căreia, în mod absolut, este sufletul; dar mai este şi simbolul cercului, atmosferei vieţii indispensabile a sufletului, a sufletului Spirit, în care se poate ridica la înălţimile cele mai

sublime. Cele două surori ale întâmplării noastre erau orientate în întregime spre vultur, spre sufletul Spirit. Amândouă iubeau din inimă noua viaţă. Dar s-a ivit în noi o problemă sufletească care se iveşte adesea şi cu care fiecare elev se confruntă odată: „Iubesc oare suficient sufletul? Mă predau oare complet sufletului? Poate oare să acţioneze suficient şi să prindă formă în mine forţa sufletului? Este oare totul în ordine în mine în această privinţă? Care este cel mai bun, cel mai eficace mod de viaţă? “

Observaţi exact ce se întâmplă în povestire.

Dafinul este simbolul speranţei, a speranţei interioare care nu se veştejeşte, deci al vieţii orientate just tot timpul, a vieţii puternice în curs de vindecare. Din această cauză, Gnoza Ordinului premergător nouă a respectat foarte mult dafinul şi i-a utilizat ramurile în mai multe privinţe în timpul serviciilor de templu. Dafinul se poate găsi şi în zilele noastre în faţa intrării străvechii grote de iniţiere „Betleem” din Usat.

Dar să ne întoarcem la povestirea noastră: Vulturul, simbolul imens al restabilirii legăturii sufletului cu spiritul, primeşte ramura uneia dintre surori. Toată dorinţa ei fierbinte se orientează spre Sufletul viu, asupra Sufletului Spirit, asupra vulturului. Iar vulturul îi acceptă dragostea. Totodată ramura de dafini, dăruieşte speranţa aceluia care nu o are încă. Cu aceasta, intenţia este să afirme acel fapt inalterabil că aceluia care studiază nunta alchimică şi se apropie de sărbătoarea nunţii i se dăruieşte dragostea lui Dumnezeu şi care trebuie să se realizeze în fiecare om adevărat şi care străluceşte peste cei buni şi cei răi, fără excepţie.

Dragostea divină străluceşte peste toţi şi toate. Ea este indivizibilă şi nu cunoaşte jumătăţi de măsură. Deci dacă un om s-a renăscut după suflet, atunci poate trăi şi exista pe baza acestei legi măreţe. Şi sufletul radiază dragostea sa la fel tuturor. Nu poate face altceva. Merge la toţi care au nevoie de ajutor cu o

speranţă ce nu se poate diminua, la căutători, şi la aceia care s-au rătăcit şi sunt descurajaţi, precum şi la aceia care se opun încă cerinţelor lui de reînnoire a vieţii. Sufletul nu se opreşte niciodată din activitatea lui, din serviciul lui de dragoste. Perseverează plin de încredere, până în eternitate.

În legătură cu asta e însă important să nu confundăm dragostea lui Dumnezeu care străluceşte peste toţi şi toate cu "facerea de bine" care vine din neştiinţa unor cercuri şi oameni, ca de exemplu mişcarea de refacere morală, care este superficială şi inutilă, ba chiar dăunătoare. Iubirea lui Dumnezeu, radiază uniform peste toată lumea prin fiecare suflet adevarat. Pe unul îl va ajuta, pe altul îl va cobori. Ea dă tuturor ceea ce are nevoie, printr-o intervenţie absolut impersonală. Nu are nici o motivaţie provenită dintr-un eu central.

După tot ceea ce am spus despre Iubirea divină, pe baza întâmplării vulturului, vă putem arăta prima condiţie necesară stăpânirii eului astral: aceasta este constanţa totală a stării de vibraţie a întregului corp astral. Dacă aţi atins această constanţă absolută, atunci poarta nunţii alchimice vi se deschide larg. Posibilitatea acesteia există în Dumneavoastră. Însuşi corpul astral are această capacitate. Ca acest lucru să fie clar, vă reamintim că, corpul astral, sau corpul dorinţei, posedă trei calităţi: atracţia, repulsia şi constanţa. Această a treia capacitate este, nu o neutralitate sau o indiferenţă, ci mai mult o radiaţie neschimbată, impersonală, obiectivă, liniştită dar dinamică, care radiază cu o uniformitate absolută peste toată creaţia lui Dumnezeu. Dacă Dumneavoastră o atingeţi pe baza creşterii sufletului, atunci nu veţi avea parte de nici un fel de agitaţie a pasiunilor sau violente mişcări emoţionale, sau de consecinţele ale acestora. Atunci aproape că deveniţi candelabru în marele Templu a lui Dumnezeu.

În cel care nu s-a realizat încă această serenitate a luminii astrale, emotivitatea sa astrală se împarte în trei aspecte. Acela se

va afla în luptă continuă cu sine, cu tot şi cu toate: căută şi atrage ceea ce-şi doreşte intens; respinge şi se luptă contra a ceea ce îi este potrivnic sau îi displace; este indiferent faţă de tot ceea ce nu-l interesează, sau nu-i place, faţă de ce este ostil din interior.

Dacă Dumneavoastră vă aflaţi în această stare, atunci întreaga personalitate vă este măcinată în vârtejul permanent al impresiilor şi influenţelor.

Dar dacă mulţumită sufletului, vă ridicaţi întărit la uniformitatea şi echilibrul vibraţiilor astrale, atunci veţi atrage şi primi cu aceasta în mod automat ceea ce vă este bun, dar fără emotivitate sau mişcare interioară. Ceea ce nu vă este bun nu poate penetra în sistemul Dumneavoastră. Atunci nu veţi risipi nici cea mai mică energie la ceva care nu are nevoie de energia Dumneavoastră, sau nu o merită, deşi veţi mai rămâne în legătură cu ea.

Datorită echilibrului astral puteţi duce o viaţă care corespunde perfect cuvântării de pe munte. Atunci veţi iubi pe aceia care vă urăsc, nu vă opuneţi răului, şi binecuvântaţi pe cei care vă blestemă. Toate acestea nu le veţi face personal, egoist (un mod de viaţă de cuvântare de pe munte nu ar fi posibil astfel), ci mulţumită calităţii sufleteşti şi nobilităţii ei, care face pentru fiecare candidat posibil acest mod de viaţă.

Acum sunt clare şi celelalte povestiri. Căci enigmele dialectice care se ivesc tot timpul: cine are parte de mai multă simpatie şi cine de mai puţină, cine are dreptul la mai mult şi cine la mai puţin, ce trebuie să fac şi ce nu am voie să fac, vor deveni inutile dacă există echilibrul astral. De aceea, sufletul nu se preocupă niciodată cu asemenea probleme.

Bineînţeles mai rămân câteva întrebări, ca de exemplu asocierea a două fiinţe umane pentru o viaţă. Să vedem deci care sunt explicaţiile pe care celelalte întâmplări le oferă şi ce fel de sfaturi ni se dau în legătură cu dominarea absolută a corpului astral, pe care trebuie s-o atingem cu adevărat.

Modestia cu care Fata ne-a adresat întrebarea ne-a plăcut foarte mult. Toţi doream să auzim soluţia misterului. Dar deoarece mulţi se uitau spre mine, şi mi-au cedat dreptul de a răspunde, m-am tulburat şi n-am putut face altceva decât să ridic şi eu o altă problemă. Am spus deci:

"Stimată Domnişoară, s-ar putea răspunde cu uşurinţă la întrebarea Dumneavoastră dacă n-ar fi aici ceva care mă neliniştească şi pe mine. Am avut doi colegi care m-au iubit foarte mult. Deoarece n-au ştiut care dintre ei îmi este mai aproape de inimă, s-au decis ca să vină la mine pe neaşteptate, iar acela pe care-l voi îmbrăţişa prima dată va fi acela care îmi e mai drag. Unul dintre ei însă, neputând să se grăbească atât ca şi celălalt, a rămas în urmă şi a început să plângă. L-am îmbrăţişat mirat pe celălalt. Când şi-au povestit planul, nici eu n-am putut decide. Am lăsat lucrurile aşa cum erau, sperând că voi găsi un sfat bun."

Fata s-a mirat, dar a observat intenţia mea şi a răspuns astfel: „Bine, atunci suntem chit şi să cerem soluţia de la ceilalţi."

Însă la exemplul meu şi alţii prinseră curaj şi unul dintre ei continuase:

„În oraşul în care locuiesc, nu demult o doamnă nobilă a fost condamnată la moarte. Deoarece judecătorului i-a fost milă, a anunţat că dacă cineva ar vrea să câştige viaţa ei prin luptă, atunci el va permite asta. Doamna a avut doi pretendenţi. Unul dintre ei a pornit imediat la drum şi şi-a aşteptat adversarul pe câmpul de luptă. Între timp a apărut şi celălalt, şi deşi a venit târziu, s-a decis totuşi să lupte, dar să se lase învins pentru a salva viaţa doamnei prin victoria primului bărbat. Aşa s-a şi

întâmplat. Prin aceasta ambii au câştigat dreptul la doamnă. Domnilor, spuneţi-mi căruia să-i aparţină?"

Tânăra Fată nu se putu abţine şi spuse:

„Am crezut că mă voi lămuri, dar iată-mă prinsă în cursă şi aş dori să ştiu dacă mai sunt şi alţii care răspund astfel."

„Desigur că sunt, răspunse un al treilea. O aventură mai mare decât a mea n-a povestit încă nimeni. În tinereţe am iubit o tânără onorabilă. Ca să ajung la ea, a trebuit să cer ajutorul unei bătrâne care m-a condus la ea. Dar s-a întâmplat să vină şi fraţii fetei, când noi ne aflam împreună în trei, şi s-au mâniat atât de tare, încât au vrut să mă omoare. La implorarea mea, m-au făcut să jur că le iau de nevastă pentru un an pe ambele femei. Spuneţi-mi domnilor, pe care aţi fi luat-o mai întâi? Bătrâna sau tânăra?"

Am râs de această dilemă multă vreme şi cu toate că unii au început să şuşotească, nici unul nu voia să hotărască. De aceea, al patrulea începu astfel:

„Stătea într-un oraş o nobilă onorabilă căreia mulţi i-au făcut curte, însă mai ales un tânăr nobil. Acesta a insistat atât de mult, încât doamna i s-a promis până la urmă, cu condiţia ca în mijlocul iernii, să o poată duce într-o frumoasă grădină verde de trandafiri. Dacă nu reuşea, atunci să nu-i mai apară în faţa ochilor niciodată. Tânărul nobil a călătorit în ţări îndepărtate pentru a găsi pe cineva care să-i facă asta. Până la urmă a găsit un bătrân. Acesta i-a promis să-l ajute dacă tânărul nobil îi dădea jumătatea averii sale. Tânărul a fost de acord, iar bătrânul şi-a îndeplinit promisiunea. Tânărul a invitat nobila doamnă în grădină, care în ciuda aşteptărilor ei era verde şi agreabilă. Doamna şi-a amintit de promisiune şi l-a rugat pe

tânăr să se mai poată duce încă o dată la soţul ei, căruia i-a povestit apoi în lacrimi şi suspinând necazul. Soţul a fost însă absolut convins de fidelitatea ei şi a trimis-o înapoi la tânărul care a câştigat-o la un preţ atât de mare pentru a-i da ceea ce şi-a dorit. Tânărul nobil a fost şi el atât de frapat de cinstea soţului, încât ar fi considerat un păcat să se atingă de o femeie atât de onorabilă şi a trimis-o şi el înapoi la soţ cu virtutea şi onoarea neatinse. Când bătrânul a aflat de deznodământul acesta, deşi sărac, n-a dorit nici el să se arate mai prejos decât cei doi şi i-a dat înapoi tânărului nobil bunurile. Nu ştiu domnilor, care dintre aceştia a fost cu sufletul mai nobil."

La aceasta nici noi nu am putut spune nimic, iar Fata a dorit şi ea ca un altul să ia cuvântul. Cel de al cincilea a început astfel:

„Stimaţi domni, voi fi scurt: care are o bucurie mai mare, cel care vede ce-i este drag sau cel care doar se gândeşte la ea?"

„Cel care vede", a spus Fata.

„Nu", am întrerupt eu, la care s-a creat o discuţie, până când cel de al şaselea nu a început să vorbească:

„Stimaţi Domni, ar trebui să mă însor şi am în faţa mea o fată tânără, o doamnă măritată şi o văduvă. Ajutaţi-mă să aleg, şi atunci vă ajut şi eu la rezolvarea celorlalte probleme."

„Să mai treacă şi asta", spuse un al şaptelea, „căci măcar există alegere. La mine situaţia e alta. În tinereţe am iubit din inimă o frumoasă tânără onorabilă şi m-a iubit şi ea, dar n-am putut să ne căsătorim deoarece prietenii ei nu şi-au dat consimţământul. De aceea s-a măritat cu altul, un om cinstit şi cumsecade şi el, care a iubit-o şi s-a purtat frumos cu ea, până când femeia a rămas însărcinată şi a suferit atât de mult, încât toţi au crezut că a murit. Astfel au înmormântat-o cu mare pompă

şi doliu. Eu atunci am crezut că dacă această femeie, care în viaţa ei n-a putut să fie a mea, acum că este moartă, pot s-o sărut şi s-o îmbrăţişez cât vreau. Am mers deci în cursul nopţii împreună cu servitorul meu şi am dezgropat-o. Când am deschis sicriul şi am luat doamna inimii mele în braţe, am simţit că inima îi bate slab şi de la căldura mea bate din ce în ce mai tare, până când am putut constata că trăieşte într-adevăr. Am dus-o acasă în linişte şi după ce i-am încălzit corpul rece cu baie parfumată, am dat-o în grija mamei mele până ce a adus pe lume un băiat frumos, de care m-am îngrijit ca şi de mama ei. După două zile i-am povestit cele întâmplate, căci s-a mirat de toate, şi am rugat-o să-mi fie soţie de acum înainte. Dar ea obiecta, spunând că aceasta i-ar provoca poate durere soţului care a fost întotdeauna bun cu ea. Dar deoarece lucrurile s-au întâmplat astfel, a spus ea, datoria ei este să iubească tot aşa de mult şi pe unul, şi pe celălalt. A trebuit să fiu plecat două luni, dar după aceea i-am chemat soţul în vizită la mine şi când am întrebat dacă ar primi din nou femeia decedată la el, a răspuns profund înduioşat, printre lacrimi, că da. La urmă i-am adus femeia şi fiul. Am povestit totul, precum s-a întâmplat şi l-am rugat să-şi dea consimţământul ulterior la cununia noastră. Ne-am certat multă vreme, dar nu a putut să mă abată de la dreptul meu. A trebuit să-şi lase soţia în seama mea, dar după aceea ne-am certat pentru fiul său."

Aici tânăra Fată m-a întrerupt:

„Mă mir că aţi fost în stare să dublaţi suferinţa acelui om nefericit."

„Ce altceva aş fi putut face", a întrebat bărbatul.

La aceasta am început să ne certăm din nou, dar cei mai mulţi au considerat că are dreptate.

„Nu”, a spus el brusc, „i-am dat înapoi şi femeia şi băiatul. Acum spuneţi-mi Domnilor, care a fost mai mare: mărinimia mea, sau bucuria soţului?”

La aceste cuvinte tânăra Fată s-a bucurat atât de mult, încât a băut în sănătatea acestor doi.

Apoi ceilalţi au povestit astfel de întâmplări cu tâlc, dar au fost un pic confuze, şi n-am putut să le reţin pe toate. De una însă mi-am adus aminte. Cineva a povestit că a cunoscut un medic, care cu câţiva ani în urmă, cumpărase lemne de foc. Întreaga iarnă a încălzit cu ele. Însă primăvara a vândut lemnele şi astfel a folosit lemnele pe gratis.

„Aici trebuie să fie vreo magie la mijloc”, spuse Fata. Însă timpul trecuse.

„Da”, spuse colegul meu, „cel care poate să rezolve toate enigmele, să le facă cunoscute pentru toată lumea într-un mod convenabil. Nu cred că i-ar interzice cineva acesta lucru.”

31

Polarizarea inversă

Ne confruntăm acum o problemă foarte delicată. Trebuie să tratăm rândurile de mai sus din ziua a treia a „Nunţii Alchimice". De-a lungul anilor de muncă în Şcoala Spirituală, nu ne amintim să mai fi trebuit să explicăm povestioare de dragoste atât de explicite; dar ar fi copilăros dacă am omite cumva această parte a „Nunţii Alchimice". În afară de acestea va fi în curând clar că în aceste povestiri, aparent despre dragoste, se ascunde un sens profund. Autorul a ascuns însă aceasta adânc, de unde putem trage concluzia că avea un motiv întemeiat şi mesajul lui nu era destinat urechilor profane. Să încercăm să răzbatem la înţelegerea lucrurilor.

Să ne închipuim că o parte a umanităţii, condusă de noua stare a sufletului, realizează echilibrul capacităţilor astrale şi astfel eliberat în dragostea lui Dumnezeu, o radiază ca pe o lumină strălucitoare, uniformă peste tot şi toate. Consecinţa ar fi, cum rezultă din explicaţiile precedente, că membrii acestui grup realizează unitatea de grup şi o dovedesc. Pentru că cei care primesc dragostea lui Dumnezeu pe baza sufletului nou vor fi forjaţi într-o unitate de această dragoste.

Iar de aici se dezvoltă relaţii cu totul diferite între sexe, între bărbaţi şi femei şi îi conduce astfel spre destinul lor veritabil. Deci, dacă un elev şi-a neutralizat haosul astral (în limbajul

„Nunţii alchimice", a câştigat cunoştinţe în glob), care, ca şi om al sufletului, s-a aprins în dragostea lui Dumnezeu şi apare nelipsita ei radiaţie uniformă peste toţi şi toate, atunci candidatul confruntă problema numită a virtuţii. După dragoste urmează imediat virtutea. Mai bine spus: pe lângă dragoste stă virtutea. De aceea, în Doctrina Universală, se vorbeşte despre calea misterioasei virtuţi, ceea ce înseamnă că dacă în candidat se trezeşte această uriaşă stare astrală, forţa nouă a dragostei îl domină, atunci se creează şi un nou mod de viaţă cu totul nou pe care îl putem numi şi virtute. Atunci ia proeminenţă o lege divină cu ajutorul şi sub îndrumarea căreia dragostea trebuie radiată, manifestată, şi aplicată, la regulile şi limitele căreia candidatul este obligat, dacă vrea ca dragostea să-i fie o binecuvântare. Această lege este virtutea, legea misterioasei virtuţi.

Un om virtuos este un om bun şi printre altele, legea virtuţii interzice să-i facem rău vreodată cuiva cu fapta, în orice fel de activitate ar fi, interzice să dăunăm cuiva, să jignim, să provocăm cuiva necaz sau tristeţe, chiar dacă aceasta s-ar întâmpla din dragoste.

În starea sufletului viu legea virtuţii este un lucru de la sine înţeles, exact ca şi dragostea.

La omul născut din natură, acest lucru nu este de loc natural, din cauza stării sale extrem de complicate în ceea ce priveşte păcatul şi confuza şi din cauza haosului care domină în corpul său astral. De aceea, candidatul care este încă în starea născută din natură, dar înnobilat pentru sala nupţială, trebuie să aibă în faţă mereu legea virtuţii. Legea virtuţii trebuie să fie frâna interioară a întregii personalităţi. Iar cel care nu poate aplica această frână, frâna virtuţii, într-o bună zi va fi zdrobit, sau – cum am amintit – va dăuna altora. În această privinţă toate erorile se răzbună. Putem spune liniştit: călcâiul lui Achille al omului se ascunde chiar în problema virtuţii.

Virtutea se referă la numeroase detalii ale vieţii, şi candidatul trebuie să dovedească temeinic aplicarea ei. Cel mai important este însă, reglementarea temeinică a relaţiilor între sexe, unde dragostea şi virtutea sunt norme. Cititorul înţelege acum de ce nu vorbim amănunţit despre relaţiile complicate şi condiţiile vieţii care se manifestă în natura morţii pe planul tensiunii între cele două sexe şi despre care s-ar putea scrie mii de scurte povestiri. Iar scurtele povestiri din ziua a treia nu au acest scop. Deci să încercăm să ne apropiem de intenţia povestirilor.

Omul sufletului (el fiind bineînţeles baza de pornire), datorită felului său, caută colaborare, este silit să colaboreze. Dragostea stă mai presus de toate şi face acest lucru de la sine înţeles. Ea se poate orienta spre umanitate, dar şi asupra unei rase, a unui popor, o grupare sau asupra anumitor oameni. Iar Logosul a aranjat lucrurile în aşa fel încât dacă omul doreşte să dezvolte o forţă, atunci trebuie să folosească aşa-numita polarizare inversă, relaţia dintre "polii magnetici", adică colaborarea dintre bărbat şi femeie pe baza egalităţii perfecte – dacă luaţi în considerare polarizarea inversă.

Ce înseamnă aceasta? Trebuie să ştim că vehiculele personalităţii masculine, corpurile masculine, sunt polarizate diferit de cele feminine:

Corpul mental al bărbatului este negativ, al femeii este pozitiv.

Corpul astral al bărbatului este pozitiv, al femeii este negativ.

Corpul eteric al bărbatului este negativ, al femeii este pozitiv.

Corpul fizic al bărbatului este pozitiv, al femeii este negativ.

Înseamnă că bărbatul şi femeia au nevoie de teritorii de manifestare diferite şi că tocmai datorită polarizării inverse se poate realiza o colaborare bună şi echilibrată în serviciul Ordinului Sfânt. Dacă unul dintre sexe iese din domeniul său de sarcini, atunci se creează întotdeauna dificultăţi şi încurcături,

bărbatul îşi pierde masculinitatea iar femeia îşi pierde feminitatea, munca va fi greşită sau se va împotmoli. Atunci situaţia nu are rost!

Un exemplu: deoarece corpul mental al bărbatului este negativ, adică receptiv, este accesibil pentru inspiraţii. Întrucât corpul mental al femeii este pozitiv, adică radiant, în natura noastră, inteligenţa feminină este mai raţională, dar totodată şi mai prinsă între limite.

Corpul astral al bărbatului este deosebit de focos şi dinamic, iar al femeii este mai receptiv şi astfel mai sensibil la influenţe.

Corpul eteric al bărbatului este receptiv, al femeii este din contră, radiant, creator.

În privinţa corpului fizic este din nou invers: radiant, creator la bărbat şi receptiv, capabil de a prelua la femeie. La ambii, principiul radiant este cel creator iar principiul receptiv este cel manifestator. Din cauza negativităţii, receptivităţii corpului mental, bărbatul este mai receptiv la radiaţiile directe ale Spiritului din Gnoză, Spiritul fiind pozitiv. Din cauza pozitivităţii corpului mental, femeia este mai receptivă la Lumina şi forţa sufletului din Gnoză, care este negativ. De aceea se vorbeşte despre Spirit la masculin şi despre suflet la feminin. Astfel Spiritul reprezintă principiul Tatălui, iar sufletul principiul Mamei.

În cursul secolelor, multe părţi din Doctrina Universală legate de cele două sexe au fost violate. Se arată deci, că cele două sexe au absolută nevoie unul de celălalt, şi că trebuie să realizeze o colaborare extraordinar de inteligentă, ca teritoriul sarcinilor lor să fie în stare armonică.

Şi această colaborare trebuie acum să se realizeze în acord cu regula dragostei şi a virtuţii. E evident că în lume, în această privinţă s-a creat cea mai mare dezordine posibilă, provocând o mare nefericire pentru ambele părţi. Despre această confuzie şi nefericire nu dorim să vorbim acum, ci este vorba să studiem

profund polarizarea inversă a bărbatului şi a femeii, să cercetăm înţelepciunea profundă şi să tragem concluziile referitoare la modul nostru de viaţă. Fiecărui bărbat şi fiecărei femei i s-a dat să ia parte în marea comunitate a sufletelor în această colaborare. Toate acestea nu au însă nimic în comun cu căsnicia terestră şi problemele sale, deşi una nu o exclude pe cealaltă.

Apoi, mai trebuie luat în considerare şi faptul că în cursul vieţii (între altele, şi aceasta este parte din semnificaţia scurtelor povestiri şi enigme din „Nunta Alchimică"), s-au legat iremediabil una cu cealaltă multe fire karmice, adică soarta îi aduce pe mulţi oameni împreună şi care trebuie să decidă şi să acţioneze în acord cu aceasta. În aceste cazuri, candidatul pe deplin demn de misterele gnostice adoptă totdeauna acest punct de vedere şi această cale de acţiune, în timp ce – în orice context – îşi subordonează eul altora, unora sau intereselor societăţii, şi anume urmând normele misterioaselor virtuţi.

Dacă Dumneavoastră respectaţi această lege, atunci toată tristeţea cauzată de un eventual sacrificiu limitat se transformă într-o fericire de un înalt nivel. Căci toată suferinţa noastră este doar temporară! Victoria sufletului este însă eternă!

Între timp au început să spună rugăciunea de mulţumire şi ne-am ridicat de la masă mai mulţumiţi şi veseli decât dacă am fi mâncat o grămadă de mâncare. După ce ne-am plimbat un pic prin sală, Fata ne-a întrebat dacă n-am dori ca să înceapă nunta.

„Ba da, nobilă şi virtuoasă Domnişoară", spuse unul dintre noi. La aceasta, Fata trimise un aprod în secret, în timp ce vorbea cu noi mai departe. Între timp am devenit atât de familiari, încât am îndrăznit să-i întreb numele. A zâmbit de curiozitatea mea, dar nu spuse direct, ci răspunse astfel:

„În numele meu sunt cincizeci şi cinci deşi constă doar din opt litere. Litera a treia este o treime a celei de-a cincia. Dacă se adaugă ei litera a şasea, atunci rădăcina rezultatului fără prima face cât a treia şi totodată fiind şi jumătatea celei de a patra. Cea de a cincia şi a şaptea sunt egale; ultima este ca şi prima, iar aceasta împreună cu cea de a doua este cât cea de a şasea, care este doar cu patru mai mult decât triplul celei de a treia. Spune-mi deci, prietene, care este numele meu!"

Răspunsul mi-a părut cam dificil, dar nu m-am dat bătut, şi am spus:

„Nobilă şi onorabilă Domnişoară, nu mi-aţi spune totuşi măcar o singură literă?

„Ba da", a spus, „asta o pot face."

„Atunci cât este valoarea celei de a şaptea?"

La care a răspuns:

„Este atât, câţi domni se află aici."

Cu aceasta am fost mulţumit şi i-am ghicit numele uşor. S-a bucurat foarte mult şi ne-a asigurat că ni se va dezvălui cu mult mai mult.

32

Doamna Alchimia

Am explicat deja ce înţelege Doctrina Universală prin calea misterioasei virtuţi. A trebuit să evidenţiem aceasta deoarece ziua a treia a Nunţii Alchimice a lui Cristian Rozacruce, insistă asupra acestui punct, făcându-l chiar o condiţie necesară pentru a pătrunde în esenţa mai profundă a Nunţii Alchimice.

Părerea noastră este că putem constata fără exagerare că această parte a Nunţii Alchimice conţine comunicarea cu sensul cel mai ascuns, şi tocmai de aceea, se ocupă cu unul dintre cele mai importante subiecte. Calea misterioasei virtuţi este într-adevăr cheia atingerii scopului.

Oamenii adunaţi în templul de iniţiere care în ziua a treia iau parte la Sfânta Cină, sunt cu toţii candidaţii ferm decişi să parcurgă calea. Au satisfăcut toate condiţiile elementare, au trecut proba celor şapte greutăţi, a dispărut din ei tot egoismul şi s-a născut în ei noua stare a sufletului. Prezenţa lor în această societate distinsă dovedeşte că şi-au luat rămas bun de la viaţa inferioară. Iar la această discuţie de la masă trebuie să se arate dacă pot să contemple calea importantă a virtuţii misterioase.

Din discuţiile şi povestirile lor reiese că această cale le este cunoscută şi că sunt gata să-şi asume consecinţele ei. Iar când Fata, prezidând cina, întreabă dacă domnii doresc începerea imediată a nunţii, răspunsul lor este clar pozitiv: “Da, nobilă şi

virtuoasă Fată". Pentru a sublinia încă o dată importanţa extremă a căii misterioasei virtuţi, la cererea lui C.R.C. se comunică voalat numele Fetei. Acest nume este Alchimia, care ne sună desigur, foarte cunoscut. Prin asta înţelegem printre altele şi conceptul transfigurării.

Cel care doreşte să realizeze transfigurarea pe sine, trebuie să înceapă un proces de transmutaţie alchimică. Aşa ceva este însă imposibil de început doar pe baza unei participări sau hotărâri obişnuite. Acest proces poate începe doar dacă în candidat s-au format deja anumite condiţii absolute, o serie de condiţii care împreună, constituie o forţă. Această forţă se poate numi alchimie. Este o forţă care oferă posibilitate, dar partea ei neîmplinită este ca o promisiune, o fată virgină. Elevul primeşte posibilitatea alchimică din interior prin predarea de sine faţă de roza inimii, i se va naşte noul suflet, şi în această nouă stare a sufletului va fi legat cu cele şapte raze ale spiritului (ale Spiritul Sfânt), cu cele şapte greutăţi la a căror greutate trebuie să reziste, şi la exigenţele cărora trebuie să corespundă.

În această situaţie se creează o nouă stare astrală în întregul microcosmos şi în întreg câmpul de respiraţie, o sinteză alchimică a forţelor care nu lasă nimic neatins în microcosmos. Acum ia naştere necesitatea transfigurării pe care candidatul nu numai că o poate face, dar şi trebuie s-o facă! Dacă s-a creat această stare fundamentală, atunci individul a şi făcut primul pas pe calea misterioasei virtuţi. Iar această cale nu poate fi parcursă decât în dragoste şi cu dragoste şi în virtute cu virtute. Aceasta este o dragoste care este de la Dumnezeu, care este însuşi Dumnezeu: dragostea care este radiată de cea de a doua rază a Spiritului Septuplu, şi care devine lumină mulţumită substanţei astrale pure în sistemul microcosmic.

Este scris în Scriptura Sfântă: "Dumnezeu este Spirit, Dumnezeu este Dragoste, Dumnezeu este Lumină".

Consideraţi acum asta în cadrul proceselor alchimice discutate aici: de jos se naşte sufletul şi constituie noua stare astrală în sistem. Apoi apare Spirtul, care este dragoste şi care creează lumină.

Iar în timp ce procesul progresează în această lumină, se afirmă virtutea, misterioasa virtute. Această virtute înseamnă un mod de viaţă interesant, cu totul nou şi în care nu mai este nimic din natura morţii, şi a cărei metodă de lucru este complet orientată spre principiul polarizării inverse a sexelor. Înţelegem acum: calea misterioasei virtuţi se referă la continuarea transmutării alchimice a candidatului, bazată pe noua stare şi ghidată de noua conştiinţă.

Trebuie să nu uităm: dacă alchimia există în Dumneavoastră, atunci nu se formează un proces automat, ci Dumneavoastră trebuie să urmaţi această putere, această alchimie cu întreaga conştiinţă, cu hotărâre fermă şi o orientare foarte pozitivă. Cu întrebarea ei, „Nunta alchimică" atrage în mod special atenţia noastră asupra acestui punct: "Doresc domnii începerea imediată a nunţii?"

Dacă candidatul răspunde la aceasta cu un "da" hotărât, atunci trebuie să înţeleagă că numele forţei conducătoare din el este Alchimia, iar cel care evocă această forţă nu o mai poate refuza. Atunci trebuie să reacţioneze - dacă nu în sens pozitiv, atunci oricum în sens negativ. Căci dacă el nu trăieşte în acest nou mod de viaţă, din această forţă a dragostei divine, atunci în sistemul său se va petrece nu un proces de transformare alchimic, ci un proces de distrugere, procesul destrămării, adică declinul normal şi stingerea, dar într-un ritm accelerat.

Putem vedea aceste complicaţii în lumea întreagă. Exemplele sunt abundente. Din observaţie personală, sau din istorie, sau din poveştile altora, cu siguranţă cunoaşteţi oameni care sunt exemple vii ale dăruirii de sine şi ale abnegaţiei. Puteţi fi siguri

că cel care trăieşte o asemenea viaţă curată, cu autodăruire, trezeşte prin asta ceva din sufletul adevărat şi totodată, se va face oarecum receptiv la influenţa razelor Spiritului Septuplu. În acest caz, eliberează în sine puterea alchimică fără să ştie despre ea, sau despre posibilităţile ei, adesea fără să fi auzit vreodată despre viaţa superioară, eliberatoare sau despre calea misterioasei virtuţi.

Ca urmare, astfel de oameni progresează mai departe pe calea însemnatei lor bunătăţi, dar complet în sensul dialectic. Astfel îşi atrag în viaţă durerea, dar nu durerile purificatoare ale schimbării, ci durerile destrămării inutile şi fără sens. Aceasta, printre altele, poate cauza boli degenerative ale celulelor. Căci nu înţeleg cel mai înalt sens al vieţii, iar forţele eliberatoare enorme pe care le-au evocat nu găsesc baze vii pe care s-ar putea dezvolta procesele eliberatoare.

Dacă putem considera că am înţeles just şi că am intrat în templul de iniţiere şi ne-am întâlnit cu alchimia născută din spirit, lumină şi devotament şi am recunoscut că ne-a întrebat şi pe noi: „Doriţi să înceapă sărbătoarea nunţii?", iar dacă răspunsul este: „Da!" din toată inima, atunci putem studia acum consecinţele acestui răspuns pozitiv.

Între timp câteva fete s-au pregătit, şi au intrat cu mare pompă. Doi tineri purtau în faţa lor făcli. Unul avea faţa veselă, ochii vioi şi o statură frumoasă. Celălalt vorbea puţin şi ceea ce a vrut trebuia să se împlinească, precum am auzit-o mai târziu. După ei au venit patru fecioare. Prima avea privirea lăsată în jos cum se cuvine şi s-a purtat umil. Şi cea de a doua a fost modestă, sfioasă. Cea de a treia s-a şocat de la ceva când a intrat în sală. Aşa cum am auzit, nu-i plăcea dacă oamenii erau prea destrăbălaţi. Ca semn al dragostei şi mărinimiei, cea de-a patra avea în mână câteva buchete. După aceste patru, au venit două în haine mai pompoase şi ne-au întâmpinat politicos. Una a purtat o rochie albastră de tot, plină cu stele de aur, cealaltă era îmbrăcată toată în verde ornat cu dungi albastre şi roşii. Amândouă purtau pe cap baticuri mici vaporoase, care le stăteau foarte bine.

La urmă venea o fată cu coroniţă de aur pe cap care îşi întorcea privirile mai degrabă spre cer. Am crezut cu toţii că ea era mireasa. Dar nu era încă momentul. Această fată a depăşit-o pe mireasă în onoare, bogăţie şi rang cu mult şi a condus şi mai departe nunta întreagă. După exemplul Fetei noastre, am căzut în genunchi în faţa ei cu toţii, deşi s-a arătat foarte modestă şi pioasă. Şi-a întins mâna la toţi şi a spus să nu ne mirăm de aceasta, căci acesta este unul dintre lucrurile cele mai mici pe care ni le poate dărui. Să ne ridicăm însă ochii spre Creator, ca să-i cunoaştem omnipotenţa şi să mergem mai departe pe drumul început, ca mila de care am avut parte să o folosim în onoarea lui Dumnezeu şi pentru slava oamenilor. Pe scurt: a vorbit cu totul altfel decât Fata care era cu noi, care părea un pic mai mondenă. Cuvintele virginei încoronate au pătruns până la cele mai mari profunzimi.

„Iar tu", mi s-a adresat, „ai primit mai mult decât alţii, să te îngrijeşti să şi dai mai mult înapoi." Această avertizare m-a mirat mult.

Când am zărit fetele care au venit cu muzică, am crezut deja că vom dansa. Dar vremea pentru asta n-a sosit încă. Greutăţile menţionate mai înainte au fost încă la locul lor, şi regina (încă tot n-am ştiut cine) a poruncit ca fiecare fată să ia în primire câte una. Fetei noastre însă, i-a dat-o pe a ei, care a fost ultima şi tot-odată cea mai mare greutate, şi a poruncit să o urmăm.

Înfumurarea noastră s-a mai domolit; căci am remarcat că deşi Fata noastră era bine intenţionată faţă de noi, n-am avut noi totuşi atâta prestanţă cât au început deja să-şi închipuie unii. I-am urmat deci, în ordinea rangului nostru şi am fost conduşi în prima cameră, unde Fata noastră a atârnat greutatea reginei, în timp ce se cânta un frumos cântec spiritual.

În această cameră n-au fost multe lucruri preţioase, în afară de cele câteva cărţi frumoase cu rugăciuni, care nu se pot găsi în nici o altă parte. La mijloc stătea o măsuţă, care era foarte potrivită şi pentru rugăciune. Regina a îngenunchiat în faţa ei. În jur şi noi a trebuit să îngenunchem şi ne-am rugat împreună cu Fata, care ne-a citit dintr-o cărticică mică, ca nunta care va veni să fie sărbătorită în gloria lui Dumnezeu şi pentru slava noastră. Apoi am trecut într-o altă cameră, în care şi prima Fată şi-a atârnat greutatea şi s-a continuat astfel până când s-au terminat toate ceremoniile. Regina a dat mâna la toţi din nou şi împreună cu escorta şi cu fetele, a plecat.

Fata care era cu noi a mai rămas cu noi încă o vreme. Dar deoarece era deja spre ora două noaptea, nu a dorit să ne mai reţină. Deşi mi s-a părut că ar fi rămas cu plăcere, totuşi ne-a

dorit noapte bună şi ne-a sfătuit să ne ducem liniştiţi la culcare. Nu a plecat cu plăcere, şi şi-a luat rămas bun prietenos.

Aprozii noştri şi-au primit ordinele şi ne-au arătat camerele la fiecare. În alte paturi au rămas şi ei cu noi, ca să fie în apropiere dacă ar fi nevoie de ei. Camera mea (despre camera celorlalţi nu pot spune nimic) a fost decorată în mod regal, cu covoare şi tablouri frumoase. Înainte de toate mi-a plăcut aprodul meu care putea vorbi atât de superb despre toate şi era atât de versat în arte încât am mai conversat o oră, şi am adormit doar în jurul orei trei şi jumătate. Aceasta a fost de fapt prima noapte în care aş fi putut dormi liniştit, dacă nu m-ar fi tulburat toată noaptea un vis apăsător. Mă chinuiam tot timpul cu o uşă pe care am reuşit s-o deschid foarte târziu şi foarte greu.

Mi-am petrecut vremea cu astfel de lucruri ireale până când m-am trezit în sfârşit spre zori.

33

Cele zece noi forţe pentru împlinire

Am discutat despre ce fel de forţă reprezinta şefa nunţii alchimice. Aici e vorba de forţa alchimică, care s-a născut prin devotament, predare de sine, dragoste şi Lumină. Această nouă forţă astrală conduce întregul proces al transfigurării. Această forţă trebuie să fie absolut prezentă în candidat dacă doreşte să parcurgă cu succes calea misterioasei virtuţi.

Iar acum intră în sală o suită nouă de persoane. Apar nouă persoane, doi bărbaţi şi şapte femei. În lumina noii forţe astrale se manifestă nouă linii de forţă, nouă efecte, nouă aspecte: două radiaţii foarte pozitive, forţe creatoare, realizatoare, şi şapte radiaţii negative, receptoare, forţe generatoare. În interesul analizei celor nouă aspecte „Nunta Alchimică" spune: unul dintre tineri este plin de vioiciune, are o înfăţişare frumoasă, pe când celălalt este foarte dinamic şi apare ca un individ care acţionează cu vorbe puţine.

Una dintre cele patru fete este umilă şi virtuoasă, cea de a doua modestă şi sfioasă, a treia e timidă şi tulburată, iar cea de-a patra radiază de dragoste. Apoi urmează două fete tinere în haine mai strălucitoare. Prima poartă o rochie albastră ca cerul, plină cu stele de aur, iar cealaltă s-a îmbrăcat cu totul în verde ornat cu dungi roşii şi albe. În fine, ultima fată îşi îndreaptă privirile mai degrabă spre cer. Ea este o regină şi spune un discurs scurt:

“Ridicaţi-vă privirile spre Creatorul vostru şi la Atotputernicia Sa. Continuaţi-vă calea începută şi folosiţi mila Sa spre Gloria lui Dumnezeu şi la mântuirea omenirii”. Apoi îi spune lui Cristian Rozacruce: “Tu ai primit mai mult decât ceilalţi, ai grijă să şi dai înapoi mai mult”.

Să încercăm să pricepem ce vor să ne comunice aceste nouă aspecte. Să începem cu ultimul.

Această regină nu este mireasa, deşi o întrece în glorie, bogăţie şi rang, şi mai târziu, conduce şi întreaga nuntă. Această regină personifică într-adevăr o forţă regală, şi anume noua forţă a corpului astral perfect purificat care prin purificare s-a eliberat de câmpul astral al acestei naturi fundamental păcătoase. Această forţă este în legătură cu noua voinţă care va aproviziona cu forţele ei întregul proces pe care trebuie să-l efectueze sufletul nou născut.

Trebuie să înţelegem bine că nu avem voie să confundăm sufletul nou născut cu conştiinţa obişnuită născută din natură. Sufletul nou născut face să apară o nouă conştiinţă care există în afara conştiinţei dialectice obişnuite. De aceea, noua putere astrală numită regină îi spune candidatului să persevereze pe cale. Mai departe, vedem şi că sufletul are o sămânţă înşeptită. Roza are şapte petale, şapte laturi. Una dintre acestea este Alchimia. Căci din cauza trezirii sufletului se eliberează noua stare astrală.

Mai departe, există şi o nouă lipika, un nou firmament magnetic. Această forţă apare într-o lumină albastră, plină cu stele de aur. Aceste puncte magnetice de aur indică purificarea aurică şi karmică perfectă.

Din cauza noii lipika se nasc multe posibilităţi noi; pentru realizarea vieţii noi, se eliberează tot felul de forţe noi. De aceea este acest aspect în haină verde, care este culoarea speranţei. O împodobesc dungi roşii şi albe: albul strălucit al divinităţii de

necunoscut pe care candidatul o slujeşte şi roşul energiei dinamice.

De aici urmează apoi că din acestea se pot manifesta alte patru aspecte; patru, deoarece aici este vorba despre careul clădirii. Clădirea nu a fost încă ridicată, dar elementele sale constructive sunt deja prezente, iar regulile construirii ei au ieşit la lumina zilei. De aceea, aceste patru aspecte sunt extraordinar de modeste şi timide, deşi sunt pure şi radiază de dragoste. Căci edificiul urmează să fie construit în cele ce urmează! Deci, în sâmburele rozei, sufletul, are şapte ajutoare, servitoare; una dintre acestea este Alchimia.

Faptul că munca se va îndeplini, roza cu şapte petale se va deschide spre împlinire, şi faptul că în locul construcţiei vor apare profesionişti, este simbolizat de acei doi tineri care poartă lumina pentru toate acestea. Primul tânăr este modelul edificiului: frumos la statură şi aspect căci el este planul care trebuie realizat sub forma sufletului cu adevărat viu. Cel de al doilea tânăr este împlinitorul, cel care pune capacul, energia dinamică care a fost eliberată din noile posibilităţi şi nu ezită deloc.

După apariţia Alchimiei vedem astfel că apare sufletul şi nouă forţe. Împreună, ele formează numărul zece, cifra care face posibilă împlinirea. Marea muncă sfântă poate fi dusă la bun sfârşit. Pregătirile s-au terminat.

După aceasta trebuie îndeplinită o nouă sarcină. Cele şapte greutăţi care la început au servit la judecată, la probă şi au fost recuzite în ceremonia cântăririi, trebuiesc duse acum la locul lor cuvenit pentru a fi reîncărcate cu noi posibilităţi. Sub conducerea sufletului, fiecare dintre cele şapte virgine ia câte o greutate pentru a le duce la locul lor; cele şapte greutăţi în cele şapte locuri. În fiecare penetrează şi sufletul. În fiecare intră şi virgina purtând greutatea.

Înţelegeţi Dumneavoastră această sarcină grandioasă?

Cele şapte locuri sunt cele şapte cavităţi cerebrale. În fiecare va fi ancorată câte o rază a Spiritului Septuplu şi va fi legată cu câte unul din aspectele Rozei Sufetului. Forţele spirtului şi forţele sufletului se unesc în marele atelier. Adânc, în interiorul templului, spirtul şi sufletul, în principiu - ca posibilitate - au realizat deja nunta sfântă. Ceea ce trebuie să se întâmple încă, ceea ce se poate întâmpla acum, este marea transformare, construcţia noului corp, realizarea reprezentantului, a noii stări a vehiculului. Vedem cum sfeşnicul cu şapte braţe din cap arde cu o lumină nouă, minunată. Aceasta este lumina noii dimineţi.

Astfel se termină ziua a treia a „Nunţi alchimice". Prima zi este ziua chemării, ziua când candidatul descoperă templul. Templul apare la început ca un templu al Judecăţii. În a treia zi, judecata se retrage şi templul devine locul iniţierii unde uneltele şi forţele necesare pentru noua muncă ajung la locurile lor.

Acum se lasă noaptea. Peste locul serviciului, locul construcţiei, se lasă o perioadă, un voal de pace. Aceasta este liniştea pregătirilor, însă e o vreme în care Cristian Rozacruce este urmărit de un vis apăsător: se chinuie cu o poartă care nu vrea să se deschidă, dar care la sfârşit trebuie să cedeze forţei insistente.

Va fi bine să spunem câteva cuvinte despre acest subiect. Căci în sistemul transmutării alchimice există un punct slab. Forţele sufletului şi ale spiritului trebuie să se servească încă pentru multă vreme de personalitatea veche, născută din natură, şi care poate încă să dezvolte o anumită opoziţie. De aceea neliniştea lui C.R.C. din timpul nopţii zilei a treia nu este imaginară. Trebuie să fie utilizate toate forţele primite pentru a deschide şi a ţine deschisă această poartă! Dar aceasta este întotdeauna posibil cu ajutorul celor doi tineri despre care am vorbit mai sus.

Unul este ideea, forţa planului.

Celălalt este energia dinamică care la această treaptă este la dispoziţia candidatului.

Glosar şi explicaţii

An stelar ezoteric: Perioadă cu aproximaţie de 25. 920 de ani, numit ziua mare de manifestare, la sfârşitul căreia o nouă recoltă trebuie adunată în grânarele Marii Gazde. În fluxul şi refluxul marilor perioade prin care traversează omenirea pe calea experienţei, anumite proprietăţi trebuie să se dezvolte în om. Cel care dovedeşte că în perioada respectivă, corespunde întrucâtva cerinţelor cosmice ale marelui plan divin, acela primeşte prilej să avanseze un pas pe calea aleasă. Mai ales acestora le este adresat apelul: "Neteziţi calea Domnului vostru, aprindeţivă lămpile, deoarece nu ştiţi nici ziua, nici ora când va veni mirele." Vărsarea apei vii prin Vărsător, (Aquarius) este revărsarea în toţi a luminii de dragoste care este pregătită, care reacţionează în mod pozitiv şi care recunoaşte pe Acela, Care a venit din nou, ca să ducă acasă mieii pierduţi.

Atom originar, atom Christic: vezi Roza Inimii.

Atomul scânteii de Spirit: vezi Roza Inimii.

Authades: Acest nume apare în evanghelia gnostică a lui Valentinus, în Pistis Sophia; este numele voinţei profane a omului născut din natură. Se mai numeşte şi forţă cu cap de leu. Creaturile lui Authades sunt acele forţe catastrofice, care sunt consecinţele voinţei excentrice, încăpăţânate a omului şi menţin în existenţă Eonii.

Capul de Aur: a cincia vedere a Corpului Viu. Aparţine de gradele interioare ale Şcolii Septuple de Misterii. Este spaţiul de înviere, Noul Ierusalim, noul teritoriu de viaţă "imperiul cerurilor".

Careul construcţiei: patru este numărul perfect, baza cubului. Aceasta înseamnă că numai din forţa care vine din Christos se poate alcătui edificiul inalterabil. Cel care stă într-adevăr pe tapet, acela a găsit acest pătrat curat al construcţiei. Aceasta înseamnă că întreaga personalitate cvadruplă, în legătură conştientă cu cele trei principii străvechi care susţin şi manifestă universul, îşi face munca în cercul infinitului.

Câmp de respiraţie: vezi spaţiu de manifestare.

Corp viu: Cunoscut uneori şi ca noul imperiu gnostic al Europei. Este teritoriul astral gnostic care a fost format din materia fină pură a începutului străvechi de către Tânărul Ordin Gnostic în colaborare cu Lanţul Gnostic Universal, căruia îi este cel mai

tânăr membru. Întrucât este activ în două lumi, teritoriul reînvierii (Capul de Aur) şi în domeniul nostru dialectic, îl face pe omul într-adevăr dornic de mântuire, ca pe durata „secerişului" actual, prin corpul viu al Tinerei Gnoze să intre în spaţiul de reînviere. Corpul viu al Tinerei Gnoze, în epoca noastră care se apropie de sfârşit, este acea "barcă" despre care vorbeşte Geneza. Acest Corp septuplu construit în colaborare cu Lanţul Gnostic Universal constă din forţe eliberatoare, în care este adunată recolta epocii noastre şi va fi cu siguranţă dus în grânarele vieţii noi. Este Stâna bunului păstor, despre care vorbeşte Noul Testament. Acest Corp Viu formează foarte provizoriu o punte între cele două teritorii cosmice. În acest Corp Viu se găsesc toate forţele de care elevul are nevoie ca să poată trece pe puntea spre viaţă. Corpul Viu s-a format în Europa, ca de aici să se răspândească în întreaga lume. Apelul său de trezire este de aceea lansat întregii omeniri.

Covor: "A sta pe covor". Expresie care desemnează atitudinea interioară a candidatului care se străduieşte să realizeze în sine cu seriozitate, perseverenţă şi devotament Gnoza Cvintuplă Universală. Aceasta este o cale cvintuplă interioară, care culminează în nunta alchimică a lui Cristian Rozacruce.

Crucea dublă a lui Bouan: Străvechea Cruce a cruciaţilor Sfântului Graal, care printre altele, a stat de-a lungul secolelor în faţa peşterilor Ussat – Ornolac şi Bouan din valea Ariejului, semnul acelui om, care după ce s-a liniştit în Isus, Domnul, a murit în ceea ce priveşte natura sa, are parte acum şi de înviere. Acest om s-a renăscut din apă şi suflet, şi în el Christosul interior a înviat.

Dei Gloria Intacta: Opera de stindard a lui Jan Van Rijckenborgh despre misteriile de iniţiere ale rozacrucii sfinte pentru epoca nouă.

Dialectic: ceea ce se referă la dialectică.

Dialectica: teritoriul nostru actual de existenţă în care totul se manifestă doar împreună cu opusul ei. Zi şi noapte, lumină şi întuneric, fericire şi durere, tinereţe şi bătrâneţe, bine şi rău, viaţă şi moarte, etc. sunt de nedespărţit, unul îl urmează inevitabil pe celălalt şi astfel unul este creatorul celuilalt. Din cauza acestei legi fundamentale, pe teritoriul existenţei noastre, totul este supus schimbării şi măcinării permanente, la naştere, înflorire şi decădere. Pe de altă parte, însă, dintr-un punct de vedere mai înalt, legea dialecticii este efectul graţiei divine care, prin continuă sfărâmare şi înnoire previne cristalizarea totală a omului, deci moartea lui definitivă. Îi dă omului din nou şi din nou posibilitatea de manifestare, pentru ca odată, să poată recunoaşte singurul scop al existenţei sale şi să păşească pe calea întoarcerii prin

transfigurare (cu renaştere de la apă şi Suflet).

Doctrina universală: Aceasta nu este o învăţătură în sensul obişnuit şi nici în cărţi nu se găseşte. Este de fapt realitatea vie a lui Dumnezeu, din care conştiinţa înnobilată la ea, conştiinţa hermetică sau Pimandrică învaţă să citească şi să înţeleagă înţelepciunea universală a Creatorului.

Eoni: Formaţiuni monstruoase ale forţelor naturale nesfinte pe care în cursul timpurilor le-au creat viaţa oamenilor întorşi de la Dumnezeu; prin gânduri, voinţe, sentimente, dorinţe. Sunt creaturi ale oamenilor pe care aceştia nu-i mai pot controla, dimpotrivă ei sunt aceia care ţin omenirea în mâinile lor şi alcătuiesc forţele irezistibile de automenţinere şi de afirmare care silesc omenirea să avanseze pe calea alcătuită de ea însăşi pentru ca omul să rămână în cătuşele roţilor învârtindu-se în dialectică şi s-o învârtă mai departe.

Fiinţă aurică: vezi: Firmament

Firmament, fiinţă aurică, lipika: Este ansamblul de forţe, valori şi legături, care sunt rezultatul vieţii diverselor personalităţi care apar în câmpul de manifestare. Toate aceste forţe, valori şi legături formează ansamblul de lumini, aştri şi luminile firmamentului nostru. Aceste lumini şi stele sunt focarele magnetice, care, conform naturii noastre, determină calitatea câmpului magnetic spiritual, adică felul acelor forţe şi materii pe care sistemul microcosmic şi al personalităţii le pot atrage, primi, din atmosferă. Deci aşa cum e bolta cerească aurică, aşa e şi personalitatea! Schimbarea esenţială a personalităţii trebuie să fie precedată de schimbarea firmamentului, a aştrilor personali. Aceasta este posibil doar prin jertfa de sine a fiinţei eu-lui, sfărâmarea şi dăruirea de sine completă.

Flăcări de pirită, cele patru: Pirita este o rocă de sulfat de fier, având cristale în formă de cub sau pentagon-dodecaedru, adică format din douăsprezece pentagrame regulate. Faptul că ele se află în jurul camerei inimii în care zace dragostea divină, Venus, până când jertfa totală de sine a elevului o cheamă la viaţă, doreşte să exprime că acest loc sfânt este păzit de cele douăsprezece curente universale străvechi, care în momentul oportun vor fi puse din nou la dispoziţia Sufletului nemuritor. Aceasta este aura divină care străluceşte în jurul atomului originar. Dacă sufletul nemuritor – omul care stă în pentagramă a reînviat şi cu aceasta şi-a primit moştenirea, cele douăsprezece forţe originare, atunci Venus este pregătită să nască tânărul rege.

Focul şarpelui: Focul sufletului sau al conştiinţei cu reşedinţa în coloana vertebrală.

Gnostic: ceea ce se referă la Gnoză.

Gnoza universală: vezi Gnoză.

Gnoză: a/ Respiraţia lui Dumnezeu, Dumnezeu, Logos, izvorul tuturor lucrurilor, care se manifestă ca Spirit, ca dragoste, ca lumină, ca forţă şi ca înţelepciune universală; b/ Ordinul Universal care duce şi susţine câmpul de radiaţie al lui Christos, precum îl manifestă; c/ Cunoaşterea vie, care este la Dumnezeu şi de la Dumnezeu, în care are parte acela care, prin renaştere sufletească, a intrat în naşterea de lumină a lui Dumnezeu, în starea conştiinţei pimandrice, în starea conştiinţei lui Cristian Rozacruce la sfârşitul zilei a cincia.

Hermes Trismegistos, cel De Trei Ori Mare. Acea stare spirituală sublimă, de unde provin, printre altele, cele optsprezece cărţi ale Corpului Hermeticum, pe care Jan Van Rijckenborgh le-a vestit şi explicat din nou.

Înmulţire: Manifestarea tuturor forţelor şi capacităţilor latente. Cu aceasta se face referinţă la sarcina dată odinioară omenirii, pe care omenirea, din cauza stării sale căzute, a tras-o jos complet la nivelul materiei: "înmulţiţi-vă!" Această sarcină a dat Spiritelor virgine în retragere, ocazia să stimuleze focul divin arzând în ei, scânteia divină, monada, la glorie mai mare şi la realizarea planului de creaţie; ca să-şi înmulţească forţa şi lumina şi ca fiinţe autocreatoare, să se înmulţească prin diviziune. Această sarcină se află cu totul pe nivelul Sufletului-Spirit, al copilului divin originar.

Lipika: vezi: firmament, fiinţă aurică.

Microcosmos: Omul, ca mic univers, minutus mundi, este un sistem multiplu complex, formează un sistem vital în formă de glob, în care din interior spre exterior se pot distinge: personalitatea, spaţiul de manifestare, fiinţa aurică, şi spaţiul spiritual septuplu magnetic. Omul adevărat este un microcosmos! Ceea ce în lumea noastră se înţelege în general prin cuvântul om, acela nu este altceva decât personalitatea grav deteriorată a unui microcosmos degenerat. Conştiinţa actuală nu este altceva decât conştiinţa personalităţii, conştiinţa de corp, care este conştient doar de acel teritoriu de care aparţine.

Moarte enduristică: este moartea eului, care este caracteristică şi inevitabilă pentru toţi cei care doresc să parcurgă calea mântuirii. Este "moartea zilnică", despre care vorbeşte Pavel şi pe care Domnul Isus Christos o cere absolut de la toţi cei care doresc să-l urmeze: "cel care îşi pierde viaţa pentru mine (cea după natură), acela va câştiga Viaţa".

Natura morţii: A trăi, a trăi cu adevărat înseamnă existenţă veşnică. În existenţa noastră de astăzi domină însă schimbarea veşnică şi măcinarea. Ceea ce se reali-

zează aici merge pe calea stingerii din momentul formării ei. Ceea ce numim viaţa noastră este doar o viaţă aparentă, o mare iluzie şi este fără sens, ba chiar o prostie să te cramponezi de ea cu atâta putere cum o face aproape întreaga umanitate. Alterarea şi degradarea care este experienţa noastră permanentă şi împotriva căreia ne apărăm fără succes, doreşte doar să ne înveţe cât mai repede că nu această dialectică, această natură a morţii este sfera de viaţă desemnată omului, ci natura vieţii adevărate, sfera Adamică originară, pe care Biblia o numeşte Împărăţia cerurilor. Dorinţa care mână fiecare fiinţă la fericire constantă, pace, dragoste durabilă, viaţă veşnică, provine din sâmburele originar, care se odihneşte în el, din principiul străbun al omului adevărat. Din acest atom originar, sau atom al lui Christos, din acest imperiu ascuns, din "ţara, care se află în voi", din aceasta va reînvia acest om nemuritor, adevărat, cu revirimentul absolut al vieţii, în Gnoză, în natura vieţii şi se va întoarce în casa lui Dumnezeu.

Nou spaţiu astral: vezi Corpul Viu.

Numele Fetei: Soluţia o putem şti mulţumită filozofului şi matematicianului Leibniz:
ALCHIMIA 1 2 3 4 5 6 7 8
1+ 2+3+8 +9+13+9+1=56
Cititorul atent poate observa că textul vorbeşte despre 55, pe când şirul de cifre dă rezultatul de 56. Se bănuieşte că Andreae a făcut această mică diferenţă intenţionat.

Ordin de necesitate: vezi dialectică. Printre altele, filozofia Rozacrucii denumeşte astfel teritoriul actual al vieţii noastre. Aceasta doreşte să exprime că teritoriul nostru actual de viaţă nu este cel rânduit omenirii noastre de către Dumnezeu, ci este un teritoriu temporar, o sferă de pasaj, o organizaţie de ajutor, până când calea de experienţă a omenirii căzute o face necesară în dialectică. "Nu ştiţi oare că sunteţi zei?", "Sunteţi chemaţi la libertate", "Fiţi de aceea perfecţi, precum şi Tatăl vostru din ceruri este perfect". Aceste câteva citate din Sfânta Scriptură arată deja că drumul de întoarcere despre care mărturiseşte „Nunta Alchimică", trebuie să-l parcurgă fiecare om mai devreme sau mai târziu, drumul spre sferele originare ale nemuririi, pe care le-a destinat Logosul copiilor săi.

Pentagramă: Pentaclul. Aceasta este steaua cu cinci braţe a omului al cărui suflet este renăscut, omul deasupra căruia străluceşte Steaua lui Betlehem. Cele cinci braţe ale stelei sunt în legătură unul cu celălalt. Acestea sunt punctele de iluminare ale omului care s-a reînnoit: capul, cele două mâini şi chakrele celor două picioare. Pe reprezentările străvechi punctul din dreapta a fost întotdeauna lăsat deschis, ca semn că Sufletul nounăscut acţionând neîncetat, cu jertfă continuă să se ostenească pentru semenii săi încă neeliberaţi.

Peşteră de iniţiere: "Betlehem".

În Sudul Franţei, la Ussat Ornolac se găseşte peştera de iniţiere de cel mai înalt grad al Ordinului Katharilor, respectiv rămăşiţele acesteia. Candidatul care pe aşa numitul munte sfânt (Montagne Sacree), după ani de pregătire, a trecut prin iniţierea de Betlehem, a intrat în noua stare a conştiinţei sufleteşti, în starea purilor, a perfecţilor şi a ieşit prin poarta mistică în lume ca să se consacre serviciului lui Christos şi al omenirii suferinde.

Pistis Sophia: a/ Numele unei evanghelii gnostice din secolul al doilea, atribuită lui Valentin. Ea a fost conservată intact şi descrie extraordinar de amănunţit şi clar singura cale a mântuirii în Christos, calea transfigurării şi a transmutării; b/ elevul adevărat, care, împotriva tuturor obstacolelor şi forţelor de oponenţă persistă cu încredere şi credinţă până la sfârşit.

Prana: Forţă vitală. Există prana care serveşte pentru eliberare. Aici este vorba de curentele de dragoste divină, pe care Gnoza le pune la dispoziţia noastră. Există şi prana morţii, aceste curente au luat naştere din cauza vieţii orientate orizontal spre pământesc şi le atragem cu acest comportament, legându-ne şi pe mai departe de roata vieţii şi a morţii.

Roza inimii: Numele mistic al atomului scânteii de Spirit (se mai numeşte şi atom originar sau atom Christic), care coincide aproximativ cu vârful ventriculului drept al inimii şi este centrul geometric al microcosmosului. Aceasta este o rămăşiţă rudimentară a vieţii divine originare. Roza inimii (în altă parte este numit sâmburele lui Christos, sau perla florii de Lotus) este germenele unui microcosmos cu totul nou, sâmburele divin care se păstrează ca promisiune a iertării în omul căzut, pentru ca odată, să poată sosi momentul când începe să-şi aducă aminte de originea sa, când îl copleşeşte dorul după casa Tatălui. Atunci se naşte posibilitatea ca lumina soarelui spiritual, Lumina Gnozei să trezească bobocul de roză adormit şi în cazul reacţiei pozitive a elevului, orientării sale juste şi perseverente, poate începe procesul plin de milostenie al regenerării sale totale, conform planul de salvare divin.

Sanctuarul capului, sanctuarul inimii: Capul şi inima sunt destinate servirii legăturii consacrate acţiunii divine în om şi prin omul care a restabilit legătura cu Spiritul, legătura cu Pimandrul, cu Christosul său interior. Corespunzând acestei destinaţii sublime, capul şi inima, după o purificare amplă, fundamentală şi structurală vor fi din nou o unitate magnifică, un sanctuar adevărat în serviciul lui Dumnezeu şi al intervenţiei Sale în lume şi umanitate. Faptul că este conştient de aceasta, pentru elevul serios este întotdeauna o puternică avertizare şi îmboldire ca să-şi purifice acţiunea mentală, a voinţei, a sentimentului şi a vieţii

de fapte de tot ce nu se acordă cu această înaltă vocaţie.

Sistemul de Foc al şarpelui: Sistemul creier-măduva spinării, reşedinţa focului sufletului sau al conştiinţei.

Sfântul Spirit Septuplu: Cel de al treilea aspect al manifestării divine triple. Este dragostea Tatălui, care înglobează totul, explicată prin Fiu. Este emanată ca radiaţie imensă către omenirea căzută, pentru a-l salva pe cel pierdut. Cu ajutorul acestei Forţe Septuple care se manifestă în Ordinul Universal se poate efectua procesul transfigurării. În acest proces, Spiritul Septuplu se mută din nou în elev. Nunta Alchimică a lui Cristian Rozacruce este unirea Sufletului nemuritor cu Spiritul Septuplu.

Spaţiu de manifestare: Este câmpul de forţă în care viaţa personalităţii devine posibilă. Aceasta face legătura între fiinţa aurică şi personalitate, în interesul activităţii, al atragerii şi respingerii forţelor şi materiilor necesare susţinerii vieţii şi a personalităţii; se află în armonie perfectă cu personalitatea.

Spirit, dispoziţie: vezi Suflet-Spirit.

Steaua cu cinci braţe; pentaclu: vezi Pentagramă

Suflet Spirit: Scopul cărării endurei, care este o parte din calea uceniciei unei Şcoli Spirituale gnostice, este în primul rând să trezească adevăratul Suflet din starea lui latentă de somn. De îndată ce acest Suflet se trezeşte din somnul său de moarte, se reface imediat legătura dintre Spiritul Universal şi Dumnezeu. Această legătură între Spirit şi suflet, Dumnezeu şi om se adevereşte prin învierea glorioasă a Celuilalt, prin reîntoarcerea fiului pierdut, a omului adevărat din noi în casa Tatălui. Străvechea Gnoză Egipteană numeşte acest suflet Pimander (Poimandres); lui i se permite sărbătorirea uniunii. Ea este uniunea lui Osiris cu Isis, a spiritului cu sufletul, a Tatălui cu Fiul, a lui Christos cu Isus. Aceasta este împlinirea nunţii alchimice a lui Christian Rozacruce, uniunea mirelui ceresc cu mireasa cerească.

Şapte vase: vezi capitolul 18

Şcoală Spirituală: Şcoala Europeană de misterii, Şcoala Hierofanţilor lui Christos, care dă prilejul celor care vor cu adevărat, să parcurgă calea lui Cristian Rozacruce.

Teritoriu astral: vezi Corpul Viu

Transfiguraţie: Renaşterea prin apă şi «suflet», conform evangheliei, în privinţa spiritului, a sufletului şi a corpului. În acest proces, muritorul îmbracă nemurirea. Este procesul alchimic în care tot ceea ce este profan este nimicit şi sfinţit. Aceasta este “schimbarea metalelor în aur”.